

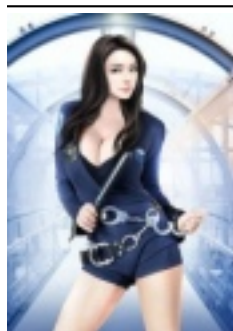
Cô Nàng Lính Đặc Chủng Xinh Đẹp

Contents

Cô Nàng Lính Đặc Chủng Xinh Đẹp	2
1. Chương 1: Nụ Hôn Đầu Của Anh	2
2. Chương 2: Lớn Hơn Bánh Bao Thịt Một Chút	6
3. Chương 3: Châm Một Cái Sên Tỉnh	8
4. Chương 4: Nói Một Cái Giá	10
5. Chương 5: Ngoan, Gọi Anh Trai, Anh Nuôi Em	12
6. Chương 6: Chỉ Ăn Thịt	15
7. Chương 7: Nếu Anh Chạm Vào Em, Không Phải Em Không Lấy	17
8. Chương 8: Áo Lót, Gôm Tình Yêu, Suyt	19
9. Chương 9: Không Nỡ Buông Anh Ra	21
10. Chương 10: Cô Gái Của Anh	23
11. Chương 11: Anh Đã Thích Em Từ Lâu.	25
12. Chương 12: Sao Thế, Lo Lắng Cho Anh Sao?	28
13. Chương 13: Hẹn Hò Với Người Đẹp, Khó Lòng Tuân Theo!	30
14. Chương 14: Mỗi Ngày Kiss, Tình Yêu, Anh Dạy Em.	32
15. Chương 15: Người Ở Trong Tim	35
16. Chương 16: Kiêu Âu, Xin Chào Ấm Áp	38
17. Chương 17: Bị Hắt Nước Bắn	40
18. Chương 18: Anh Đưa Em Đi Nhận Giấy Chứng Nhận!	43
19. Chương 19: Kiss, Ai Mê Hoặc Ai?	45
20. Chương 20: Làm Theo Yêu Cầu	47
21. Chương 21	49
22. Chương 22: Anh Có Khả Năng Như Vậy Sao?	50
23. Chương 23: Ngoan, Cho Anh Hôn Một Cái	52
24. Chương 24: Đòi Danh Phận	54
25. Chương 25: Uy Hiếp Trắng Trợn	55
26. Chương 26: Trừ Em Ra, Ai Anh Cũng Không Cần!	58
27. Chương 27: Cô Thích Anh	59
28. Chương 28: Cuộc Điện Thoại Phiền Phức	63
29. Chương 29: Thảo Pin	64
30. Chương 30: Người Đàn Ông Đáng Khinh	66
31. Chương 31: Nói Như Vậy Còn Không Rõ?	68
32. Chương 32: Bằng Chứng Cô Thích Anh!	71
33. Chương 33: Nửa Tờ Giấy Quảng Cáo Kỳ Lạ	73
34. Chương 34: Không Cần Nghiệm Nước Tiểu	75
35. Chương 35: Có Một Loại Thích, Đó Là Lòng Hiếu Mà Không Nói	77
36. Chương 36: Tân Hôn Vui Vẻ	78
37. Chương 37: Tính Toán Gian Ác	80
38. Chương 38: Là Của Em Thì Không Ai Giành Được	81
39. Chương 39: Bảo Bối Của Anh	84
40. Chương 40: Ngày Kết Hôn	86

41. Chương 41: Bệnh Viện Phụ Khoa Gọi Điện Tới	88
42. Chương 42	90
43. Chương 43: Có Thể Không	91
44. Chương 44: Kế Hoạch Hoàn Mỹ	93
45. Chương 45: Trường Trung Học Đức Nặc	94
46. Chương 46: Cắt Tóc?	96
47. Chương 47: Anh, Anh Thật Là Buồn Nôn	97
48. Chương 48: Yêu Cầu Gian Ác	99
49. Chương 49: Ngay Giữa Mi Tâm	101
50. Chương 50: Sinh Nhật Anh?	103

Cô Nàng Lính Đặc Chủng Xinh Đẹp

Giới thiệu

Nội tâm nhân vật hạnh phúc bởi truyện thuộc thể loại súng không có ngược tâm. Anh khi bất ngờ n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-linh-dac-chung-xinh-dep>

1. Chương 1: Nụ Hôn Đầu Của Anh

Anh muốn em biết, trên đời này luôn có một người chờ em, cho dù là ở nơi nào, tóm lại chỉ cần em biết, có một người như vậy.

— Trương Ái Linh—

“Chỉ ba ly rượu mà thôi, nếu như mày không uống thì ngày mai đừng mong sẽ được tiếp tục đi học!”.

Thế giới này là thế giới ỷ mạnh hiếp yếu, năng lực của Lam Thiên Tình quá nhỏ bé, nghe theo là đường ra duy nhất của cô lúc này. Đương nhiên, kết quả của việc nghe theo đó là, ba ly rượu đi vào dạ dày, cô lập tức ngã xuống bàn cơm, bất tỉnh nhân sự.

“Anh Quyền, anh nhìn xem, Tình Tình đã ngất rồi, cái đó, tiền đánh bạc em nợ anh, có phải có thể xóa hay không?”.

Lam Phong vừa gật đầu vừa cúi người, chân chó nói với người đàn ông mặt béo trước mặt.

Người đàn ông mập liếc mắt nhìn về mặt đỏ ửng đẹp kinh người của Lam Thiên Tình, vừa lòng nhếch môi:

“Ông cứ yên tâm, chỉ cần người lão đại nhà chúng ta muốn nịnh bợ vừa lòng với con gái ông thì nợ nần gì cũng dễ giải quyết!”.

Người đàn ông mập này tên là Tô Quyền, là một người sản xuất nhỏ trong vùng. Ông ta cũng chỉ làm theo mệnh lệnh của đại ca, tìm phụ nữ đến cho cậu cả nhà họ Kiều. Đại ca nói, khẩu vị của cậu cả nhà họ Kiều

rất đặc biệt, mọi loại mặt hàng đều không lọt vào mắt xanh của anh ta, Tô Quyền vắt hết óc suy nghĩ mới nghĩ ra trong nhà Lam Phong có cô con gái chưa thành niên lại xinh đẹp giống như búp bê sữa.

Ông ta đứng dậy, đi vào trong xe, từ trên ghế sau có hai mỹ nữ thành thực diêm dúa lờ lợt bước từ trên xe xuống, mỗi người giữ chặt một bên cơ thể mềm nhũn của Lam Thiên Tình, đưa lên xe.

Chiếc xe hơi lẩn tránh, Lam Phong yên lặng nhìn theo, từ đầu đến cuối không hỏi một câu xem con gái bị đưa đi đâu hoặc khi nào thì có thể trở về.

Bích Hải Hoàng Đình, câu lạc bộ giải trí xa hoa nhất thành phố T.

Tay trái Kiều Âu cầm một điều thuốc, thân mình cao to dựa vào tường, đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn vào quả bi cái trên tay Chu Tuấn và những viên bi đang ở các hướng trên mặt bàn bi – a

Dường như Chu Tuấn muốn đánh một bi, nhưng bên ngoài ghế lô bông có một mỹ nữ nhìn rất diêm dúa lờ lợt, ăn mặc thiếu vải, mái tóc dài rối tung, quanh thân mùi nước hoa nồng nặc, lúc đi qua Chu Tuấn, chân chửi đưa mắt nhìn ông ta.

Đánh bi không thành công, viên bi tròn ve chạy rất nhanh, nhưng đến cái lỗ cạnh bàn thì bồi hồi một lúc, cuối cùng vòng qua cái lỗ, đụng vào cạnh bàn, dừng lại.

Chu Tuấn bất đắc dĩ thở dài, gương mặt nhìn mỹ nữ.

Mỹ nữ cũng không nhìn Chu Tuấn nữa mà đi về phía Kiều Âu.

Mùi nước hoa nồng nặc khiến Kiều Âu nhíu mày thật chặt, anh nhanh chóng dụi tắt điều thuốc, ánh mắt chỉ nhìn vào những viên bi trên mặt bàn. Lúc cô gái đó sắp dựa vào người anh, anh hơi nghiêng người, né tránh sự đụng chạm của cô ta.

“Cút đi!”.

Kiều Âu tức giận, anh cầm viên bi cái của mình, vừa nhìn cô gái trang điểm khéo léo, vừa không vui trừng mắt nhìn Chu Tuấn.

“Sao, phòng VIP mà tổng giám đốc Chu thuê cũng cho phép loại hạ lưu bại hoại này đi vào tùy tiện thế sao?”.

Lời này vừa nói ra, mặt Chu Tuấn và cô gái kia đều biến sắc. Chu Tuấn liếc mắt ra hiệu với cô gái, cô ta chặt vật đi ra ngoài.

Sau đó cho dù Kiều Âu thắng được bàn bi – a nhưng luôn cảm thấy trên người có mùi nước hoa gay mũi, khiến anh cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Tìm cho tôi một căn phòng sạch sẽ! Tôi muốn tắm rửa!”.

Chu Tuấn vừa nghe được lời này của Kiều Âu, mặt mày hớn hờ đứng lên. Trong lòng đang tính toán đủ loại lý do kỳ quái để lừa cậu ta đi vào phòng, cuối cùng chính cậu ta lại tự đề xuất, tiết kiệm được nhiều tâm tư của ông ta.

Số phòng, 58 phòng lớn, Chu Tuấn tự mình đưa Kiều Âu đến cửa, hai tay dâng lên chìa khóa phòng.

Kiều Âu vào phòng, cởi quần áo ném lên giường, đi thẳng vào phòng tắm. Đến khi cả người anh tỏa khí lạnh, bên hông quần một cái khăn tắm sạch sẽ, thì phát hiện ra không biết từ bao giờ trên giường có thêm một người.

Anh phát hoảng, neho mắt lại muốn phát hỏa, lại phát hiện người kia không hề động đậy.

Mà quần áo của anh đều bị người kia đè lên rồi!

Kiều Âu nén giận, anh định xoay người rời khỏi đó, mua một bộ quần áo mới, sau đó gọi cho cái người tên Chu Tuấn đến, đập chết ông ta! Nhưng mà khi anh liếc mắt nhìn mình trong gương, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Anh định cầm điện thoại gọi điện cho cấp dưới của mình mua bộ quần áo mới lại đây cho anh, lại phát hiện di động của mình để trong túi quần, cũng đang bị người kia đè nặng lên.

Kiều Âu phiền chán vò vò mái tóc, cho dù trên thân người kia có một lớp ga giường trắng muốt nhưng anh biết đó là phụ nữ, còn là một người phụ nữ bị lột hết quần áo.

Anh đi qua phía đó, bàn tay anh cách lớp ga giường cầm lấy một bàn tay của cô gái, định lật cô qua chỗ khác, nhưng khi vừa dùng sức thì miệng cô gái lại phun ra những lời nói không rõ ràng:

“Ba ba, con đã uống rượu rồi, con không muốn không được đến trường, con sẽ nghe lời, con sẽ thi xếp thứ nhất, ba ba, con muốn đi học!”.

Lực trên cổ tay của Kiêu Âu mềm xuống.

Giọng của cô bé này, nghe được chính là còn chưa thành niên!

Miệng cô đầy mùi rượu, nhưng từ trong miệng cô nói ra, giọng nói mềm mại, thậm chí còn mang theo một chút trong veo.

Kiều Âu nhìn chăm chăm cô một lúc, cô nằm sấp, mái tóc mềm mượt dài như thác nước, che khuất khuôn mặt của cô. Đột nhiên anh cảm thấy tò mò, giọng nói hay như vậy, con người sẽ như thế nào?

Kiều Âu không phải là kẻ ngốc, anh khẳng định cô bé này bị bắt buộc. Nếu không thì sau khi bị người ta rót rượu vào, mất ý thức và bị đưa đến đây.

Đầu ngón tay của anh nhẹ nhàng xoa lên gò má cô, cảm xúc mềm mại này giống như xoa lên lụa tơ tằm, khiến tim anh đập nhanh một chút.

Anh chậm rãi gạt những sợi tóc trên mặt cô ra, lộ ra một nửa gương mặt cô, Kiêu Âu nuốt một ngụm nước bọt.

Quả nhiên là tuyệt sắc!

Chẳng qua, loại chuyện bất lương như vậy mà Chu Tuấn cũng làm ra được? Chỉ là một cô bé vị thành niên trẻ con như vậy?

Bỗng nhiên Kiêu Âu tức giận, anh thử vỗ nhẹ vào vai cô bé, nhẹ giọng hỏi:

“Này, nhà em ở đâu? Tôi đưa em về nhà được không?”.

Cô bé chu chu đôi môi hồng mê người, khuôn mặt đau khổ, không nói gì.

Kiều Âu hì hì cười một tiếng, nhìn bộ dạng cô nghiêng mặt nằm trên giường, xoay hai vòng, giống như một con mèo nhỏ lười biếng.

Hàng mi dài của cô khẽ đóng lại, giống như ánh mắt của em gái anh hồi nhỏ, nhìn rõ ràng như lại hơi vểnh lên. Khuôn mặt hồng hào nhỏ nhắn, có lẽ là do say rượu cho nên đỏ hồng một mảnh, lộ ra vẻ kiêu mị say lòng người. Cái miệng nho nhỏ của cô như muốn nói điều gì, hơi hơi vểnh lên, lộ ra chút khe hở, nhẹ nhàng thổi ra hơi thở thơm mát.

Kiều Âu không phản cảm với cô bé này, thậm chí còn có chút đồng tình.

Anh đứng ở bên giường, hai tay đặt trên khăn tắm quấn quanh eo, lẳng lặng nhìn cô bé này một lúc, nhớ lại những gì cô bé vừa nói. Cô nói cô muốn đến trường, cô muốn đạt được vị trí thứ nhất. Khóe miệng Kiêu Âu không tự chủ giương lên.

Một cô bé xinh đẹp như vậy, còn luôn muốn đi học, đúng là rất hiếm thấy.

Ngay cả bản thân Kiêu Âu cũng không phát hiện, trong ánh mắt anh nhìn cô bé, dần dần có một chút tán thưởng.

Cha của Kiêu Âu là một người có chức vị lớn trong quân đội, mẹ lại là thị trưởng. Mặc dù gia đình giàu có nhưng từ nhỏ anh đã được nhận sự giáo dục tốt, từ trước đến nay đều giữ mình trong sạch, không quan hệ nam nữ bừa bãi.

Anh là một người thông minh, từ nhỏ đã có suy nghĩ của riêng mình, sẽ không vì một vài người bạn xấu kích động mà đi làm những việc dơ bẩn.

Giống như việc tìm phụ nữ, theo anh thấy thì tình một đêm và soi gương tự thủ dâm chả có gì khác nhau, cả hai lại đều khiến anh cảm thấy buồn nôn!

Nhưng mà, cô bé trước mặt này lại khiến anh không kìm lòng được, muốn nhìn thêm nhiều lần.

Cô bé bỗng nhiên giật người, bàn tay trắng nõn vươn ra từ trong ga giường, xoa xoa huyết thái dương của bản thân, miệng nhỏ bắt mẫn xụ xuống, rốt cuộc cũng nói mấy chữ:

“Hu hu ~ đau đầu quá!”

Kiều Âu nhíu mày, nhìn bộ dạng đáng thương tội nghiệp của cô, nghĩ tới hai chữ:

Phiền toái!

Anh thở dài, khom người định kéo cánh tay cô, nâng cô qua một bên, trước tiên phải cầm lại được điện thoại di động rồi nói. Nhưng khi anh dùng sức kéo cô dậy, thì cô bé này lại thuận đà, nghiêng người ngồi dậy, không ngờ hai cái đầu lại đụng vào nhau.

Cánh môi mềm mại của cô khẽ lướt qua môi anh.

Cảm xúc này, giống như lông chim không xương nhẹ nhàng quét qua cánh môi anh, khiến trái tim anh đập nhanh hơn một chút.

Kiều Ân nhất thời sửng sốt, buông tay ra, người cô lại mềm nhũn nằm về giường.

Kiều Ân nhíu mày, chết tiệt, đó là nụ hôn đầu của anh!

Cơ thể mềm mại của cô bé lại lăn trên giường 2 lần, ga giường đắp nửa người trên gần như bị rơi xuống, da thịt trẻ con hoàn mỹ không tỳ vết được tôn lên bởi ga trải giường trắng như tuyết, cô bé tuổi cũng còn nhỏ khiến Kiều Âu cảm thấy cô như một thiên sứ thánh khiết.

Hơn nữa rõ ràng trong lúc đó không làm gì, trong lòng anh có cảm giác tội ác.

Anh thở dài, hai tay duỗi ra, nhặt ga giường phủ lên người cho cô, sau đó dè dặt cẩn thận vươn một bàn tay ra sau lưng cô, bế cô lên, tay kia thì nhanh chóng mò lấy quần áo của anh đang bị cô đè lên.

Đặc biệt là anh muốn tìm lại di động của mình.

Nhưng dường như ông trời cố tình muốn đối nghịch với anh, di động đặt trong túi quần, ở ngay vị trí hông cô đang đè lên.

Kiều Ân hít sâu một hơi, miệng khô lưỡi hanh.

Anh lắc lắc đầu, muốn tránh sự quấy nhiễu của cô bé này đối với bản thân, nhưng bất đắc dĩ, phiền lụy trắng nõn trơn bóng sau lưng cô như ẩn như hiện dưới mái tóc dài, đường cong tuyệt đẹp phần lưng, phần dưới khe đùi, tất cả đều ánh vào mắt anh.

Kiều Âu trừng mắt nhìn, muốn dời tầm mắt đi nhưng lại phát hiện, nơi đó giống như một cái lốc xoáy hấp dẫn ánh mắt anh.

Có một lúc, anh cảm thấy mình rất biến thái.

Vì sao lại nhìn chằm chằm vào nơi đó của cô bé?

Lý trí bắt buộc bản thân phải chuyển ánh mắt đi nhưng anh đã thử vài lần, đều không được. Cuối cùng, anh đành buồn bực nhắm hai mắt lại.

Cô bé bỗng nhiên di chuyển, dường như tìm được nguồn ấm áp, càng bám chặt vào trong lòng anh, cả người cọ cọ vài cái như làm nũng, gần sát thêm vài phần vào lòng anh.

Kiều Âu động cũng không dám động.

Lúc cô vịn vào người, da thịt như sợi tơ cọ vào bàn tay anh, hơi thở ấm áp của cô thổi vào cổ anh.

Bỗng nhiên anh nghĩ, hôn cô một cái, chắc là không có gì chứ?

2. Chương 2: Lớn Hơn Bánh Bao Thịt Một Chút

Cánh tay Kiều Âu không tự chủ được từ từ đưa lên giữ chặt lấy bả vai của cô. Một bàn tay của anh nhẹ nhàng xoa gương mặt của cô, giữ chặt lấy cằm cô.

Cô bé này, có lẽ nhỏ hơn em gái anh khoảng một hai tuổi, nhưng em gái anh lại phì phì trẻ con, cầm cũng mượt mà đầy đặn. Còn cô bé này thì sao, ngoại trừ hai thỏ trắng trước ngực có vẻ mập, sờ vào những nơi khác giống như sờ vào xương vậy, làm sao cô lại có thể gầy như vậy?!

Kiều Âu bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình đang phạm tội, nhưng nhìn cái miệng nhỏ hồng hào của cô, anh vẫn không nhịn được hôn lên.

Đây là lần đầu tiên anh hôn môi một cô gái.

Đơn giản chỉ là dán lên, không hề có động tác gì khác. Dưới ánh đèn thủy tinh treo trên trần nhà, bức hình phối hợp hoàn cảnh và tư tưởng giờ phút này, dường như đơn thuần quá mức.

Trong lòng anh cảm thấy may mắn lắm rồi.

May mà cô bé này gặp được anh, nếu đổi lại là người đàn ông khác, khẳng định sẽ không chỉ khẽ lướt qua như vậy.

Bản thân Kiều Âu cũng không chú ý, chỉ là một nụ hôn đơn giản mà anh lại nhắm hai mắt lại thâm tình. Về mặt say mê này giống như hôn môi người mình yêu thương nhất.

Đến khi anh ý thức được, thì anh quyền luyến không muốn rời khỏi cánh môi cô, anh lẳng lặng nhìn cô hồi lâu, cảm thấy dường như bản thân không thể dừng lại ở việc hôn lướt qua.

Đôi môi cô có hương thơm mát độc đáo của cỏ xanh, cực kỳ tươi mát, cái miệng nhỏ nhắn thở ra hơi thở nóng hổi, nhẹ phun lên gương mặt anh, anh nheo mắt lại nhìn vào bên trong, mơ hồ có thể thấy được cái lưỡi kiêu diễm nhu thuận.

Kiều Âu nuốt một ngụm nước bọt.

Anh vươn người tới gần cô, lần lượt liếm các cánh môi, tinh tế khéo léo miêu tả bờ môi của cô.

Dường như cô bé cảm thấy ngứa ngứa, tê tê dại dại, theo bản năng liếm môi một chút, không vui nhả mào lại, tiếng “ưm” trong cổ họng, như phát tiết bất mãn.

“Ha ha”.

Kiều Âu nở nụ cười, anh đè lên người cô, bắt đầu xâm chiếm từng góc ngách trong miệng cô. Động tác của anh không có kỹ xảo lại có chút trúc trắc, chỉ hôn một lát cánh môi cô đã sưng lên.

Anh nhíu mày, cô bé này cũng non mềm quá đi!

Anh không muốn làm tổn thương đến cô nhưng anh không dừng lại được.

Cánh môi của cô rất mềm, cái lưỡi trơn, trong miệng lại rất thơm, cả người tỏa ra mùi xử nữ non nớt càng làm tâm anh động.

Thậm chí, anh nghĩ một chút mà sợ, nếu hôm nay người cô gặp không phải là anh thì có phải sẽ có một người đàn ông khác đè lên người cô, càng làm chuyện ác liệt hơn với cô?

Nếu đây là lần đầu tiên cô bé bị say rồi đưa tới, ắt sẽ có lần thứ hai, nếu như hôm nay bởi anh, có phải sau này sẽ tiếp tục bởi người khác không?

Kiều Âu vừa hôn cô, vừa cau mày suy tư về chuyện này. Thậm chí anh có một suy nghĩ tà ác, rất muốn biết đây có phải là lần đầu tiên của cô bé này không. Kiều Âu nghĩ đến khả năng trước kia cô từng bị say đưa đến giường người khác, thì cả người đều tức giận, càng nghĩ càng tức.

Anh từ từ nhắm hai mắt, hôn thật lâu, cuối cùng cảm giác như bị quỷ dẫn đường, không biết xuất phát từ suy nghĩ gì, bàn tay to của anh kéo khăn tắm trên eo xuống, cũng kéo tấm ga giường trên người cô xuống.

Làn da của cô thật sự rất mịn màng mềm mại, khiến Kiều Âu quên hết tất cả, cơ bản là không nỡ để lại bất kỳ ấn ký gì trên người cô.

Cho đến khi cô đỏ mặt nhả mảy, vẻ mặt thống khổ nức nở, Kiều Âu mới rũ mắt liếc một cái về phía giữa hai chân cô, màu đỏ rực rỡ, diêm dúa lẳng lơ đến cực điểm. Lúc đó khoe miệng anh cong lên, hôn dọc theo đường cong đẹp đẽ của cô, đặt lên đó vô số những quả dâu tây lớn nhỏ.

Đây là người con gái đầu tiên của anh.

Nếu cô đồng ý, Kiều Âu muốn nói, cô có thể là người duy nhất.

Bữa tối, Kiều Âu gọi người trong khách sạn mang thức ăn lên.

Người của Chu Tuấn cũng không có ý tới quấy rầy anh, đến tám phần là ước gì anh có hứng thú với cô bé này.

Anh đi tắm rửa, cũng ôm cô vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ cho cô, nhìn như có vẻ đang rửa rau củ nhưng động tác thì nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Dưới ánh đèn mập mờ, cơ thể của cô dường như ở tư thế nào đều hoàn mỹ như vậy, Kiều Âu vừa giúp cô tắm vừa nghĩ, cô say không nhẹ, đã lâu như vậy còn chưa tỉnh.

Anh sợ cô đói bụng, bón giúp cô vài miếng cháo thịt, cô nuốt rất ngon lành nhưng vẫn tiếp tục nhắm mắt ngáy khò khò.

Kiều Âu nở nụ cười, cô bé này, sao lại ngủ giống như heo?

Ban đêm anh ôm cô vào giấc ngủ, không nhịn được muốn cô hai lần.

Kiều Âu biết, nếu không phải anh sợ cô mới lần đầu tiên, lại còn quá nhỏ, trong lòng tràn đầy cảm giác tội lỗi thì sợ là bản thân anh sẽ không cố gắng chịu đựng như vậy.

Không phải là anh không có năng lực kia, thật ra anh cũng rất muốn nhưng thật sự không có cách nào làm bảy lần một đêm với người tuổi vị thành niên.

Anh yêu thương cô, không biết vì sao và từ khi nào.

Sau khi kết thúc, anh lại ôm cô đi tắm, lại giúp cô lau khô cơ thể, ôm chặt cô vào lòng.

Trước khi nhắm mắt, Kiều Âu cười nhẹ.

“Này, sao em lại có thể ngủ say như vậy? Em có biết là anh vừa rồi đã “thịt” em hay không?”.

Sáng sớm, tiếng đồng hồ báo thức chói tai khiến Kiều Âu thức giấc.

Kiều Âu cảm lấy di động của mình, sau khi tắt đồng hồ báo thức, nhìn nhìn cô bé trong lòng mình, không kìm lòng được hôn lên trán cô.

Anh đứng dậy, gọi điện thoại để người ta mang quần áo cho anh, lại mua thêm một bộ nữ trang.

Nhưng mà nội y của cô là số bao nhiêu?

Kiều Âu vén ga giường lên nhìn nhìn của cô, vẻ mặt mờ mịt.

Đối với nơi đó của phụ nữ lớn hay nhỏ bao nhiêu, anh không rõ ràng, bởi vì anh cũng không có kinh nghiệm gì.

Do dự một lúc lâu, anh xoa huyết thái dương, nói với người bên kia di động:

“Đại khái là lớn như bánh bao thịt bán buổi sáng trong căn tin đại đội chúng ta, có lẽ là như vậy”.

Đối phương vừa nghe, ngây ngẩn cả người.

Nhưng rất nhanh quần áo đã được đưa tới.

Kiều Âu nhanh chóng mặc quần áo của mình, tối qua anh không trở về đơn vị, xem ra sáng nay sẽ trễ họp, nếu không trở về trước buổi trưa thì sợ là sẽ không nói được.

3. Chương 3: Châm Một Cái Sẽ Tỉnh

Anh vén chăn lên, lưu luyến nhìn cơ thể của cô bé con, lấy bộ quần áo mới mua mặc vào cho cô.

Nhớ tới ngày hôm qua cô bị đưa tới đã bị cởi sạch sẽ, Kiều Âu cảm thấy tức giận.

Tìm kiếm một lúc, anh lấy ra được một cái Bra, người mua cũng thông minh, mua loại Bra mềm, không có vòng thép hạn chế, anh có thể giúp cô mặc được. Sau đó anh lại lấy quần lót cùng màu, khi mặc đến giữa háng, Kiều Âu không nhịn được, nuốt một ngụm nước bọt.

Bộ áo màu xanh da trời, quần màu trắng thường, đôi giày đế bằng da cừu màu trắng gân bò.

Đôi giày này anh dặn cấp dưới đi mua.

Cô là lần đầu tiên, tuổi lại còn nhỏ, anh sợ cô đi những giày khác không thoải mái.

Nhìn cô đi số giày đó, xem ra anh tính toán không sai.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa tất cả, anh vỗ nhẹ vào má của cô bé con.

“Này! Này! Tỉnh tỉnh!”

Một lúc lâu cũng không có phản ứng.

Kiều Âu cảm thấy việc này có vẻ nghiêm trọng.

Anh gọi điện thoại cho Chu Tuấn.

“Cô gái mà ông đưa tới cho tôi tại sao luôn bất tỉnh?”

Không đợi Chu Tuấn mở miệng, điện thoại vừa liên lạc được, anh đã hỏi tội ông ta.

Chu Tuấn sững sốt, cười nhẹ:

“A, cậu Kiều, tôi cho người để cô ấy uống thuốc ngủ, nếu muốn cô ấy tỉnh lại thì châm một cái là được rồi!”.

“Cái gì?!”.

“Cậu Kiều, cậu muốn cô ấy tỉnh sao? Tôi cho người châm cho cô ấy một châm!”.

Kiều Âu nhắm chặt mắt, trong lòng thầm tính toán cách làm cho Chu Tuấn sống không bằng chết.

“Cô ấy là vị thành niên, ông có biết không? Ông cho cô ấy uống rượu, lại còn chích thuốc ngủ, ông muốn biến cô ấy thành dân đen à?”.

Chu Tuấn thấy anh giận dữ thì cũng không tức giận, bọn họ ở với nhau cả một buổi chiều và buổi đêm đến bây giờ, với tính khí của Kiều Âu, nhất định con nhóc này đã vào dạ dày của cậu ta.

“Cậu Kiều, cô ấy là vị thành niên, nhưng mà cha của cô ấy tự mình chuốc say cho cô ấy rồi đưa tới cho chúng tôi. Tôi thấy cô ấy khá đẹp, còn là hàng mới nên để lại cho cậu. Không phải là tôi bức bách người ta, cha của cô ấy là người giám hộ làm vậy”.

Kiều Âu sững sốt, ngày hôm qua lúc cô mơ mơ màng màng, hình như có nói, ba, đừng không cho con đến trường, rượu con cũng đã uống.

Anh nhíu mày, trên đời này còn người cha không bằng cầm thú vậy sao?

“Chu Tuấn, ông nhanh chóng đánh thức cô ấy dậy, sau này tôi không cho phép các ông đưa cô ấy lên giường người khác! Tôi muốn về đơn vị, ông lập tức đưa người về nhà đi!”.

“Được được, cậu Kiều nói thế nào thì tôi sẽ làm như thế, ha ha!”.

Sau khi cúp điện thoại, Kiều Âu nhìn chằm chằm người trên giường, thở dài, mặc áo khoác vào nghênh ngang rời khỏi đó.

Khoảng nửa giờ sau, cửa Bích Hải Hoàng Đình mở ra, một chiếc xe hơi màu đen đi ra, Lam Thiên Tỉnh khóc đỏ đôi mắt, lên xe với hai người phụ nữ diêm dúa lòe loẹt.

“Đi theo!”.

Kiều Âu ngồi trên xe, không nhanh không chậm phân phó với lái xe.

Anh không phải không muốn tự mình đưa cô về nhà, nhưng anh không muốn Chu Tuấn nắm lấy cán chuôi, người là do Chu Tuấn tìm tới, nếu như anh biểu hiện quá quan tâm đến cô bé, Chu Tuấn tất nhiên sẽ không biết xấu hổ tiến lên tranh công.

Chu Tuấn muốn cái gì, tất nhiên Kiêu Âu biết rõ trong lòng.

BMW bám sát theo sau chiếc ô tô màu đen chở Lam Thiên Tình, đi trong tuyến đường trung tâm thành phố một lát, sau đó lệch khỏi tuyến đường chính, chạy theo hướng tây nam.

Càng đi, tìm anh càng thất lại.

Cuối cùng, chiếc xe mà đen dừng lại trước cửa một căn nhà rách nát, dưới bóng cây, Kiêu Âu nheo mắt nhìn, hình như đó là một quán cơm nhỏ, nhưng tại sao ngay cả một bảng hiệu cũng không có?

Chỉ một lát sau, cửa xe mở ra, Lam Thiên Tình một mình bước ra khỏi xe.

Trên người cô mặc bộ quần áo anh mua cho cô, mái tóc dài xinh đẹp rối tung lên, cô xoay người, nhìn về phía Kiêu Âu, nhìn cô, đáy mắt Kiêu Âu chợt lóe lên.

Trước đó cô luôn nhắm mắt, anh đã cảm thấy cô có sắc đẹp tuyệt trần. Nhưng giờ đây khi cô mở mắt, đứng sờ sờ trước mặt mình tựa như một sinh mệnh sống động trên giấy. Đặc biệt là đôi mắt kia của cô, thật sự giống như quốc họa của đại sư, thêm một nét thêu hoa trên gấm kia đã khiến Kiêu Âu không nghĩ ra từ gì để diễn tả.

Một lát sau có một người đàn ông đi ra, hai, ba lần kéo cô đi vào.

Anh có thể mơ hồ nghe thấy cô gọi người đó là ba.

“Cậu hãy nhớ kỹ đoạn đường này, nhớ kỹ nhà của cô bé ấy, tra về cô bé ấy cho tôi, tra về bối cảnh gia đình, tình hình ở trường học, giao cho tôi trước khi trời tối”.

“Vâng, cậu Kiêu”.

Anh cau mày nhìn hoàn cảnh ở đây, sau đó nói:

“Về đơn vị!”.

Trong một căn phòng u ám trên gác xép, Lam Thiên Tình cuộn tròn cả người thành một cục, cả người run run, khóc không thành tiếng.

Lam Phong đứng trước cầu thang, dần lại tính tình khuyên cô:

“Tình Tình, con đừng khóc, con xem kia, cả đêm hôm qua của con, đổi được ba vạn đồng tiền của ba, con còn lời cả một thân quần áo hàng hiệu, con có biết là cô gái làm ở phòng gội đầu, làm một buổi tối mới được mấy trăm đồng hay không?”.

“Hu hu! Con là con gái của ba, sao ba có thể đối xử với con như vậy? Hu hu ~ ba nói con mà uống say ba sẽ đưa con lên lầu nghỉ ngơi, hu hu ~ con là con gái ba, sao ba có thể làm như vậy! Hu hu~”.

Lam Thiên Tình không để ý tới những lý do sáo rỗng mất nhân tính của ông ta, ôm gối khóc càng đáng thương.

Dường như Lam Phong nhìn ra được cơ hội buôn bán, mâu quang lóe lên:

“Tình Tình, con đừng khóc, ba đã quyết định, con không nên đi học. Quán ăn vặt nuôi sống năm miệng ăn đã không dễ, còn phải cho con đến trường, mặc dù hàng năm con đều xếp thứ nhất, nhưng con là một cô gái thì được xếp thứ nhất thì làm được gì?”.

Lam Thiên Tình vừa nghe được thì nhảy dựng lên, nhất thời như mèo xù lông:

“Ba đã đáp ứng rồi, chỉ cần con uống ba ly rượu thì ba sẽ cho con tiếp tục đến trường! Hu hu ~ làm sao ba có thể như vậy! Hu hu ~ con muốn đến trường! Con mặc kệ con muốn đến trường! Hu hu~”.

Đường như Lam Phong đã quyết tâm, nghiêm mặt nói:

“Mày đi học đi, học kỳ này còn hơn một tháng, học kỳ sau tao không đưa học phí ày, tao xem mày đi học thế nào!”.

Lam Phong nói xong quay người rời đi, cho dù cô khóc chết đi sống lại cũng không quay trở lại.

Khóc hết một buổi sáng, tâm tình Lam Thiên Tình mới bình tĩnh lại được một chút, cô nhanh chóng mở sách giáo khoa ra, mở cửa sổ nhỏ chỉ khoảng bàn tay ở trên gác xép, đón ánh mặt trời bên ngoài, học từ đơn tiếng Anh.

Ba nói, tiền điện trong nhà luôn rất nhiều vì thế phải giảm đèn trong nhà, cái gác xép nhỏ của cô chỉ có một cánh cửa sổ nhỏ, chỉ lớn hơn bàn tay một chút. Từ khi học cấp một đến giờ, dường như mỗi ngày cô đều từ ánh sáng cửa sổ nhỏ cỡ bàn tay nhìn xuống sách làm bài, lại vẫn liên tục đoạt được thành tích đứng đầu.

“Ôi, tao nói chứ, bộ quần áo này của mày thật đẹp!”.

Chị gái Lam Thiên Vân lớn hơn cô một tuổi, nghiêng đầu đứng ở cửa, không có ý tốt nhìn cô, cười tà, xông vào.

“Quần áo trên người, cả giày, cởi ra cho tao!”.

“Đừng như vậy, chị làm gì vậy, buông tay! Chị!”.

Về chuyện cơm nước, Lam Thiên Tình luôn ăn ít hơn bọn họ, khí lực cũng không lớn như chị, chỉ hai ba lần, chị đã đoạt quần áo của cô, chỉ còn lại nội y. Cầm quần áo và giày của cô lên, chị nhìn những dấu hôn trên người cô, châm chọc:

“Hừ, giả vờ thanh cao! Không phải là một kỹ nữ không biết xấu hổ sao!”.

4. Chương 4: Nói Một Cái Giá

Sáu giờ sáng, Kiều Âu ngồi trong xe, khi anh nhìn thấy Lam Thiên Tình mặc bộ áo liền váy trắng tinh, lưng đeo túi sách cũ đi ra quán ăn vặt, ánh mắt lưu luyến nhìn lâu vào người cô.

Mãi cho đến khi bóng dáng mảnh khảnh đó biến mất sau cây ngô đồng, ánh mới rũ mắt xuống, trong mắt thoáng ánh lên ý cười ôn nhu, nhìn tư liệu trong tay mà anh sưu tầm được về cô.

Hóa ra, cô tên là Lam Thiên Tình, là con gái nuôi của ông chủ quán ăn nhỏ.

Khó trách lại có người cha như vậy, rót rượu cho cô say, đưa lên giường của người khác, nhưng lại không hề đau lòng.

Đôi mắt tán thưởng nhìn về phần tư liệu bên trái, phiếu điểm của cô. Liên tục trong các cuộc thi của trường trung học Đức Nặc đều đứng thứ nhất, từ năm thứ nhất đến giờ, cho đến nay học lớp 11.

“Kiều thiếu, tối hôm qua Lam Phong liên hệ với Chu Tuấn, nói ông ta không định cho Lam tiểu thư đi học nữa, muốn Chu Tuấn tìm ít việc giúp Lam tiểu thư”.

Lái xe cung kính trả lời, nhận được ánh mắt sắc bén của Kiều Âu.

“A? Chu Tuấn đáp ứng rồi sao?”.

“Không, Chu Tuấn nói, Lam Phong cứ ở nhà đợi tin”.

Kiều Âu nghe vậy thì không nói gì, đôi mắt phượng xinh đẹp chớp chớp.

Từ sau tối qua nhận được tài liệu về cô, anh luôn khẩn trương muốn nhìn thấy cô. Anh biết nhất định trong nhà cô sẽ gặp nhiều khó khăn, nhưng anh lại không ngờ, cô lại có một người cha nuôi không bằng cầm thú như vậy.

Muốn dùng cô bé để kiếm tiền sao? Dựa vào da thịt của cô?

Ngón tay trắng nõn thon dài gõ gõ vài cái trên tập tư liệu, trong mắt ánh lên một ngọn lửa giận bén nhọn, anh lạnh lùng nói:

“Xuống xe!”.

Vì kế sinh nhai, mỗi ngày quán ăn vặt cũ nát sẽ mở cửa từ sáu giờ để buôn bán.

Bóng dài thon dài của Kiều Âu đứng trước cửa tiệm, híp mắt ngắm cửa tiệm tiêu điều, cái bàn mục nát, mặt đất dơ bẩn, căn phòng u ám, anh nhíu mày, đồ ăn nơi này làm có thể ăn sao?

Ánh mặt trời tà tà chiếu lên người Kiều Âu, buộc vòng quanh người anh. Hai bàn tay anh cứng ngắc nắm chặt trong túi quần, đôi mắt đen như mực lóe lên, cuối cùng, dường như đấu tranh tâm lý, anh nhấc chân lên, chuẩn bị bước vào.

“Kiều thiếu!”.

Lái xe khấn trương hô lên.

Kiều Âu không để ý đến, trực tiếp đi vào trong.

Lúc này thời gian còn sớm, trong tiệm chỉ có một hai người khác ngồi trong góc ăn vằn thắn và bánh quẩy. Lam Phong liếc mắt nhìn thấy bóng dáng Kiều Âu, ông ta há hốc mồm đánh giá bộ quần áo của Kiều Âu, mặc dù chỉ là bộ quần áo nhẹ nhàng không phải Âu phục, nhưng chỗ nào cũng lộ ra hơi thở sang trọng.

“Xin hỏi ngài, ngài đại giá quang lâm đến cửa hàng nhỏ của tôi, là có việc gì?”.

Lam Phong vui vẻ tới gần, bộ dạng khom lưng cúi đầu, khiến Kiều Âu có chút buồn nôn.

Anh không nhìn về phía Lam Phong, mà hơi nghiêng đầu, sau đó nhìn thấy cửa sau quán ăn vặt, đi thẳng tới đó.

“Lam Thiên Tình, là con gái nuôi của ông? Phòng của cô ấy ở đâu, đưa tôi đi xem”.

Giọng điệu nhẹ nhàng lười nhác, mang theo sự hoa lệ quý khí, lộ vẻ ung dung. Lam Phong vừa nghe, nháy mắt hiểu ra cái gì, hai mắt phát sáng giống như nhìn thấy tiền mặt nhiều không đếm được, ông ta cũng không quản việc làm ăn trong cửa hàng, vọt tới trước mặt Kiều Âu, nịnh nọt:

“Để tôi đưa ngài lên, phòng Tình Tình nhà tôi ở trên gác”.

Kiều Âu nhìn theo hướng Lam Phong chỉ thì thấy mấy khúc gỗ đặt cùng nhau thành bậc thang, phủ đầy bụi đất, có vài tấm ván còn vỡ ra, anh nhẹ nhàng thử đặt một chân lên, lại thấy cầu thang còn rung lên.

Cái này có thể đi sao?

Lam Phong thấy anh nghiêm mặt cau mày lại, vội vàng đến trước bậc thang giải thích:

“Nhà chúng tôi điều kiện không tốt, ha ha, ngài tạm chấp nhận một chút, mặc dù nhìn hơi hỏng nhưng vẫn rất an toàn, tôi đi cho ngài xem”.

Nói xong, Lam Phong nhanh như chớp xông lên, mở phòng nhỏ của Lam Thiên Tình, sau đó đứng ở trên ra thể mời với Kiều Âu.

“Kiều thiếu, hay để tôi đi lên giúp cậu”.

Lái xe nhìn không ổn, Kiều thiếu là người sin ra đã ngậm chìa khóa vàng, là hào môn quân thiếu, có lẽ là lần đầu cậu ấy đến những chỗ như thế?

Kiều Âu lắc đầu, đi từng bước lên, mỗi lần bước một bước, anh đều cảm thấy đau lòng, đến khi bước hết cầu thang, anh khom người đi vào trong phòng nhỏ của Lam Thiên Tình, trong lòng như bị cái gì véo mạnh.

Anh nhìn chăm chú căn phòng nhỏ một vòng, đến trước cửa sổ nhỏ cỡ bàn tay, ngắm nhìn bầu trời phía xa.

Một lúc sau, anh nói một câu:

“Nói một cái giá đi!”.

Vào lúc tan học buổi trưa, Lam Thiên Tình vừa đi ra khỏi phòng học thì thấy Lam Phong đang đứng ngoài cửa lớp.

Cô sợ tới mức chạy nhanh tới kéo tay ông ta:

“Ba, có phải ba đến nói chuyện với thầy giáo con, không cho con đi học nữa hả?”.

Lam Phong cười ngập ngừng, dựa theo những lời kịch mà Kiều Âu đã dẫn, vẻ mặt khó xử nói:

“Tình Tình, là như thế này, con cũng biết, con là con gái mà ba nhận nuôi, bây giờ ở nhà cực kỳ khó khăn, thật sự là không đủ để cho con đi học, hơn nữa nuôi thêm một người, chi tiêu cũng rất lớn. Tình Tình, ba muốn nói với con, hay là con trở về viện phúc lợi đi?”.

Câu nói bất thành linh, Lam Thiên Tình mở to hai mắt không hiểu nhìn ông:

“Ba, ba muốn đưa con về viện phúc lợi? Con đi rồi, ai giúp ba rửa bát quét rác?”.

Cho dù không thích nhà họ Lam, nhưng so với viện phúc lợi thì nhà họ Lam dù hỏng vẫn là nhà, còn ở trong viện phúc lợi dù sao vẫn là đứa trẻ mồ côi.

“Tình Tình, ba đã quyết định, con xem, người của viện phúc lợi cũng đã đến rồi. Học kỳ này con có thể học hết, nhưng từ sau ba cũng sẽ không xen vào nữa, ba đem chuyển hộ khẩu của con về viện phúc lợi, về sau tình cảm chúng ta coi như hết!”.

Lam Phong nói xong, ánh mắt Lam Thiên Tình nhìn về phía ngoài hành lang, quả thật xe của viện phúc lợi đang đỗ ở đó.

Cô cau mày, còn muốn tranh thủ cái gì, hai người phụ nữ dịu dàng đi tới.

“Tình Tình, cha nuôi của con đã không có kinh tế và năng lực chăm sóc cho con, con đi theo chúng ta về viện phúc lợi đi. Con mới 16 tuổi, còn chưa thể tự chăm sóc bản thân. Vừa hay trong viện phúc lợi của chúng ta có người nhận nuôi bé gái mười lăm mười sáu tuổi, điều kiện của bọn họ cũng tốt, có khả năng cho con đến trường đọc sách. Người ta nói, chỉ cần thành tích tốt, cho con đi học đại học cũng được”.

Lam Thiên Tình nhìn bóng dáng Lam Phong kiên quyết rời đi, trong lòng rất buồn!

Vì sao cha mẹ ruột của cô lại muốn vứt bỏ cô? Cô rất khỏe, lại học tập tốt, có khả năng chịu khổ, vừa nghe lời lại ngoan ngoãn, nhưng bây giờ cả cha nuôi cô cũng không cần cô nữa.

Cô cắn môi, cố gắng không để nước mắt rơi xuống, cô biết, nỗ lực học tập là con đường ra duy nhất của cô.

Chỉ có kiến thức mới thay đổi vận mệnh, cô không cần cả đời làm người đáng thương bị người khác vứt bỏ!

Cô ngẩng đầu, giọng nói run run, nhưng hai bàn tay nắm chặt, không chịu buông ra.

“Trong viện phúc lợi, thật sự sẽ có người nhận nuôi đứa nhỏ lớn như con sao, bọn họ thật sự sẽ cho con đọc sách sao?”.

5. Chương 5: Ngoan, Gọi Anh Trai, Anh Nuôi Em

Trong một giáo đường nhỏ của viện phúc lợi, nhìn vào hàng ghế thứ ba, Lam Thiên Tình đang ngồi một mình ở đó, nhắm hai mắt lại, hai tay tạo thành chữ thập, vẻ mặt thành kính cầu nguyện.

Trong trí nhớ của cô, khi cô bảy tuổi, cô ngồi ở chỗ này được vợ trước của Lam Phong đón đi.

Nháy mắt đã qua chín năm, không ngờ trong cuộc đời cô lại được lựa chọn một lần nữa.

Cô nhắm mắt lại, lẩm lẩm nói nguyện vọng muốn được tiếp tục đến trường của mình, quyết định đập nôi đìềm thuyền, chỉ cần người đến nhận nuôi cô đồng ý cung cấp tiền cho cô đến trường, thì cho dù gian khổ hơn cuộc sống ở trong nhà Lam Phong, cô cũng nguyện ý.

Viện trưởng nói muốn dẫn Kiều Âu đến giáo đường gặp Lam Thiên Tình nhưng lại bị Kiều Âu từ chối.

Anh để cho cấp dưới đứng ở cửa giáo đường nhỏ, sau đó một mình bước tới gần Lam Thiên Tình.

Xa xa anh thấy bộ dạng cô bé đang đọc thánh kinh, mái tóc buộc đuôi ngựa, bộ quần áo trắng hơi cũ. Ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu lên người cô, chiếu xạ bộ quần áo của cô thành màu trắng ngà, ít đi một phần thanh cao của hoa sen, nhiều thêm một phần ấm áp yên tĩnh thân thiết.

Cô dường như ước nguyện rất tập trung, đến khi Kiều Âu đứng bên cạnh cô mà cô cũng không phát hiện ra.

Đôi mi dày, cho dù có nếp gấp thì nhìn vẫn đẹp như vậy, phối hợp với vẻ mặt và động tác lúc này của cô, nhìn cô có chút vô tội mà đáng yêu.

Kiều Âu bỗng nhiên nở nụ cười.

Anh yên tĩnh đứng ở cạnh cô, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống bên phải cô, nhìn cô không nói gì, dường như không đành lòng quấy rầy cô.

Anh nhìn hàng mi thon dài, cánh mũi xinh đẹp, và cả đôi môi đỏ mọng lúc đóng lúc mở cầu nguyện không tiếng động. Anh biết chỉ như vậy thôi nhưng trong đầu anh đã mô tả lặp đi lặp lại vô số thứ.

Mỗi khi nhớ tới buổi chiều và ban đêm hôm đó, cô mang đến cho anh sự ấm áp, Kiều Âu sẽ không nhận được suy nghĩ, anh là người đàn ông đầu tiên của cô.

Suy nghĩ này không liên quan đến thói hư tật xấu của đàn ông, mà do trong lòng anh cảm thấy vui sướng, bởi vì cô cũng là người phụ nữ duy nhất của anh.

Không thể phủ nhận, nhìn cô tốt hơn so với nhìn ảnh rất nhiều.

Khi Lam Thiên Tình khó hiểu khi mãi không thấy người nhận nuôi xuất hiện, cô mở mắt ra.

“Em ước nguyện cái gì vậy?”.

Bên phải cô đột nhiên vang lên một giọng nói đàn ông, giống như một trận gió xuân, nhẹ nhàng ấm áp.

Lam Thiên Tình không ngờ có người ngồi bên cạnh, cô sợ hãi vội vàng quay đầu lại nhìn, đón cô là ánh mắt nhìn rất đẹp, nhìn cô cười nhẹ nhàng.

Cô đã nghĩ tốt rồi, chỉ cần có người đến nhận nuôi mình, cô sẽ rất nhu thuận, nghe lời. Là nam thì cô gọi ba, là nữ thì cô gọi mẹ.

Nhưng người đàn ông trẻ tuổi trước mắt, là người sẽ nhận nuôi cô sao?

Nhìn ánh mắt nghi hoặc và đề phòng của Lam Thiên Tình, trong lòng Kiều Âu than nhẹ một tiếng, trên mặt vẫn mỉm cười như trước:

“Gọi anh là anh trai. Về sau, anh nuôi em, được không?”.

Lam Thiên Tình há hốc mồm, bỗng nhiên không nói thành lời.

Cái này khác xa so với những gì cô tưởng tượng nhiều lắm, cô từng sờ nhìn Kiều Âu, nhìn tuổi của anh, dường như cũng chỉ có thể làm anh trai của cô.

“Vừa rồi em ước cái gì vậy?”.

Cô nghe vậy, không đáp.

Kiều Âu nở nụ cười, em đừng lo lắng, anh nhận nuôi em hoàn toàn là do tình thương. Em xem, đây là chứng nhận sĩ quan, anh là sĩ quan quân đội, sẽ không phải là người xấu. Anh có thể làm anh trai em, giúp em học bài, chú ý đến sinh hoạt của em, giúp em đến trường, học phí từ bây giờ đến khi em tốt nghiệp đại học, anh đều có thể bỏ ra”.

Kiều Âu đưa giấy chứng nhận sĩ quan đến trước mặt cô, ôn nhu nói nhỏ thêm một câu.

“Có lẽ hồi nhỏ thầy giáo đã dạy em, chú cảnh sát sẽ không gạt người đúng không, bây giờ em cũng có thể tin là anh sĩ quan quân đội cũng sẽ không gạt em!”.

Lam Thiên Tình nhìn giấy chứng nhận anh đưa nhìn trong ngoài ngoài tử tử. Trước đó cô luôn tự nói với mình, chỉ cần đối phương bỏ tiền cho cô đến trường thì dù gian nan thế nào cô cũng nhận được, nhưng hôm nay có người nguyện ý giúp đỡ cô đi học thì cô lại bắt đầu do dự.

“Anh vì sao muốn nhận nuôi em?”.

Cô cau mày, trả giấy chứng nhận lại cho Kiều Âu, đề phòng quan trọng hơn tiền rồi.

Kiều Âu mơ hồ cảm thấy bị thương, nhưng cũng đồng thời mừng thầm, cô bé không phải là một cô gái tùy tiện, cô rất thông minh, có chủ kiến, hơn nữa cũng rất độc lập.

“Bởi vì anh có một cô em gái, lớn gần bằng em, khi em ấy học tiểu học, thành tích cũng rất tốt, nhưng có lần anh ham chơi, không kịp đến đón em ấy tan học, kết quả là qua nhiều năm như vậy, anh vẫn chưa tìm được em ấy. Anh vẫn luôn thương tâm, luôn cảm thấy áy náy, không biết em ấy sống thế nào. Anh nghĩ là có lẽ em ấy cũng giống như em, gặp được một người tốt bụng như anh, đưa em ấy về nhà, cho em ấy một cuộc sống hạnh phúc”.

Lam Thiên Tình nhìn đôi mắt khẩn thiết thâm tình của Kiều Âu, nghe lý do khổ sở động lòng người của anh, dường như đã tin một chút.

Bỗng nhiên, trong mắt Kiều Âu toát ra sương mù, nháy mắt mấy cái, một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống.

Lam Thiên Tình phát hoảng lấy khăn tay của mình lau nước mắt cho anh, khẩn trương nói:

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Em không nên hỏi, gợi lên tâm sự đau thương của anh rồi. Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Anh đừng khóc!”.

Kiều Âu không hình tượng khịt khịt mũi, sau đó khụ một tiếng, run run hỏi một câu:

“Em còn nghi ngờ mục đích của anh sao? Em, có đồng ý về nhà cùng anh không?”.

Rất nhiều năm về sau, mỗi khi Lam Thiên Tình nhớ lại lúc này, cô đều nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt với anh, nói rằng lúc trước tại sao cô lại ngốc như vậy, lại cố tình tin vào một con sói?

Kiều Âu để Lam Thiên Tình ngồi trong xe chờ anh, còn anh thì đến phòng viện trưởng tiến hành làm thủ tục nhận nuôi.

Từ giờ khắc đó, anh trở thành người giám hộ của cô bé rồi.

Lúc anh rời vào trong xe, nhìn Lam Thiên Tình nhu thuận mỹ lệ, anh không nhận được, kéo một bàn tay của cô nắm trong lòng bàn tay mình, cười ôn nhu:

“Tình Tình đói bụng không, muốn ăn cái gì? Anh đưa em đi ăn”.

Lái xe ngồi phía trước nhìn trông mắt muốn rớt ra, anh ta phục vụ Kiều thiếu đã bảy tám năm nay, đây là lần đầu tiên thấy cậu ấy cười, đừng nói đến việc nói chuyện dịu dàng như vậy với người khác!

“Không ăn, hai giờ chiều em còn phải đến lớp, bây giờ đã là một giờ rưỡi rồi!”.

“Như vậy làm sao được, để cho Tình Tình đói bụng, anh sẽ đau lòng. Hay là, mua bánh ngọt và sữa cho Tình Tình ăn bữa trưa được không?”.

“Cũng được”.

“Tình Tình, ngoan, đến, gọi anh trai!”.

“Anh!”.

“Ng ngoan, buổi tối anh sẽ đón em tan học, chúng ta cùng nhau về nhà!”.

6. Chương 6: Chỉ Ăn Thịt

Kiều Âu cười khỏ, buổi chiều anh phải về đơn vị báo cáo, nhưng lại đến sớm trước cổng trường trung học Đức Nặc đợi cô, chỉ vì trong lòng luôn suy nghĩ chông chéo về bóng dáng khéo léo nào đấy, khiến anh luôn tưởng niệm, nhớ đến tận cùng.

Chuông tan học vang lên, vô số khuôn mặt hồn nhiên non nớt hoan hô nhảy nhót chạy ra khỏi cửa phòng học. Bóng dáng thon dài tuấn lãng của Kiều Âu ngược dòng người đi, ánh mắt của anh nhìn chằm chằm vào một phòng học nào đó, ánh mắt sắc bén nhìn từng khuôn mặt xa lạ đi qua nhưng không hề nhìn thấy người anh muốn thấy nhất.

Kiều Âu nhú mồm, đi nhanh hơn về phía phòng học, anh thấy Lam Thiên Tình đang ngồi ở bên cạnh cửa sổ, cầm bút, cúi đầu làm bài tập.

Hóa ra cô còn ngồi tại đây.

Thấy bóng dáng cô yên tĩnh dưới bóng tà dương, năm tháng tĩnh lặng như vậy, lòng của anh cũng kiên định hơn.

Rất nhanh trong phòng học chỉ còn lại cô và người quét dọn vệ sinh hàng ngày, Kiều Âu chậm rãi đến sau lưng cô, nhìn cô đang làm đề lượng giác, hình như là vừa bắt đầu.

“Tình Tình, không phải anh đã nói với em là buổi chiều tan học anh sẽ đến đón em sao? Tại sao em lại không ra?”.

Đột nhiên tiếng nói dịu dàng vang lên khiến Lam Thiên Tình xấu hổ ngẩng đầu lên, cô nhìn thoáng qua Kiều Âu, bỗng nhiên nhớ ra, sưng sốt một chút, sau đó nhanh chóng thu dọn túi bút và sách giáo khoa.

“Em quên mất, em có thói quen ở lại làm bài tập vì trước kia trong nhà không có đèn điện, hơn nữa chỉ cần em về đến nhà là có nhiều việc nhà cần em làm, căn bản em không có thời gian để học, cho nên mỗi ngày em đều ở trường hoàn thành bài tập rồi mới về. Em không cố ý, thật đấy!”.

Ánh mắt Lam Thiên Tình trong suốt, thẳng thắn thành khẩn có chút hoảng loạn, Kiều Âu liếc mắt một cái là hiểu.

Đôi mắt anh lóe lóe lên, sau đó nâng tay sờ sờ mái tóc mềm mại của cô.

“Tình Tình bữa trưa còn không ăn tốt, anh đưa em đi ăn ngon, sau đó về nhà sớm làm bài tập đọc sách, được không?”.

Lam Thiên Tình nhu thuận gật đầu, sau đó nhấc túi xách lên, còn chưa kịp khoác lên lưng thì đã bị một bàn tay to cầm túi xách đi.

Cô sưng sờ nhìn bóng lưng Kiều Âu cầm túi sách của cô, không biết vì sao, bỗng nhiên cô rất muốn khóc.

“Sao không đi thế?”.

Anh dừng chân quay lại nhìn cô, nở nụ cười dịu dàng.

Cô nháy nháy mắt, bỏ sự kinh ngạc, bước nhanh đuổi theo.

Lam Thiên Tình không nói được bây giờ cô có cảm giác gì, cô ngồi trong xe Kiều Âu, Kiều Âu vẫn nắm bàn tay nhỏ bé của cô trong lòng bàn tay của anh.

Chưa bao giờ cô có sự ấm áp và được quý trọng.

Cô không có thói quen gọi một người đàn ông xa lạ là anh trai, nói thật, Lam Thiên Tình còn thật lâu mới có thể thích ứng được. Nhưng khi cô ở viện phúc lợi, năm bảy tuổi được nhận nuôi, cô cũng hiểu được dùng màu sắc tự vệ để xem xét thời thế.

Cô giấu sự nghi hoặc của mình với Kiều Âu dưới đáy lòng.

Ví như, anh có xe hơi, còn có tài xế, cô nghe lái xe gọi anh là “Kiều thiếu”, quần áo của anh không nhìn rõ nhãn hiệu nhưng có thể lấy sự khéo léo và chất liệu tốt, Lam Thiên Tình biết nhất định không rẻ.

Người như vậy, có phải sẽ cung cấp tiền cho cô học xong đại học không?

“Đến rồi”.

Kiều Âu véo nhẹ vào bàn tay nhỏ của cô, sau đó mở cửa xe, dắt cô đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi, anh thấy đôi mắt như hắc trên châu lúng liếng chuyển động, không biết cô đang có chủ ý quỷ quái gì, nhìn bộ dạng thông minh của cô Kiều Âu cũng vui trong lòng.

Anh mang cô đến một nhà hàng Trung giá cả phải chăng.

Bởi vì anh biết cuộc sống trước kia của cô cho nên không dám dẫn cô đến nhà hàng Tây cao cấp, anh sợ sẽ dọa đến cô.

“Tình Tình muốn ăn gì?”.

Anh kéo ghế cho cô, sau đó đỡ cô ngồi xuống, dịu dàng hỏi.

Lam Thiên Tình nhìn hoàn cảnh xung quanh, lại nhìn giá thức ăn trên bàn, vẻ mặt đau khổ rồi rầu, không nói thành lời.

“Ha ha”.

Kiều Âu lấy thực đơn trên bàn, dặn dò người phục vụ làm vài món ăn, sau đó lẳng lặng ngồi, đôi mắt tham lam nhìn vào Lam Thiên Tình, giống như sói xám lớn nhìn thấy chú thỏ nhỏ. Đôi mắt phượng xinh đẹp lóe lên, tư tưởng cũng tà ác, ánh mắt càng sáng lên.

Lam Thiên Tình không biết Kiều Âu vẫn luôn nhìn cô.

Từ lúc Kiều Âu lấy thực đơn đi, cô giống như con đà điểu chôn đầu trước ngực. Đây là lần đầu tiên cô đến một nơi tốt như vậy để ăn. Bình thường cô không có lòng hờ vinh, nhưng không biết vì sao hôm nay cô cảm thấy mình mặc bộ áo đầm cũ dường như không hợp với nơi này.

Kiều Âu sắc bén nắm bắt được cảm giác tự ti và xấu hổ của cô, ngón tay thon dài gõ gõ lên mặt bàn.

“Tình Tình, anh đã xem qua phiếu điểm của em, bình thường những nữ sinh trung học sẽ chọn lớp chuyên Văn để học nhưng em lại chọn lớp chuyên khoa học tự nhiên, hơn nữa còn luôn xếp thứ nhất, em khiến anh cảm thấy rất tự hào”.

Cái đầu như đà điểu hốt hoảng ngẩng lên, cô không hiểu nụ cười giả hoạt giống hồ ly trên mặt Kiều Âu lúc này nhưng cô chỉ nghe rõ câu nói kia của Kiều Âu, cô khiến anh cảm thấy rất tự hào.

Đúng vậy, cô cũng có điểm mạnh riêng, anh biết, cô không kém!

Một câu nói ấm áp như vậy như ma chú xua tan bất an trong lòng cô, hơn nữa cho cô có dũng khí ngẩng đầu lên ăn cơm.

Người phục vụ nhanh chóng bưng thức ăn lên.

Kiều Âu dường như không đói bụng, lấy đồ uống, giúp cô rót một chén nước chanh, sau đó một tay chống cằm, vẻ mặt yêu nghiệt nhìn cô ăn ngon.

Một lát mà một bàn thức ăn toàn thịt đều nhường cho cô bé kia ăn.

Anh không nhịn được cầm đĩa lên gấp cho cô vài miếng nấm hương:

“Ăn nhiều rau một chút, không thể kén ăn!”.

“Vâng, em chỉ là đã lâu chưa được ăn nhiều đồ ngon như vậy!”.

Lời nói của đứa nhỏ, ánh mắt ngây ngô, nói với anh như nói với bạn bè thân thiết, lại khiến tim Kiều Âu nhói lên một cái!

Khó trách cô bé lại gầy như vậy!

Đợi đến khi Lam Thiên Tình uống xong một chén canh, Kiều Âu lấy khăn giấy giúp cô lau cái miệng nhỏ.

“Đóng gói mang về!”.

Kiều Âu sững sốt. Anh đang chuẩn bị gọi tính tiền, cô bé đang nói cái gì? Đóng gói?!

Lái xe của Kiều Âu luôn đứng cạnh bàn, nghe thấy Lam Thiên Tình nói như vậy thì cảm thấy trên đầu có một đám qua đen.

Nếu để cho người khác biết, Kiều thiếu đến chỗ này ăn, ăn xong còn muốn đóng gói mang về, sợ là bọn họ sẽ chạy vội tới ngân hàng đổi tất cả tiền của mình thành vàng mất! (bởi vì cho rằng xã hội bất ổn, sợ tới mức ngay cả nhà họ Kiều đứng đầu trong bốn gia tộc lớn nhất của thành phố cũng rút dài!)

Lông mày Kiều Âu run run một chút, nhìn đồ ăn trên bàn không còn thừa nhiều lắm, gương mặt lên đang định nói gì đó với Lam Thiên Tình, nhưng lại thấy cô vui mừng nhận hộp nhựa mà người phục vụ mang đến, hơn nữa còn toét miệng cười vui vẻ!

Dưới ánh đèn, dung nhan tuyệt mỹ kiều diễm hiện lên vẻ mặt yêu thích, Kiều Âu ngồi ngốc nhìn cô, khoe miệng cong lên:

“Được, gói mang về!”.

7. Chương 7: Nếu Anh Chạm Vào Em, Không Phải Em Không Lấy

“Tình Tình, chúng ta về nhà, anh làm bài tập với em, mở nước tắm cho em, đọc truyện cổ tích cho em nghe”.

Kiều Âu khoác bả vai Lam Thiên Tình, đặt cô dưới sự bảo vệ của mình, động tác vô cùng thân thiết, giọng điệu sủng nịnh. Khóe môi giương lên, dưới ánh sáng mờ ảo giống như bông hoa nở rộ trên bầu trời, khiến người ta nhìn thấy phong thái đẹp mắt.

Lam Thiên Tình ngẩng đầu lên nhìn anh, đánh giá kỹ càng, hàng mi cong nhú càng sâu.

“Anh, vì sao anh đối xử tốt với em như vậy?”.

Bởi vì anh nói, vừa hay anh có một cô em gái gần bằng tuổi cô, hồi nhỏ vì sự tặc trách của anh mà bị lạc đường?

Về điều này, Lam Thiên Tình vẫn có tin tưởng, nhưng mà cô không tin Kiều Âu thật sự coi cô như em gái của anh. Buổi trưa vừa gặp ở viện phúc lợi anh không do dự mà nói muốn đưa cô theo, cô cảm thấy như vậy thật vội vàng. Trước kia, ba mẹ nhận nuôi sẽ tán gẫu với cô một lúc, hơn nữa còn cầm tư liệu về cô xem kỹ vài lần.

Cô hiểu rất rõ, nuôi một người không đơn giản như nuôi chó nuôi mèo.

Kiều Âu ôm lấy cô đi ra ngoài quán ăn, gió mùa hè thấm vào ruột gan thổi một cơn mát trên trán anh, lộ ra vầng trán trắng nõn đầy đặn.

Lam Thiên Tình nhíu mày, anh thật sự là quân nhân sao? Sao làn da anh lại tốt như vậy, vừa nhìn thì đúng là một đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng, làm gì phải chịu sự huấn luyện gió thổi nắng chiếu, sự kiên cố và tang thương của quân nhân?

Khi Kiều Âu nghe thấy câu hỏi của Lam Thiên Tình, bước đi một chút, anh rút cánh tay trên vai cô, nắm chặt bàn tay nhỏ trong lòng bàn tay anh, đôi mắt ôn nhu thâm thúy, có ánh lửa lóe động lòng người.

Anh bỗng nhiên có cảm giác ngạc nhiên mừng rỡ như tìm được vật báu!

Tình Tình của anh không phải là một người chỉ biết đọc sách, cô thông minh, sáng suốt, đẹp đến nỗi làm người ta không thể mở mắt, hơn nữa cô có suy nghĩ và phán đoán của riêng mình, không bị vẻ bề ngoài xinh đẹp mê hoặc tâm trí.

Tình Tình như vậy, làm sao anh có thể không yêu?

Mỗi lần nghĩ đến phải xã giao, những đại tiểu thư danh môn vọng tộc đó, tất cả đều trừng đôi mắt to chảy nước miếng, theo dõi anh như hổ rình mồi. Kiều Âu cảm thấy, Lam Thiên Tình vẫn đề phòng mặc dù anh nói với cô dịu dàng nhỏ nhẹ. Trên đời này rất khó có được cô bé nào như cô!

“Tình Tình, không cần nghi ngờ tấm lòng muốn chăm sóc em của anh. Em thông minh ngoan ngoãn, xinh đẹp đáng yêu như thế, thành tích lại tốt, anh có năng lực chăm sóc cho em, tại sao lại không làm? Anh thật lòng muốn chăm sóc cho em, không làm tổn thương đến em, chỉ biết yêu thương em”.

Chỉ là, “yêu thương” trong miệng của sói xám, khác với “yêu thương” trong tư tưởng thuần khiết của Lam Thiên Tình, hoàn toàn là hai việc không hề liên quan tới nhau.

Kiều Âu biết bản thân đang chơi chữ với cô, một câu hai nghĩa, chỉ là bây giờ cô nghe không hiểu mà thôi.

Đôi mắt giảo hoạt lóe lên, anh nhìn gò má đẹp đến lạ lùng, nhưng từ đầu tới cuối cô vẫn không rõ rốt cuộc là anh có chủ ý gì.

Tiền sao? Khẳng định là cô không có, nhìn anh thì anh cũng không thiếu.

Quyền sao? Cô chỉ là một cô nhi, cha mẹ ruột cũng không biết ở đâu.

Cô mở to đôi mắt xinh đẹp chớp chớp, bỗng nhiên hít sâu một hơi, rút bàn tay nhỏ bé đang bị anh nắm trong lòng bàn tay ra.

“Cái kia, anh, em” Cô cắn môi, sợ mình đoán sai sẽ làm Kiều Âu bị đau lòng. Cô do dự một chút nhưng vẫn quyết định nói rõ ràng: “Em, em không là người tình của người ta!”.

Sắc mặt Kiều Âu nhanh chóng cứng lại, ý cười biến mất toàn bộ!

Lái xe dừng ở phía sau anh, vừa mới cầm cơm hộp nhà hàng đóng gói mang về, nghe thấy lời nói của Lam Thiên Tình thì kinh ngạc suýt ngất.

Kiều Âu là ai? Dừng nói là người tình, bên cạnh anh từng có một người phụ nữ cùng sống vai sao? Nếu anh mở miệng muốn có người tình, sợ là toàn bộ người đẹp của thành phố đến báo danh cũng tốn mất mấy ngày mấy đêm.

“Tình Tình, tại sao em lại có suy nghĩ này?”.

Kiều Âu bị tổn thương, anh nhìn giống một người đàn ông không có trách nhiệm vậy sao? Người tình? Đùa cái gì vậy?

“Bởi vì thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí!”.

Lam Thiên Tình cũng không biết mình làm sao, rõ ràng biết là phải ỉn nhẫn nhưng cô phát hiện Kiều Âu đối với cô rất tốt, có khi còn quá tốt, cô không thể không đề cao cảnh giác dựng thẳng gai trên người. Cô hi vọng Kiều Âu đối với cô kém một chút, giống như Lam Phong khiến cô ăn không ngon mặc không tốt. Cô không rõ trên người mình có cái gì để Kiều Âu có thể mưu tính, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có cơ thể mình.

Nhìn bộ dạng cảnh giác của cô, lại còn ánh mắt hoảng loạn, Kiều Âu chỉ có thể thở dài một hơi.

Anh vươn bàn tay to kéo cô lại bên cạnh mình, vẻ mặt không biểu cảm nhìn cô, gần từng tiếng nói rõ ràng:

“Tình Tình, em nghe cho rõ, anh thật lòng muốn chăm sóc cho em, nếu anh chạm vào người em, tất nhiên cuộc đời này không phải em không lấy, tuyệt đối sẽ không ủy khuất em làm người tình, nghe rõ không?”.

Quanh người Kiều Âu tản ra chút sát khí, giống như những lời nói này không phải nói cho cô nghe mà đang chỉ tay lên trời trịnh trọng nói lời hứa hẹn. Ánh mắt nghiêm túc, bá đạo, từng chút nuốt lấy linh hồn Lam Thiên Tình.

Cô không biết phải trả lời thế nào.

Trả lời là nghe rõ, giống như bản thân thật sự có cái gì với anh, dường như đang cầu danh phận với anh; không trả lời, nói thật, sự nghiêm túc của Kiều Âu vào lúc này, cô không dám, cô sợ anh tức giận.

Kiều Âu thấy cô không nói chuyện, anh ôm cô vào trong lòng mình, ôm cẩn thận từng li từng tí.

“Bé ngọc, em không nên suy nghĩ bậy bạ, học tập thật tốt, những thứ khác không cần lo lắng, bởi vì nhất định anh sẽ cho em một tương lai hạnh phúc”.

Khi Kiều Âu đưa Lam Thiên Tình về nhà bọn họ, trên mặt Lam Thiên Tình là một nụ cười sáng lạn.

Đến bây giờ cô vẫn không ngờ, khu nhà xa hoa xinh đẹp ở đằng sau trường học, về sau sẽ là nhà của cô. Khi Kiều Âu cho lái xe dừng trước cửa khu nhà, còn nói muốn cùng cô đi tản bộ, cô không nhận được, rút tay thoát khỏi bàn tay tỏ của anh, vui vẻ giống như con chim chạy qua chạy lại trước mặt anh.

“Anh, thật tốt quá! Khoảng cách từ đây tới trường chỉ mất khoảng 4 phút! Hơn nữa chỗ này thật tốt!”.

Kiều Âu xách túi của cô theo, hé miệng cười, trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Cô không biết rằng, khu nhà này là sản nghiệp của nhà họ Kiều. Kiều Âu muốn giữ lại một hai căn phòng ở đây không phải là việc khó. Huống chi chỉ cần là việc có dính đến cô, cho dù là việc nhỏ của nhỏ, với anh đều là việc lớn.

8. Chương 8: Áo Lót, Gom Tình Yêu, Suyt

Màn đêm buông xuống, Lam Thiên Tình ngồi trước bàn học nghiêm túc chăm chỉ làm bài tập, nhưng mà không phải là trong phòng mình mà là trong phòng Kiều Âu.

Nguyên nhân rất đơn giản, theo như Kiều Âu giải thích, buổi chiều khi anh ở siêu thị đồ gia đình nhìn thấy bàn học công chúa màu phấn hồng rất rộng, nhưng khi giao hàng đến nhà anh mới phát hiện phòng của Lam Thiên Tình không bỏ vừa được nó mà anh thì đã trả tiền cho người ta, người ta không đồng ý trả lại hàng. Cho nên anh đành bỏ vào phòng mình.

Vì thế, hình ảnh áp áp bắt đầu.

Kiều Âu tắm rửa xong đi ra, anh mặc bộ áo ngủ tơ tằm màu cà phê, rêu rao gọi cảm đi qua trước mặt Lam Thiên Tình.

Ngay cả mí mắt cô cũng không nâng lên một chút!

Kiều Âu chạy tới phòng bếp cắt chút hoa quả, làm thành món ăn khuya, ân cần vui vẻ chạy tới đặt bên trái cô, còn kèm thêm một ly sữa nóng.

Ngay cả mí mắt cô cũng không nâng lên một chút!

Kiều Âu lấy từ trên giá sách một quyển tiểu thuyết ngôn tình chưa đọc lần nào, nếu thấy được một câu nói kinh điển sẽ lầm bầm nói ra.

Ngay cả mí mắt cô cũng không nâng lên một chút!

Vì thế, đại thiếu gia nhà họ Kiều bị nội thương.

Anh liếc nhìn đồng hồ trên tường, sắp mười giờ rồi, cô bé này làm bài tập đã ba giờ rồi, cô mới lớp 11 thôi, nếu là cuối cấp thì còn cực thế nào hả?

“Khụ khụ”.

Anh ho lên hai tiếng, chứng tỏ sự tồn tại của mình!

Sau đó anh tao nhã khép quyển tiểu thuyết ngôn tình trong tay, đặt nó ở đầu giường, nhìn cô:

“Tình Tình à, bài tập của em còn bao lâu mới hết?”.

Rốt cuộc bút trong tay Lam Thiên Tình cũng dừng lại, đôi mắt trong veo nhìn anh một cái, sau đó nở nụ cười vô tội:

“Em làm xong hết rồi”.

Kiều Âu sững sốt, xúc chần lên đi dép lê, lười biếng đi lại chỗ cô.

Anh đứng phía sau Lam Thiên Tình, hai cánh tay đặt theo hai bên người cô, chống vào bàn học, giam cả người cô giữa người anh và bàn học, vừa tham lam ngửi mùi hương trên người cô, vừa nhìn sách vở của cô.

“Em đã làm xong rồi, vậy bây giờ em đang làm gì?”

“Em đang ôn tập bài ngày mai, thuận tiện làm luôn bài tập của ngày mai”.

“Hả?”.

Kiều Âu ngược lên nhìn cô, trong lúc đó hai khuôn mặt của bọn họ chỉ cách nhau hai ba cm, ổn định lại tinh thần anh vẫn cảm giác được nhiệt độ cơ thể trên người cô.

“Tình Tình đã làm xong bài tập ngày mai, vì ngày mai có việc gì sao?”.

Lam Thiên Tình sững sốt, cô thì có chuyện gì, đơn giản cô chỉ là mỗi ngày đều muốn học tập thật tốt để tiến bộ hơn.

Thấy cô không nói gì, Kiều Âu giả hoạt cười:

“Đã như vậy thì xế chiều ngày mai sau khi tan học, anh đưa em đi dạo phố nhé”.

“Hả?”.

“Quyết định như vậy!”. Kiều Âu rút cái bút trong tay cô, đóng sách vở cô lại, dáng vẻ người lớn dạy dỗ trẻ con: “Đã muộn rồi, đừng làm bài nữa, mau đi tắm rửa đi, tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ!”.

Không thể không nói Lam Thiên Tình rất thông minh, những đồ dùng hiện đại trong nhà đều là lần đầu tiên cô được nhìn thấy nhưng Kiều Âu chỉ cần nói một lần thì cô đã nhớ rất rõ, hơn nữa còn làm không sai.

Lam Thiên Tình về phòng mình, vặn một bồn nước ấm để tắm, cô thả lỏng cả thể xác và tinh thần trong bồn tắm, từ từ nhắm hai mắt lại. Bỗng nhiên cô cảm thấy cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp hiện tại không chân thật, đây mới là ngày đầu tiên cô được Kiều Âu nuôi, anh nói anh sẽ cho cô một tương lai hạnh phúc, sẽ cho cô học xong đại học, anh nói rất nhiều điều dễ nghe, mỗi một câu nói dịu dàng đều làm tan đi phòng của cô với anh.

Cô nheo mắt lại, không kìm lòng được nở nụ cười, có phải rốt cuộc ông trời cũng phát hiện, cuộc sống trước đó cô cực kỳ vất vả cho nên phải anh trai thiên sứ đến bảo vệ cô?

Người ta đã thật lòng coi cô là em gái, có phải cô cũng nên thật lòng coi anh là anh trai?

Đợi đến khi Lam Thiên Tình mở tủ quần áo chỉ có duy nhất một bộ quần áo ngủ tơ tằm, khi cô mở cửa đi ra phòng bếp, vừa khéo gặp Kiều Âu đi từ phòng ngủ ra.

Anh nhìn bộ dạng Lam Thiên Tình mặc áo ngủ, làn da trắng nõn, xương quai xanh khêu gợi, mái tóc đen dài tự nhiên xõa xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo làm cho người ta chỉ muốn nhào lên cắn vài ngụm, còn có mùi hương tươi mát mà cô vừa tắm xong dường như tràn ngập trong nhà rồi.

Bộ dạng cô bây giờ, ai mà nghĩ cô là cô nhi? Kiều Âu mím môi cười, Tình Tình của anh, không kém chút nào so với những thiên kim tiểu thư kia cả.

“Sao, có phải là đói bụng không?”.

Giọng nói của anh vẫn ôn nhu như trước, từ từ lại gần phòng bếp, mà ánh mắt Lam Thiên Tình cũng mở to kinh ngạc. Bởi vì áo ngủ trên người anh giống hệt bộ quần áo cô đang mặc, kể cả màu sắc, hoa văn và chất liệu. Ai giải thích giúp cô, đây có phải là quần áo tình nhân không?

“Ha ha”.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cô, tâm tình Kiều Âu sung sướng cười cười, anh đến gần cô, giơ tay vuốt nhẹ chóp mũi cô.

“Trong siêu thị đồ gia đình có hoạt động, mua bàn học tặng áo ngủ, người ta đưa cho anh một bộ quần áo tình nhân, anh nghĩ vừa khéo chúng ta một nam một nữ, không mặc thì phí thôi!”.

Mua đồ dùng tặng quần áo?

Lam Thiên Tình chớp chớp mắt, cúi đầu nhìn áo ngủ của mình, chất liệu tơ tằm còn tốt hơn cả làn da nhăn mịn của cô, thoải mái thoáng khí như vậy chắc là không rẻ chứ? Siêu thị này hạ giá vốn sao, nhưng Kiều Âu nói không sai, bọn họ vừa khéo có một nam một nữ, không mặc thì phí thôi!

“Cũng đúng!”.

Nhìn cô suy nghĩ một lúc lâu rồi nói ra ba chữ như vậy, tâm tình Kiều Âu bị cô chọc cho cực tốt.

Cô bé con này, sao lại tốt như vậy? Thật tốt!

“Em đói bụng sao?”.

Anh không nhìn được vươn tay vén sợi tóc bên tai cô, trời mới biết, vào lúc này anh tuyệt đối không chỉ muốn vuốt ve sợi tóc của cô.

Cô cười ngượng ngập:

“Em không đói bụng, em chỉ muốn xem trong tủ lạnh có cái gì, em định sáng mai dậy sớm làm điểm tâm cho anh ăn”.

Anh lặng lẽ nhìn cô, một lúc sau, anh nói một câu:

“Lam Thiên Tình, nhận nuôi em là quyết định chính xác nhất mà đời này Kiều Âu làm”.

Tất nhiên là Kiều Âu không thể để cho Lam Thiên Tình xuống bếp nấu cơm cho anh ăn được, cho nên hôm sau anh sai người mang bữa sáng đến sớm, cùng cô ngồi trên bàn ăn cơm xong mới đưa cô đi học.

Quần áo mới, giày và cả túi sách, Lam Thiên Tình dường như tạm biệt hẳn với cuộc sống trước đó. Ngay cả trong túi sách của cô còn một ví tiền Kiều Âu đưa cho cô, bên trong là mười đồng tiền mệnh giá nhỏ một chút, cũng có vài đồng 100, nhưng không nhiều lắm. Quý dị nhất là trong ví tiền còn có ảnh chụp của Kiều Âu, lần đầu tiên nhìn thấy cô nhũn mày, anh lại tiến lên giải thích với cô, vì để cô không còn cảm thấy cô đơn.

Giọng nói ấm áp khiến Lam Thiên Tình không hiểu sao cảm thấy cảm động, Lam Thiên Tình nghĩ, không phải chỉ là một tấm hình sao, dù sao cũng không có người thấy được!

Nhưng cô lại không biết, Kiều Âu vốn có mục đích chỉ vì cho cô nhìn mà thôi.

9. Chương 9: Không Nỡ Buông Anh Ra

Lam Thiên Tình ngồi bên cửa sổ, vừa ngồi học từ đơn tiếng Anh, vừa cầm bút viết chữ tiếng Anh trên giấy. Trong lớp học ồn ào, chủ nhiệm lớp đứng trên hàng lang, gõ gõ vào cửa sổ nơi Lam Thiên Tình ngồi, ý bảo cô ra ngoài nói chuyện.

Cô lặng lẽ đứng trước mặt chủ nhiệm lớp, cực kỳ nhu thuận, lại cực kỳ mỹ lệ.

Chủ nhiệm lớp tinh tế nhìn trang phục của cô, sau đó khẽ mỉm cười nói:

“Lam Thiên Tình, kỳ thi này em vẫn đứng thứ nhất, chúc mừng em. Hơn nữa, cô nghe nói bởi vì cha nuôi em không có khả năng tiếp tục cho em đi học nên đưa em về viện phúc lợi, sau đó lại có một người tốt bụng nhận nuôi em, điều kiện gia đình cũng không tệ, cô cũng chúc mừng em!”.

Về mặt Lam Thiên Tình có chút ngượng ngập, gật gật đầu:

“Em cảm ơn”.

“Cuối tuần này là cuộc họp phụ huynh, cô cũng không mong cha mẹ nuôi em có thể đến tham gia, dù sao thành tích của em cũng nổi trội xuất sắc, tình huống lại khá đặc biệt nên các cô luôn không suy nghĩ nhiều về việc này. Nhưng bây giờ đã khác, em có người giám hộ mới, hơn nữa nếu thành tích của em luôn ổn định như bây giờ thì các trường đại học trọng điểm trong cả nước đều có thể tuyển thẳng em vào, như vậy em

cũng không cần lo lắng quá nhiều về áp lực thi đại học cao đẳng, chỉ cần tiếp tục kiên trì là có thể. Em xem, chuyện này có quan hệ đến tương lai sau này của em, em nên thương lượng một chút với người giám hộ thì hơn”.

Được tuyển thẳng sao? Điều này hấp dẫn quá lớn!

“Vâng, cô, để em về nói chuyện với anh”.

Chủ nhiệm lớp mỉm cười, vỗ vỗ vai Lam Thiên Tình, lời nói sâu sắc:

“Nói chuyện tốt nhé, dù sao chuyên ngành bồi dưỡng của mỗi trường đại học không giống nhau, hơn nữa đều là ở ngoài tỉnh, đường xá xa xôi, học phí của từng chuyên ngành cũng không giống nhau. Cái này cần người giám hộ của em đến, cô sẽ nói chuyện rõ ràng một chút để giúp em xác định được trường học thích hợp nhất tuyển thẳng ỉnh sau này”.

“Vâng, em đã biết”.

Lam Thiên Tình ngoan ngoan nói, chào cô giáo, sau đó ngồi trở về chỗ của mình.

Bây giờ cô không còn tâm tình học từ đơn, cô yên lặng suy nghĩ, Kiều Âu có thời gian tham gia họp phụ huynh không, cô phải nói với anh thế nào đây?

Ánh mặt trời xuyên qua tán cây loang lổ, sau khi tan học, Lam Thiên Tình khoác chiếc cặp sách công chúa nhân ngư Disney số lượng có hạn mà Kiều Âu mới mua cho cô, cúi thấp đầu, vừa đi vừa đá những hòn đá nhỏ ven đường. Đến khi cô nhìn thấy mình đang đi một đôi giày da cừu mới tinh, cô lại đau lòng ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn xem giày có bị hư hay không?

Đã tháng sáu rồi, các đàn anh đàn chị năm ba đã bắt đầu lao vào chiến trường ôn thi đại học cao đẳng, nghĩ đến sắp nghỉ hè, cô cũng thành học sinh chuẩn bị tốt nghiệp, không hiểu sao Lam Thiên Tình cảm giác như ngực bị đè nén không thở nổi.

Cô biết, ở xã hội này, cô không có bối cảnh, cũng không có người đỡ, không có tiền tài, cái gì cũng không có, cô chỉ có thể cố gắng học tập, vì tương lai của bản thân liều mạng tìm một vùng trời. Cô tự nói với mình không chỉ một lần, Lam Thiên Tình, phải cố lên, nhất định sẽ tìm ra một vùng trời mới, khiến cha mẹ đã từng vứt bỏ mày cảm thấy xấu hổ, khiến những người đã từng khinh thường mày cảm thấy cực kỳ xấu hổ, biến tất cả những ủy khuất chua xót từ nhỏ đến lớn thành động lực hăng hái, biến thành một trang giấy vĩnh viễn lật qua.

Đi đến cổng trường, cô nhắm mắt lại, thở dài một hơi. Sau một ngày một đêm nhận sự chăm sóc của Kiều Âu, cô cảm thấy cuộc sống 16 năm qua của mình cực kỳ vất vả!

Trên gò má tuyệt mỹ chảy hai dòng lệ nhỏ, phối hợp với cô đang nhú mày chặt, bày ra toàn bộ sự bi ai của cô.

“Tình Tình, sao thế, có phải em không thoải mái ở đâu không?”.

Biết là giờ này cô sẽ tan học, cho nên anh đã chờ ở cổng từ sớm, chỉ là Kiều Âu không ngờ vừa thấy cô thì cô lại dừng lại bất động, hai mắt nhắm lại không biết đang suy nghĩ cái gì. Lúc anh qua đường đến bên cạnh cô, mới phát hiện ra trên gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy ưu thương!

Kiều Âu nhanh chóng ôm chặt lấy cô, nhẹ nhàng lau đi giọt lệ nơi khóe mắt cô.

Lam Thiên Tình cảm nhận được sự ấm áp của anh, bỗng chống cũng không thể rời khỏi ngực anh.

“Anh, hu hu ~ vì sao anh không sớm đến viện phúc lợi đón Tình Tình, vì sao anh không đến sớm? Hu hu ~ thế thì Tình Tình sẽ không phải khổ như vậy, hu hu ~”.

Càng nghĩ càng thấy thương tâm, Lam Thiên Tình cảm nhận được sự triu mến của Kiều Âu, nhớ lại những ngày đi sớm về tối không ngừng làm việc ở nhà họ Lam, còn thỉnh thoảng bị đánh chửi, mọi chuyện đều như bước trên băng mỏng, lúc nào cũng phải dè dặt cẩn trọng, cuối cùng ngay cả thân mình quý giá cũng bị Lam Phong lừa đưa lên giường của người khác.

Cô còn không biết bản thân bị một người hay là đồng thời nhiều người, không biết đối phương cao thấp mập ốm thế nào. Chỉ cần nghĩ mình mới 16 tuổi, nghĩ đến những hình ảnh dơ bẩn hôm mình hôn mê, cô sẽ thương tâm tuyệt vọng, sẽ cảm thấy trên người mình bẩn, rất bẩn, rất bẩn!

“Hu hu ~ không thì sớm bốn ngày, sớm bốn ngày cũng tốt! Hu hu~”.

Lam Thiên Tình cắn môi khóc, cả người run run, lòng Kiều Âu căng thẳng, bốn ngày? Bốn ngày trước là ngày cô bị lột sạch đưa đến trên giường anh!

“Tình Tình, đừng khóc, là anh không tốt, đáng ra anh nên đến viện phúc lợi đón em lúc em bị bỏ rơi. Đây là lỗi của anh”.

Tâm Kiều Âu đều bị tiếng khóc của cô làm nát, anh nhớ rõ ràng trong lúc đó anh rất ôn nhu đau lòng cô, chẳng lẽ anh xuống tay rất nặng hả?

“Tình Tình, em xem, rất nhiều bạn học đang nhìn chúng ta kìa”.

Anh cúi đầu nói nhẹ bên tai cô một câu, thành công làm cô ngừng khóc.

Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt đỏ hồng nhìn xung quanh, ngượng ngùng xoa quần áo của Kiều Âu:

“Anh, em xin lỗi, khóc bẩn cả quần áo anh”.

“Ha ha, không có việc gì. Đi, anh đưa em ra ngoài giải sầu”.

Anh kéo bàn tay nhỏ bé của Lam Thiên Tình, cẩn thận dắt cô qua đường cái, toàn bộ quá trình săn sóc khiến Lam Thiên Tình cảm động không thôi.

Ngồi trong xe, anh giúp cô thắt dây an toàn, sau đó vừa ngồi được một lúc, cô kéo cánh tay anh.

“Anh, anh đừng đối tốt với em như vậy, bình thường một chút có lẽ tốt hơn. Bằng không em sợ sẽ không buông anh ra được”.

Bởi vì 16 năm qua, cô chưa từng được ai đối xử tốt với cô như Kiều Âu, tốt đến mức quá ấm áp mà sợ hãi, tốt đến mức sợ mất đi.

Ánh mắt Kiều Âu lóe lên, nắm lấy tay cô nói:

“Vậy thì hãy cầm lấy tay anh, cả đời không buông!”.

Lam Thiên Tình nở nụ cười:

“Nhưng mà, em còn phải đi học đại học, khi đó ở ngoại tỉnh, vẫn phải tự mình chăm sóc mình mà!”.

Kiều Âu nhướn mày, sắc mặt lạnh xuống:

“Đi ngoại tỉnh học đại học? Anh đồng ý lúc nào hả?”.

10. Chương 10: Cô Gái Của Anh

Lam Thiên Tình bị bộ dạng nghiêm túc của Kiều Âu dọa sợ, trong lòng hồi hộp, sau đó mỉm cười nói với anh:

“Anh, hôm nay chủ nhiệm lớp nói chuyện với em, nói là Chủ nhật này họp phụ huynh, hi vọng anh có thể tham gia”.

Cô nói rất nhẹ nhàng nhưng đôi mắt to trong suốt lại tràn ngập chờ mong, làm lộ bí mật nhỏ trong lòng cô.

Kiều Âu nhíu mày, ngón tay thon dài gõ nhẹ vài cái trên bánh lái.

“Chủ nhật sao, được”.

“Thật sao?”.

Lam Thiên Tình đột nhiên nở nụ cười xán lạn, lộ vẻ đẹp hồn nhiên, nụ cười thoải mái như vậy là lần đầu tiên Kiều Âu nhìn thấy.

Trong lòng anh dường như bị nụ cười tác động, khóe miệng cong lên, không còn lạnh lùng như lúc này, dịu dàng nhìn cô:

“Sao thế, hi vọng anh đi như vậy?”.

“Vâng! Anh, anh đã đáp ứng rồi, cho nên hôm đó dù có chuyện gì anh cũng sẽ không đổi ý chứ?”. Lam Thiên Tình khẩn trương nói với anh, sau đó tự mình buồn bã cúi đầu. “Từ cấp hai đến giờ, mỗi lần họp phụ huynh, cả lớp chỉ có mình em không có người lớn đến dự, bởi vì mẹ nuôi nhận nuôi em sinh bệnh mắt, ba lại cưới một người khác, bọn họ chỉ biết đi họp phụ huynh cho con bọn họ, chưa bao giờ quan tâm đến em. Em sợ nhất chính là trường học tổ chức họp phụ huynh”.

Mắt Kiều Âu lóe lên, thương tiếc nhéo nhéo mắt cô, cho cô một viên thuốc an tâm:

“Yên tâm, cho dù trời sập thì nhất định anh sẽ đến đúng giờ! Lần này nhất định Tình Tình nhà chúng ta sẽ có người đến họp phụ huynh, anh cam đoan!”.

Sau đó, nằm mơ Lam Thiên Tình cũng không ngờ, Kiều Âu sẽ dẫn cô đến một cửa hàng chuyên kinh doanh trang phục giá cao như vậy.

Anh nắm tay cô vào trong tiệm, gặp rất nhiều ánh mắt ghen ghét của nữ nhân viên trong cửa hàng. Bên người Kiều thiếu có phụ nữ, đây là lần đầu tiên họ gặp!

“Buổi tối nay có vũ hội, anh không thể bỏ, cho nên chỉ có thể gọi em làm bạn nhảy của anh!”.

Kiều Âu vừa nói, ánh mắt vừa nhìn vào bộ lễ phục dạ hội màu đỏ thắm người mẫu trong tủ kính mặc, sau đó vỗ tay thành tiếng.

Một nữ nhân viên cửa hàng tiến lên:

“Kiều thiếu, cậu có yêu cầu gì sao?”.

“Bộ lễ phục màu đỏ, chọn một cái thích hợp với số đo của cô ấy, để cho cô ấy thử một chút”.

Nữ nhân viên cửa hàng đánh giá Lam Thiên Tình một chút, sau đó nói:

“Kiều thiếu, bộ y phục này Bùi tiểu thư đêm nay cũng đã đặt một bộ, xin hỏi vị tiểu thư này cũng tham gia vũ hội đó sao, không nên trùng y phục mới tốt”.

Lần trước Bùi tiểu thư tới cửa hàng này, còn rêu rao nói với người khác, bộ lễ phục này chuẩn bị để cô ấy làm bạn nhảy của Kiều Âu. Nhà họ Bùi và nhà họ Kiều cũng đã có chủ ý muốn tác hợp cho bọn họ rồi. Lúc đó nhân viên trong cửa hàng này còn hâm mộ!

Kiều Âu nhíu mày, lạnh lùng liếc nhìn cô ta, bàn tay nắm tay Lam Thiên Tình, khoác tay lên vai cô, sắc bén nói:

“Nói như vậy, cô muốn quần áo người phụ nữ của tôi phải nhường cho Bùi tiểu thư?”.

“Không không, tôi đi lấy quần áo cho ngài ngay”.

Lúc này Lam Thiên Tình không đặt chú ý lên câu nói vừa rồi của Kiều Âu, cô đang rối rắm lo cho bản thân, cô không biết khiêu vũ, nếu đi cùng anh đến vũ hội nào đó, không phải là làm anh xấu hổ sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhăn lại, sau đó bị Kiều Âu đẩy vào phòng thay đồ, anh ôn nhu nói:

“Mai thay đi, anh ở bên ngoài chờ em”.

Đợi đến khi Lam Thiên Tình thay bộ lễ phục màu đỏ vào, Kiều Âu cũng đã đổi một bộ tây trang đuôi én đen nhánh, đứng trước tấm kính thử đồ.

Đường cắt may tinh xảo khéo léo, không thể soi mói, Kiều Âu lẳng lặng đứng trước gương, hơi nghiêng người qua lại xem có thích hợp không. Áo sơ mi trắng tinh lộ ra giữa hai vạt áo khoác màu đen. Vòng eo

khỏe mạnh thoát nhìn như có thể chống đỡ tất cả mọi thứ vô cùng vững. Người đàn ông này không khiến người khác có cảm giác an toàn. Đường như anh trời sinh chính là cái móc treo quần áo, mặc thể nào cũng đẹp.

Một nữ nhân viên mới của cửa hàng đi tới trước gương, mặt hồng tím đập muốn vỡ tay giúp Kiều Âu sửa sang lại quần áo lại bị cái nhú mày, ánh mắt sắc bén ngăn lại. Anh nhìn về phía Lam Thiên Tình, gương mặt anh tuần đại ra.

Bộ lễ phục này không quá lộ, màu đỏ cũng không quá tục, nhưng mà mặc trên người Lam Thiên Tình, phối hợp với tuổi của cô lại có chút hoạt bát, phối hợp với khuôn mặt xinh đẹp, nhìn như một đóa hồng mai ngạo nghệ đứng thẳng.

Chỉ là dường như cô không thích ứng, đôi mắt mê người trong lúc lơ đãng xẹt qua chút tinh quái, khuôn mặt trắng nõn, hơi phiếm hồng.

“Rất xinh đẹp”.

“Anh, em không biết khiêu vũ”.

Khó chịu một lúc rồi cuộc cô bé cũng chịu nói ra.

Kiều Âu cười cười, độ cong vừa đúng khiến khuôn mặt anh càng lộ vẻ quý khí và nổi bật hơn người, cũng khiến những nữ nhân viên cửa hàng đứng xung quanh nuốt một ngụm nước bọt.

Chỉ có Lam Thiên Tình mở to đôi mắt vô tội, chớp chớp nhìn anh, giống như một con nai con lạc đường chờ anh nhận nuôi.

Kiều Âu cười cười nắm tay cô đi lên tầng hai phòng VIP dành cho khách quý, để cho nhà tạo hình làm tóc và trang điểm cho cô.

Đợi đến khi hoàn thành tất cả, nhà tạo hình không nhịn được hỏi một câu:

“Kiều thiếu, vị tiểu thư này là thiên kim ở tỉnh ngoài đến sao, sao trước kia tôi chưa từng gặp? Đêm nay, sợ là Bùi tiểu thư người đẹp nhất thành phố cũng phải nhường ghế rồi”.

Kiều Âu nghe vậy, cũng vì vẻ đẹp của Lam Thiên Tình mà giật mình, anh tiến lên dặt tay Lam Thiên Tình, lấy thẻ vàng trả tiền. Trước khi đi, anh nói với một nữ nhân viên:

“Nói với Bùi tiểu thư một tiếng, cô ta nhìn trúng bộ quần áo mà người phụ nữ của tôi muốn mặc, để cho cô ta chọn một bộ khác trong cửa hàng để làm bồi thường, có gì tính vào phần của tôi”.

“Vâng, Kiều thiếu”.

Ngồi vào trong xe, Kiều Âu nhìn vẻ đẹp của Lam Thiên Tình mà ngẩn người, bỗng nhiên anh cảm thấy rối rắm, rồi cuộc có nên dẫn cô đi không?

“Anh, hôm nay có vũ hội gì vậy?”.

“Sinh nhật ba anh”.

“Ba anh?”.

“Ừ, nhớ đến lúc đó cũng gọi ba theo anh”.

11. Chương 11: Anh Đã Thích Em Từ Lâu.

Về mặt kinh ngạc của Lam Thiên Tình khiến tâm tình Kiều Âu rất tốt, khoe miệng cong cong, anh nâng tay vuốt nhẹ lên chóp mũi cô.

Anh cứ nghĩ rằng lần này cô bé sẽ vẫn bị anh đánh lừa nhưng mà anh lại thấy đôi mắt trắng đen rõ ràng chớp chớp, dần dần nổi lên từng gợn sóng.

“Anh, có phải là quá khéo không?”.

“Cái gì?”.

Không khéo sao, cô vừa bị đuổi về viện phúc lợi thì đã được anh đến đón đi; nhà mới lại ngay đằng sau trường học, cô chỉ cần đi hai, ba phút; mua bàn học cho cô, cố tình trả tiền xong mới phát hiện phòng ngủ của cô không nhét vừa, đưa sang phòng anh; ngay cả mặc áo ngủ cũng là áo ngủ tình nhân, anh lại nói, vừa khéo mua đồ dùng được tặng áo ngủ.

Lam Thiên Tình đem sự việc đánh giá qua một lần, không trả lời anh, cũng không nói nữa, mà ngồi thẳng người, nhìn ra ngoài cửa.

Trên đời thật sự có việc trùng hợp như vậy sao? Cô không biết, cũng không có đáp án. Trước đó cô cũng đã nghi ngờ, anh nhận nuôi cô thật sự bởi vì anh có một người em gái bị lạc nhiều năm sao?

Cô không tiền, không quyền, có thì chỉ có tấm thân này!

“Anh, em cầu anh, đừng coi em như công cụ giao dịch, đưa cho người khác tầm hoan tác nhạc. Em thà chết đói chết khát, chết rét cũng không muốn bị người ta chuốc say, rồi đưa lên giường của người nào đó!”.

Anh đối tốt với cô như vậy, cho cô ăn ngon, mua quần áo đẹp, trang điểm xinh đẹp, còn làm tóc cho cô, chẳng lẽ không phải vì muốn cô đi quyến rũ ai sao?

Một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng, bây giờ Lam Thiên Tình chính là bị như vậy!

Có kinh nghiệm chuyện lần trước của Lam Phong, bây giờ đối mặt với Kiều Âu, cô thật sự không biết phải suy nghĩ như thế nào.

Thời gian rất lâu, trong xe yên tĩnh, Kiều Âu nhìn bóng dáng quá mức xinh đẹp của cô, ưu thương trong tâm hồn cô rõ ràng như thế. Anh biết, cô bé luôn đứng đầu kỳ thi của khoa tự nhiên, sớm muộn gì cũng sẽ nhìn ra sự trùng hợp đó, tất cả đều quá khéo. Mà anh, chỉ cần một ngày anh không cho cô một lý do thuyết phục, thì cô sẽ suy nghĩ miên man hơn.

Kiều Âu không muốn cô suy nghĩ lung tung, bởi vì mỗi lần cô suy nghĩ lung tung thì đều mang về ưu thương.

“Tình Tình, anh thích em”.

Anh nói như vậy, đủ thẳng thắn chứ?

“Phòng của anh, ngay đằng sau trường trung học Đức Nặc, nhiều lần anh thấy em, đều cảm thấy em thật đặc biệt, anh thích em cho nên cho người hỏi thăm sự tình của em, biết được em luôn đứng đầu các kỳ thi, biết em được người ta nhận nuôi ở cô nhi viện, biết được rất nhiều chuyện của em. Tình Tình, anh đã đến xem cuộc sống trước kia của em, đến căn phòng nhỏ của em”.

Nói đến đây, giọng điệu Kiều Âu ảm đạm, ngay cả tâm tình cũng mang về đau lòng.

Lam Thiên Tình không dám tin quay đầu lại, mở to mắt nhìn anh:

“Anh, anh đến căn phòng nhỏ của em?”.

Kiều Âu gật đầu, nhúu mày, thương tiếc nói với cô:

“Anh đứng trước cửa sổ nhỏ cỡ bàn tay, nhìn ra bầu trời phía xa xa, lòng anh thương em vì dưới hoàn cảnh như vậy học tập gian khổ, anh không nỡ để em như vậy nên cho cha nuôi em một khoản tiền, để ông ta đưa em về viện phúc lợi, sau đó anh nhận nuôi em, cho em một gia đình ấm áp”.

Lam Thiên Tình một tay che miệng một tay ôm ngực, cô biết ngay, những cái này đều trùng hợp, nhất định là có vấn đề!

“Tình Tình, anh chỉ muốn chăm sóc cho em mà thôi, không có gì khác. Anh thích em, nhưng tuyệt đối sẽ không làm gì xấu với em, sẽ không làm việc gì tổn thương em, lại càng không coi em như đồ chơi, đưa cho người khác tầm hoan tác nhạc. Bởi vì anh để ý đến em, anh không bỏ em được”.

Giọng nói Kiều Âu ôn nhu, mỗi câu đều nói với tư cách là “Tôi”, chứ không còn là “Anh trai”.

Ngón tay thon dài của anh vươn vào trong hốc trước mắt, lấy ra một xấp tư liệu về Lam Thiên Tình. Anh tự giác đặt vào trong tay cô.

“Này, đây là chứng cứ anh thích em. Anh không định nói cho em biết sớm, bởi vì em còn nhỏ như vậy, phải toàn lực thi cao đẳng, anh không đành lòng nói việc này cho em, anh sợ em bị thương. Nhưng mà, em nghi ngờ anh như vậy, không tín nhiệm anh, Tình Tình ~”.

Kiều Âu hít sâu một hơi, nhìn ánh mắt trong veo cảm động của cô, ai oán nói một câu:

“Anh thật sự rất đau lòng”.

Lam Thiên Tình hoàn toàn lơ mờ.

Đợi đến khi cô kịp phản ứng thì Kiều Âu đã mỉm cười, mở cửa xe bên cô, vươn tay ra đón cô. Cô ngược mắt nhìn, nơi xe dừng là khách sạn cao cấp trong trung tâm thành phố - Thất Tinh.

Lam Thiên Tình ảo não, tại sao lại dọa người như vậy, sau khi anh nói đau lòng, cô lại ngẩn người lâu như vậy.

Mà lúc này Kiều Âu rất hưng phấn, anh nhìn thấy hết sự hoang mang và bàng hoàng trong mắt cô. Anh biết cô còn nhỏ, nhưng mà anh chờ ngày cô hiểu được, vì anh mà mở lòng.

Kiều Âu nắm tay Lam Thiên Tình bước vào đại sảnh khách sạn xa hoa, sau đó đổi thành anh ôm lấy vai cô. Bởi vì anh phát hiện, chỉ cần anh nắm tay cô thì cô sẽ đi sau anh, mà anh ôm vai cô, cô mới đuổi kịp được bước đi của anh, cùng anh sống vai đồng hành.

Thang máy lên tầng 88, đi ra. Dọc theo đường đi, mọi người đều cúi người chào hỏi anh, đều gọi anh là “Kiều Thiếu”. Lam Thiên Tình nhăn mày, không nhận được nhìn một bên mặt của anh.

Kiều Âu cảm nhận được lòng bàn tay cô đang đổ mồ hôi, còn bờ vai khẽ run.

Anh cúi đầu, khẽ sát tai cô nói:

“Không cần lo lắng, anh, Kiều Âu thề, đời này anh sẽ dùng cả tính mạng để bảo vệ em. Không cần phải ngăn đầu em vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của anh”.

Đòi mạng!

Đây là lần đầu tiên Lam Thiên Tình được một người đàn ông ưu tú như thế thổ lộ, cho dù thật sự anh lớn hơn cô một chút.

Kiều Âu dẫn cô đi xuyên qua đại sảnh màu vàng, người bên trong đều chào anh, đồng thời ánh mắt tìm tòi nghiên cứu và kinh ngạc nhìn cô!

“Ba!”.

Kiều Âu buông vai cô ra, chuyển tay dắt bàn tay nhỏ của cô.

Lam Thiên Tình sợ tới mức không dám ngẩng đầu, cả người tránh phía sau Kiều Âu, sau đó nghe một giọng nói êm ái thanh nhuận:

“Rốt cuộc con cũng đến rồi hả? Nghe nói con mới nhận nuôi một cô bé ở viện phúc lợi?”.

Kiều Âu cười cười:

“Đúng vậy, là cô ấy”.

Nói xong, anh đẩy Lam Thiên Tình đến trước mặt ba anh, không quên giới thiệu:

“Lam Thiên Tình, là em gái mà con nhận nuôi, Tình Tình, mau gọi ba”.

12. Chương 12: Sao Thế, Lo Lắng Cho Anh Sao?

Bởi vì khấn trương nên sắc mặt Lam Thiên Tình hơi tái, nhưng cô không muốn vì sự yếu đuối và tự ti của bản thân mà khiến Kiều Âu mất mặt xấu hổ. Cô cố gắng ổn định cảm xúc của bản thân, cố gắng ngẩng đầu lên nhìn đối phương, mỉm cười ngọt ngào:

“Ba”.

Kiều Nhất Phàm nhìn thấy Lam Thiên Tình, cả người chợt ngẩn ra.

Dưới ánh đèn thủy tinh lộng lẫy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Thiên Tình nổi bật tuyệt đẹp, đôi mắt to linh động, cánh mũi cao thẳng xinh đẹp, thậm chí ngay cả vầng trán đầy đặn, đều giống hệt với người phụ nữ ông nhớ thương trong mộng!

Kiều Nhất Phàm khiếp sợ trong chốc lát, nhưng nhanh chóng biến mất vì sự trầm ổn và lão luyện trong nhiều năm.

“Lam Thiên Tình? Con năm nay mấy tuổi rồi?”.

“Con 16 tuổi”.

Lam Thiên Tình ngoan ngoãn trả lời, Kiều Nhất Phàm lại đánh giá cô.

“Có đến trường học không?”.

“Vâng, đang học lớp 11 ạ”.

Nghe thấy ba hỏi câu này, Kiều Âu kiêu ngạo kéo bả vai Lam Thiên Tình nói:

“Ba, Tình Tình học ở trường trung học Đức Nặc của thành phố. Hơn nữa từ năm lớp 7 đến giờ thành tích của em ấy luôn đứng thứ nhất. Em ấy còn là học sinh khoa tự nhiên! Chủ nhiệm lớp của em ấy còn nói chủ nhật này con đi họp phụ huynh, nói là các trường đại học trọng điểm trong nước đều đồng ý tuyển thẳng. Ba, Tình Tình là một cô bé rất ngoan”.

Khi nghe nói cô học ở trường trung học Đức Nặc, trong mắt Kiều Nhất Phàm hiện lên vài phần tán thưởng, đợi đến khi Kiều Âu nói xong “Liên tục đứng thứ nhất”, tán thưởng trong mắt Kiều Nhất Phàm biến thành khiếp sợ. Ông vui vẻ mỉm cười nói với Lam Thiên Tình:

“Đã đến đây rồi thì thả lỏng mà chơi, kết hợp học tập và vui chơi thì đầu óc mới ngày càng suy nghĩ tốt. Có thời gian thì bảo Kiều Âu đưa về nhà chơi một chút”.

Với sự nho nhã thân thiết của Kiều Nhất Phàm, Lam Thiên Tình cảm thấy thụ sủng nhược kinh, khóe môi cô nhếch lên ý cười, đôi mắt to trong suốt thuần khiết khiến người ta liếc mắt là có thể nhìn thấu.

“Con biết, cảm ơn ba”.

Cho dù có chút kỳ quái nhưng cô vẫn gọi.

Kiều Nhất Phàm không để ý với câu “ba” trước đó, khi đó ông đang hoàn toàn chìm trong suy nghĩ Lam Thiên Tình giống người ông từng quen biết, bây giờ bỗng nhiên cô mở miệng gọi ông là ba, đầu tiên ông sửng sốt một chút, lập tức phá lên cười.

“Ha ha, được, đã là em gái Kiều Âu nhận nuôi, đương nhiên cũng là đứa nhỏ nhà chúng ta, về sau cứ gọi ta là ba”.

Vào lúc này, có lẽ Lam Thiên Tình không biết Kiều Nhất Phàm đồng ý cho cô gọi ông là ba có ý gì. Nhà họ Kiều là gia đình đứng đầu trong bốn đại gia đình ở thành phố này, phía sau còn có nhà họ Bùi, nhà họ Cung, và nhà họ Đoàn. Mà toàn bộ binh quyền quân khu trong nước đều nắm giữ trong tay Kiều Nhất Phàm. Là đứa con trai duy nhất của nhà họ Kiều, đương nhiên thân phận của Kiều Âu không phải bình thường, mà còn hết sức quan trọng. Lúc này Kiều Nhất Phàm nói Lam Thiên Tình về sau gọi ông là ba, đương nhiên, ông đã đồng ý sau này cô sẽ được nhà họ Kiều che chở.

Kiều Nhất Phàm đi chào hỏi với những vị khách khác, vợ của ông là Cung Bách Hợp cũng cùng ông chào đón khách mời. Cung Bách Hợp ở xa thoáng nhìn qua Lam Thiên Tình, sắc mặt bà hơi kinh ngạc, lập tức

luồng cuồng kéo tay áo Kiều Nhất Phàm, Kiều Nhất Phàm đưa bà qua một bên nói gì đó, một lúc lâu sau sắc mặt bà mới bình thường.

Trong yến hội, khắp nơi đều là những người cao quý tao nhã, không ngừng gặp những người bên cạnh, bọn họ nói chuyện, hoặc chào hỏi, hoặc thương thảo, hoặc cố gắng bắt lấy những cơ hội thu hoạch càng nhiều lợi ích.

Đây là xã hội thương lưu, cũng gọi là thế giới của người trên.

Kiều Âu vốn định kéo Lam Thiên Tình đi gặp mẹ anh nhưng anh thấy trong mắt mẹ có địch ý không tốt với Lam Thiên Tình, còn có động tác nhỏ của ba mẹ, nên bỏ chủ ý này ngay.

Mà Lam Thiên Tình luôn là một cô bé mẫn cảm, cô giương mắt nhìn Kiều Âu:

“Anh, có phải em gây phiền toái cho anh rồi không?”.

Kiều Âu tao nhã nghiêng người, cúi đầu liếc nhìn cô một cái, bật cười:

“Thế nào, bắt đầu lo lắng cho anh rồi hả? Nhanh như vậy đã học cách suy nghĩ thay anh rồi sao?”.

Hai gò má Lam Thiên Tình đỏ lên, nhớ đến những lời thổ lộ anh nói với cô trong xe, bỗng nhiên không hiểu sao thấy khấn trương, giống như hai tay thừa thãi không biết để ở đâu.

Cô chỉ là một cô bé không biết tình yêu là gì, có lẽ ở trong gia đình khác, những cô bé khác có cơ hội xem phim truyền hình, có thể xem tiểu thuyết ngôn tình, có thể thử yêu sớm, hoặc thăm mền một bạn nam nào đó.

Nhưng cô không có cơ hội đó.

Thời gian mỗi ngày của cô đều không đủ dùng, vất vả từ trường học về đến nhà, ngoại trừ học tập cô chỉ làm việc nhà.

Bởi vậy đối mặt với lời thổ lộ của Kiều Âu, nói thật cô bị dọa, không biết phải làm sao.

“Ha ha”.

Kiều Âu thưởng thức bộ dạng bồn chồn bất an của cô, vươn tay véo gương mặt cô:

“Tình Tình, anh sẽ cho em thời gian nhận thức anh, bây giờ em còn nhỏ, chỉ cần học tập thật tốt là được rồi, những việc khác cứ để anh”.

Ánh mắt anh tràn đầy khoan dung và sủng nịnh, như ánh mặt trời ấm áp, nhẹ nhàng chiếu vào tâm hồn Lam Thiên Tình, không có chút sứt mẻ nhưng lại mở ra cánh cửa ấm áp của lòng cô.

Kiều Âu vừa dứt lời, bỗng nhiên trong không gian vang lên một khúc Piano cực hay, Kiều Âu nhướn mày lên một chút, đây là ca khúc anh thích nhất, “Tình Không” của vương tử Piano Lý Tra Đức.

Lam Thiên Tình lướt qua đám người, theo ánh mắt của anh nhìn qua, ở một góc đại sảnh, một cô gái mỹ lệ mặc lễ phục màu đỏ đoan chính ngồi trước đàn Piano, ngón tay vi diệu chạm vào phím đàn toát ra những âm phù, sự lãng mạn tràn ngập đại sảnh, hương thơm say lòng người đưa mọi người vào giấc mộng huyền diệu vườn địa đàng.

Kết một khúc, toàn bộ mọi người đều vỗ tay.

Thuở nhỏ Lam Thiên Tình không có điều kiện học tập những điều đó, nhưng từ ca khúc này và phản ứng của mọi người, cô gái áo đỏ kia đàn rất hay, có lẽ là đã học Piano từ nhỏ.

Lam Thiên Tình nhìn cô ấy, ánh mắt dần trở nên thưởng thức và hâm mộ nhưng mà cô cũng không ghen tị.

Khi cô nhìn về phía Kiều Âu, thì phát hiện không biết từ khi nào, Kiều Âu đã không còn đánh giá cô gái kia mà nhìn thẳng vào cô.

Hai gò má Lam Thiên Tình đỏ lên, khi anh nhìn cô không hề che giấu tình yêu và nhiệt tình trong đôi mắt anh, khiến tim cô đập rộn lên, thậm chí còn chưa uống rượu đã thấy say.

Cách đó không xa, cô gái áo đỏ mỉm cười chậm rãi đứng lên, ánh mắt cô ta nhìn một vòng, tập trung vào Kiều Âu, sau đó bước từng bước về phía Kiều Âu.

Lam Thiên Tình nhìn về phía cô ấy theo cảm giác, trong lòng giật mình, trời, cô ấy mặc bộ quần áo giống cô như đúc!

Ánh mắt Kiều Âu lạnh lùng, kéo tay Lam Thiên Tình xoay người, đứng trước bàn tiệc, đối mặt với điểm tâm rực rỡ muôn màu, còn có đủ loại đồ uống, tùy tay cầm một cái đĩa không hỏi cô muốn ăn gì.

Lam Thiên Tình vừa muốn nói thì phía sau bọn họ truyền đến một giọng nói ngọt ngào:

“Kiều Âu, em còn tưởng rằng, tối nay anh sẽ đến nhà đón em, sao thế, bác Kiều chưa nói với anh sao, tối nay, em là bạn nhảy của anh”.

Suy nghĩ của Lam Thiên Tình rất đơn thuần, cuộc sống trước đó chỉ có học và việc nhà, cô rất tự nhiên nghĩ bạn nhảy là người yêu, hơn nữa trong lời nói của cô gái này, không khó để nghe ra cô ấy đang làm nũng với Kiều Âu, đòi anh anh ừ.

Vì thế Lam Thiên Tình thốt ra:

“Cô ấy là bạn gái anh sao?”.

13. Chương 13: Hẹn hò Với Người Đẹp, Khó Lòng Tuân Theo!

Kiều Âu nghe vậy nhú mồm, ngược mắt nhìn thoáng qua Lam Thiên Tình, lập tức thả cái đĩa trong tay, thoải mái kéo Lam Thiên Tình vào trong ngực ôm vô cùng thân thiết, sau đó cùng cô xoay người lại.

Khi Bùi Thanh Đình đến thử lễ phục, nhân viên cửa hàng chuyển lời của Kiều Âu cho cô ta, nhưng cô ta không cam lòng. Cô ta tự tin về sắc đẹp của bản thân, cho dù có xảy ra việc trùng áo, thì đối phương cũng không được đẹp như cô ta. Đến lúc đó cô ta không phải là người xấu hổ, mà là người khác.

Nhưng khi Kiều Âu và Lam Thiên Tình quay người lại, từ những tiếng xung quanh, cô ta mới phát hiện, người xấu hổ lại chính là cô ta.

Cô ta không dám tin nhìn Lam Thiên Tình, cô gái này sao lại đẹp như vậy!

“Bùi tiểu thư, giữa tôi và cô chưa đủ quen biết đến trình độ có thể gọi tên nhau!”.

Kiều Âu ôm chặt vòng eo của Lam Thiên Tình, vẻ mặt không biểu cảm nhìn cô ta, không hề để vẻ đẹp của cô ta vào trong mắt.

Bùi Thanh Đình bỗng nhiên cười, nhìn Lam Thiên Tình nói:

“Ha ha, không biết đây là tiểu thư nhà ai, tại sao trước kia chưa được gặp qua? Kiều thiếu thích nhất là ca khúc “Tình Không” vừa rồi, muốn giữ được lòng Kiều thiếu, chỉ dựa vào bộ dạng thôi chưa đủ”.

Lời nói này, đủ trắng trợn!

Cô ta quả thật không dám đắc tội Kiều Âu, không dám gọi tên anh nữa, nhưng mà gán cho Lam Thiên Tình là người lợi dụng sắc đẹp đến để quyến rũ Kiều Âu. Hơn nữa còn nói trước mặt nhiều người như vậy, không phải là cố ý làm cho Lam Thiên Tình lúng túng hay sao?

Cho dù Lam Thiên Tình là một cô bé 16 tuổi không rành việc đời nhưng là một người luôn đứng đầu khoa tự nhiên cũng đủ để chứng minh cô đơn thuần nhưng không hề tiểu bạch. Lòng phản nghịch nho nhỏ của cô bé thức dậy, thích chơi một chút kịch giả heo ăn thịt cọp.

Cô biết rõ, nếu hôm nay cô đàn “Tình Không”, thì sẽ chứng minh mình đi quyến rũ Kiều Âu, còn nếu cô không đàn vậy thì càng chứng thực cách nói của Bùi Thanh Đình rồi.

Ngay lúc đó, thường thức và hâm mộ Lam Thiên Tình dành cho Bùi Thanh Đình bỗng nhiên tan thành mây khói!

Đôi mắt cô lóe lên, chớp đôi mắt vô tội, cảm nhận được mọi người xung quanh đều ôm tâm tình xem kịch vui, cô ôn nhu nói:

“Từ nhỏ, tôi đã sống trong cô nhi viện, không có cơ hội học tập”.

Đôi mắt trong suốt chứng minh lời nói thật của cô, câu trả lời này cũng khiến mọi người bất ngờ, hơn nữa bắt đầu đồng tình thương tiếc với thân thể của cô.

Cô ngẩng đầu, điềm đạm đáng yêu nhìn Kiều Âu, trong mắt lóe lên giọt lệ:

“Anh, em không biết đàn bài “Tình Không”, em phải làm sao bây giờ?”.

Lam Thiên Tình biết, vào giờ phút này người có thể giải vây cho cô chỉ có Kiều Âu. Bùi Thanh Đình cung cho cô một đề mục khó cả hai đường, cô cũng chỉ có thể ném củ khoai bồng này cho Kiều Âu, cái gọi là cây to đón gió chính là giải thích như vậy!

Kiều Âu thấy cô ủy khuất muốn khóc thì đau lòng gần chết!

Trong nhà cha nuôi Lam Thiên Tình không có điều kiện để cô hưởng sự giáo dục và bồi dưỡng tốt, về điều này làm sao Kiều Âu lại không biết?

“Tình Tình, không đàn thì không đàn, không có gì đáng ngại cả, không phải chỉ là đàn một khúc thôi sao, nếu muốn nghe anh có thể nghe trực tiếp Lý Tra Đức đàn, còn dễ nghe hơn những người học nghệ không thông”.

Sắc mặt Bùi Thanh Đình hơi đổi, lý do thoái thác của Kiều Âu, hiển nhiên là so sánh cô ta với loại người học nghệ không thông.

Kiều Âu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Thiên Tình, thương tiếc an ủi, bộ dạng khấn trương khiến những người xung quanh nhìn mà choáng váng!

Đừng nói là mấy năm nay bên người Kiều Âu không có người phụ nữ nào bên cạnh, ngay cả ở chung một chỗ nói vài câu cũng không có.

Nhìn lại cô gái xinh đẹp trong lòng anh, còn trẻ tuổi hơn, đẹp hơn cả người đẹp nhất thủ đô Bùi Thanh Đình, hẳn nào Kiều thiếu lại động lòng. Vả lại với địa vị bây giờ của Kiều thiếu, cũng không cần đám hỏi với nhà họ Bùi để có thêm lợi ích. Chỉ như vậy thôi cũng biết là đàn ông sẽ chọn cái gì!

Lam Thiên Tình thấy Kiều Âu để ý cô như vậy, trong lòng có chút lo lắng, ánh mắt của cô nhìn qua bờ vai rộng lớn của Kiều Âu, vô tội nhìn Bùi Thanh Đình, thấy người đó đang dùng ánh mắt ác độc oán giận nhìn chằm chằm vào cô.

“Anh, có phải em sai rồi, chộc cho bạn gái anh mất hứng, vì sao chị ấy lại nhìn em như vậy, Tình Tình rất sợ”.

Cô tỏ vẻ sợ sệt nói, sau đó chủ động vùi đầu vào lòng Kiều Âu, sau đó lớn mật vươn tay ôm lấy thắt lưng anh, cùng lúc đó, cánh tay nhỏ của cô còn giống như bị dọa thật, hơi run run!

Cho đến nay, nhà họ Kiều và nhà họ Bùi đã sớm hiểu ngầm, người cầm binh quyền trong tay xứng đôi với người đẹp nhất thành phố, tài tử giai nhân, trai tài gái sắc, đúng là một giai thoại. Nếu Lam Thiên Tình nói Bùi Thanh Đình là bạn gái Kiều Âu, kỳ thật cũng không tính là quá đáng. Chỉ là bản thân Kiều Âu đến bây giờ vẫn áp dụng thái độ lảng tránh mà thôi.

Nhưng mà bây giờ, khi Lam Thiên Tình dùng giọng nói sợ sệt nói cho Kiều Âu, Bùi Thanh Đình và những người xung quanh cũng nghe được.

Bởi vậy bầu không khí xung quanh bỗng chốc được dâng cao!

Kiều Âu luôn luôn dùng thái độ lảng tránh đối với ý này của hai nhà Bùi Kiều, bây giờ anh sẽ đồng ý hay là chối bỏ?

Trái tim Bùi Thanh Đình như nhảy vọt lên cổ họng, cô ta si mê nhìn người đàn ông cao lớn hoàn mỹ trước mắt, cắn răng chờ đợi một câu nói của anh.

“Tình Tình, từ trước đến nay, cô ta không phải là bạn gái anh, ngay cả bạn bè cũng không phải! Tình Tình không phải sợ, ai dám khi dễ Tình Tình, nhất định anh sẽ hỏi thăm thân thiết cả nhà người đó!”.

Về phần hỏi thăm “thân thiết”, người xung quanh đều hít vào một hơi!

Lam Thiên Tình nhu thuận từ trong ngực anh chui ra, cảm nhận được không khí quỷ dị xung quanh, cô nhìn khuôn mặt thanh tú và cánh môi đang nhếch của Kiều Âu, mỉm cười:

“Anh, anh đã không phải là người yêu của Bùi tiểu thư, có phải là nên giải thích rõ ràng cho Bùi tiểu thư? Em thấy Bùi tiểu thư, luôn tự cho mình là bạn gái của anh. Cô ấy cũng không còn nhỏ, nhìn sao cũng sắp 30 rồi. Nếu anh không giải thích rõ ràng sớm một chút, lại tiếp tục như vậy sợ là sẽ làm tổn thương thân đại sự của Bùi tiểu thư rồi”.

Kiều Âu nghe lý do của cô, trong lòng vô cùng sung sướng kích động, có phải cái này chứng tỏ cô bé của anh đang ghen không?

Lúc này anh mới kéo tay Lam Thiên Tình xoay người nhìn Bùi Thanh Đình:

“Bùi tiểu thư, Kiều Âu tôi, không có hứng thú với cô!”.

Thật tàn nhẫn!

Một người đẹp nhất thành phố cứ vậy bị mất mặt trước bao người!

Cô ta bị Lam Thiên Tình nói tự mình là bạn gái Kiều Âu, nói đúng ra là cô ta đang tự mình đa tình. Lam Thiên Tình nói cô ta nhìn sắp 30 tuổi, điều này càng là sự đả kích với phụ nữ!

Sắc mặt Bùi Thanh Đình tái nhợt nhìn Kiều Âu, không biết nên nói cái gì, vào lúc này cô ta mới phát hiện, Lam Thiên Tình bên cạnh Kiều Âu đúng là một con thỏ trắng. Nhưng mà con thỏ trắng này sẽ ngoan ngoãn để cho anh nắm, ôm, nhìn như không hề có lực sát thương, nhìn như thanh thuần mà vô tội đến cực điểm!

Nhưng mà con thỏ trắng này không phải là “trắng” và “thỏ”!

“Đình Đình, tại sao con còn ở đây? Nhanh đi thay quần áo, con và Kiều Âu phải mở màn vũ hội rồi!”.

Bùi Tề Tuyên tìm con gái và Kiều Âu ở khắp nơi không thấy, ông phải dạo một vòng quanh mới phát hiện bóng dáng bọn họ, tiến thêm vài bước về phía bọn họ, ông không thể thúc giục Kiều Âu cho nên trực tiếp nhắc nhở con gái ông.

“Chú Bùi, hôm nay Kiều Âu có hẹn với người đẹp, xin thứ lỗi vì không thể nghe theo!”.

Giọng điệu lười biếng mà quý phái từ từ nhả ra như ánh trăng lạnh bạc. Kiều Âu nói xong, không nhìn ai, kéo cô bé của mình rời đi.

Khi Lam Thiên Tình xoay người lại, lướt qua người Bùi Tề Tuyên, ông cau mày, muốn nhìn rõ khuôn mặt của hồ ly tinh khiến Kiều Âu không nể mặt mũi mình, đến cùng hồ ly tinh đó tốt hơn con gái mình chỗ nào. Nhưng khi ông nhìn thấy dung nhan tuyệt thế của Lam Thiên Tình, phẳng phất như bóng hình xinh đẹp trong mộng khuya ăn mòn linh hồn ông, ông hóa đá tại chỗ!

14. Chương 14: Mỗi Ngày Kiss, Tình Yêu, Anh Dạy Em.

Kiều Âu kéo Lam Thiên Tình đến một góc lạng lẽ của yến hội, ngón tay thon dài đẩy màn che đỏ thắm quý giá, đi vào.

“Phù ~”.

Lam Thiên Tình thở một hơi như trút được gánh nặng, ngược mắt nhìn từng đám mây ngoài cửa sổ sát đất, đèn hoa vừa lên, cô xuất thần trong nháy mắt, đẹp quá. Cô nhớ tới cửa sổ nhỏ cỡ bàn tay của mình, chỉ có thể nhìn bầu trời mông lung, giống như một con ếch đáng thương tội nghiệp ngồi ở đáy giếng. Nhưng bây giờ cô lại có thể đứng ở trên cao, cúi xuống ngắm nhìn bóng đêm tuyệt đẹp.

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt, ai có thể nói cho cô biết, đây có phải là một giấc mộng xa hoa và duy mỹ hay không?

“Tình Tình ~”.

Kiều Âu nhẹ giọng nỉ non, ôn nhu ôm cô vào trong ngực, đôi môi hôn lên cái trán mềm mại của cô, giống như đang làm nũng với người yêu.

“Tình Tình, cảm ơn em, cảm ơn em vừa rồi đã dũng cảm vì anh”.

Lam Thiên Tình mở to mắt, cẩn thận suy nghĩ nguyên nhân Kiều Âu nói ra những lời này. Nhưng mà cô nghĩ mãi cũng không ra được.

Kiều Âu nhẹ nhàng mỉm cười nhìn đôi mắt lưu ly đang chớp chớp của cô, rất muốn cắn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô một miếng, lại sợ dọa đến cô. Anh cố gắng điều chỉnh hô hấp, khống chế cảm xúc vui sướng từ sâu trong linh hồn mình, khàn giọng nói:

“Vừa rồi có phải em ghen hay không?”.

Lam Thiên Tình nuốt một ngụm nước bọt, trong ánh mắt anh dường như có dòng nước xoáy, hấp dẫn cô, nhưng lý trí lại nói cho cô biết, vừa rồi cô ngênh chiến với Bùi Thanh Đình, không phải vì ghen mà vì cô không cam lòng. Cô không giữ gìn tình yêu, mà là tự tôn.

Nhưng đối mặt với đôi mắt thâm tình có thể nhấn chìm cô trong sự ôn nhu, lời nói đến miệng lại không dám nói ra.

Trong lòng có chút day dứt, vừa rồi là cô lợi dụng sự thật lòng của anh với cô.

Kiều Âu thấy Lam Thiên Tình đột nhiên trầm mặc, anh cũng không nóng lòng, anh lựa chọn chờ đợi, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cô, dường như vô cùng ôn nhu, lại cực kỳ uyển chuyển.

“Anh, em, em không biết cái gì là tình yêu”.

Cô ảo não cúi đầu, suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng lại nói một câu như vậy.

Kiều Âu nghe vậy thì sững sốt, cô trả lời như vậy là thừa nhận hay là phủ nhận?

Nhìn bộ dạng ảo não thất bại của cô, vô tội lại đáng yêu, Kiều Âu cũng không muốn so đo. Mặc kệ, dù sao chỉ cần anh nhận định cô đang ghen là được rồi!

“Tình Tình, vậy để anh dạy em, cái gì là tình yêu, có được không?”.

Tiếng nói làm người ta say mê, hơn nữa Kiều Âu còn dùng khuôn mặt tuần tú đằm đuối, sỏi xám dụ dỗ con thỏ nhỏ đương nhiên phải có khúc dạo đầu. Nhất là đôi mắt chỉ chăm chú nhìn cô, tràn ngập si mê và khát vọng, giống như chỉ cần cô nói một chữ “không”, anh có thể thương tâm rơi vào bước đường cùng.

Lam Thiên Tình lơ mơ.

“Anh dạy em thế nào?”.

Kiều Âu bình tĩnh nhìn cô, nhìn hết sự hoảng loạn và vô thức của cô, anh yêu thích sự ngây ngô và ngọt ngào của cô, càng muốn được nếm hương thơm say lòng người của cô. Anh không trả lời Lam Thiên Tình, mà nở nụ cười, trong ánh mắt lóe lên ý cười.

“Ừm ~”.

Đang sau ột đột nhiên bị một bàn tay to dùng sức giữ lấy, hai cánh môi nóng cháy không hề báo trước dán lên đôi môi cô, Lam Thiên Tình chỉ thấy toàn thân như bị điện giật, cả người bỗng nhiên nhũn ra. Trên lưng, một bàn tay to dùng sức đỡ lấy cô, kéo cả người cô dính sát vào thân hình cao lớn ấm áp.

Động tác Kiều Âu cũng trúc trắc, anh lại sợ dọa đến cô, vì thế chỉ nhẹ nhàng liếm cánh môi cô, lại hơi hơi mút lấy, anh không cạy mở hàm răng cô ra, càng không dùng bàn tay to của mình chạy đến những nơi mẫn cảm trên cơ thể cô, ăn đậu hũ của cô.

Dưới suy nghĩ của Kiều u, cho dù anh rất muốn nhưng mà anh thật lòng yêu cô, thương cô, cho nên anh không thể làm cô bị tổn thương.

Rõ ràng chỉ là một nụ hôn lướt qua, lại là lần đầu tiên bọn họ hôn nhau, Kiều Âu lại hôn cô lâu như vậy!

Đợi đến khi anh buông cô ra thì thấy khuôn mặt cô đã đỏ lên, bộ dạng giống như uống phải cả một bình rượu, ngực phập phồng, thở gấp liên tục.

Anh giúp cô đứng vững, để đầu của cô tựa vào ngực anh, làm thành nơi kiên cố để cô dựa vào.

Một lúc sau khi hô hấp của cô đã khôi phục bình thường, Kiều Âu nói:

“Tình Tình, em không biết cái gì là tình yêu sao? Về sau mỗi ngày cho anh hôn, rất nhanh em sẽ hiểu”.

Lam Thiên Tình nằm trong lòng anh trong nháy mắt không nói gì, cô ngó ra ngoài thế giới phồn hoa, không khỏi nghĩ lại cuộc sống trước kia của bản thân, cảm thán thế giới này giàu nghèo chênh lệch, còn cả ông trời bất công, vận mệnh bất công.

Kiều Âu thấy cô không nói gì, vì thế nhìn theo ánh mắt của cô.

Thật lâu sau, cô mới nói: “Anh, chỉ có anh mới có thể đưa em đứng ở trên cao nhìn thế giới này, chỉ có anh mới có thể thay đổi tương lai của em, giúp em không còn là một chú ếch hèn mọn ngồi đáy giếng”.

“Tình Tình ~”.

Trên đỉnh đầu tuyền đến tiếng than nhẹ của anh, anh dùng một lát, cố gắng khống chế cảm giác thương tiếc sâu vào xương tủy anh, muốn ôm chặt lấy cô, anh nghiêm túc nói lời thề son sắt:

“Vậy thì em đừng buông anh ra, anh sẽ cho em biết, ở trong lòng anh, thế giới rộng lớn như thế nào!”.

Lam Thiên Tình không biết cô bị Kiều Âu kéo đi như thế nào, khi toàn bộ lý trí của cô được khôi phục thì cô đã ngồi ở một góc bàn, còn Kiều Âu đang hứng trí cầm cái kẹp liên tục gấp thêm đồ ăn vào đĩa của cô.

Hai gò má cô đỏ lên, rất dọa người! Mỗi lần anh thâm tình thổ lộ, cô sẽ mất ý thức như người ngốc!

“Tình Tình, em gầy quá, ăn nhiều một chút!”.

“A!”.

“Tình Tình, nào, há mồm, đây là cá hồi nhập khẩu từ Hokkaido, rất bổ não”.

Kiều Âu ân cần gấp hai miếng cá hồi, chấm một ít mù tạt, đưa vào trong miệng đang há ra của cô.

Nhìn cái miệng anh đào đáng yêu khiến người ta thêm nhỏ dãi mấp máy vài cái, miệng Kiều Âu khô khốc, anh muốn rời tầm mắt để tiếp tục gấp thức ăn cho cô, thì nghe thấy cô bé ưm khổ sở.

“Hu hu~ hu hu~”.

Anh nhíu mày quay đầu nhìn lại, lọt vào tầm mắt anh là Lam Thiên Tình đang dùng hai tay di di huyết Thái Dương, bộ dạng không chịu nổi vì bị sặc mù tạt.

“Ha ha”.

Anh bật cười, lấy cho cô một ly nước lựu, nhẹ nhàng nói: “Cá hồi là cá sống, khi ăn phải dùng mù tạt để sát trùng, sẽ mau qua thôi, nào, uống ngụm nước”.

Khi Kiều Âu vừa nói xong, Lam Thiên Tình cảm thấy cảm giác đầu như muốn vỡ ra lúc trước cũng biến mất, cô há mồm uống vài ngụm nước lựu, sau đó cho dù Kiều Âu dỗ dành thế nào cũng không chịu ăn cá hồi.

Kiều Âu hưởng thụ thú vui dứt thức ăn cho cô bé, đợi đến khi cô ăn no anh mới mỉm cười, rồi đi một vòng nhanh chóng về, trong tay bưng hai cái đĩa, một phần là mì xào anh yêu thích nhất, một phần hoa quả cho Lam Thiên Tình ăn sau bữa ăn.

Lam Thiên Tình chớp đôi mắt to, lẳng lặng nhìn chàng trai trẻ trước mặt, ngón tay thon dài của anh nắm cái nĩa bạc, thuần thục mà tự nhiên cuốn những sợi mì, khi đưa đến bên miệng, khéo miệng cong đúng độ, tao nhã nuốt hết. Lúc ăn anh nhai kỹ nuốt chậm, đồ ăn xuôi theo cổ, cô khần trương nhìn yểu hờn khiêu gợi trượt lên trượt xuống, cảm thấy lòng mình cũng run lên một cái!

Đường như Kiều Âu cảm giác được ánh mắt nóng cháy của Lam Thiên Tình, anh cuốn thêm mì đưa vào trong miệng, nhếch cánh môi tao nhã nhai kỹ nuốt chậm, sau đó ngước mắt lên, trực tiếp bắt giữ ánh mắt của Lam Thiên Tình.

Đáy mắt anh tỏa ra ý cười, anh vươn tay qua, một chút nước miếng trong suốt không tự chủ được chảy ra từ khéo miệng Lam Thiên Tình, bị ngón tay ấm áp của anh lướt qua.

15. Chương 15: Người Ở Trong Tim

Ánh mắt Kiều Âu tràn đầy xúc động, từng dòng từng dòng, sự trôi buộc dao động thành nhiều dáng vẻ, anh mỉm cười với Lam Thiên Tình. Trái tim cô tràn đầy ánh mặt trời, dưới ánh sáng đó, tựa như một luồng ấm áp dâng lên, sương mù bắt đầu tan đi.

“Đẹp mắt không?”.

“Vâng, đẹp”.

Đầu ngón tay anh còn xoa xoa chỗ nước miếng của cô, đáy mắt ôn nhu dần dần hóa thành ánh mắt trên tức:

“Vậy nếu như đẹp mắt, vậy thì cùng anh được không?”.

Lam Thiên Tình nhú mày, nghi ngờ hỏi:

“Không phải là em đã theo anh rồi sao?”.

Kiều Âu nghe vậy, đầu tiên là sửng sốt, sau đó ý cười trong mắt càng sâu, giống như vòng xoáy nhìn cô, khiến cô không nhìn được, cũng khiến cô dần dần hiểu được từ đôi mắt đó câu nói của anh có thâm ý khác, một câu hai nghĩa!

Trời ạ! Xấu hổ chết đi được!

Nghĩ đến ngày hôm nay Kiều Âu luôn thổ lộ với cô, đương nhiên “cùng” anh nói giờ phút này không phải là ý tứ đơn thuần mà cô hiểu lúc ban đầu, mà câu trả lời của cô càng như mập mờ một câu hai nghĩa, đón nhận tình yêu của anh!

Lam Thiên Tình ảo não cau mày, hai gò má đỏ như khỉ mông đỏ, không dám liếc nhìn anh.

Mà lúc này tâm tình Kiều Âu lại cực tốt, anh biết, cô nói không sai, cô đã “cùng” anh từ lâu, chẳng qua là cô còn chưa biết mà thôi.

Cơm no rượu say, Kiều Âu nắm tay cô rời khỏi đó, không hề nói chuyện với ai. Mà trên đường đi, Lam Thiên Tình cũng vịn xoắn đầu ngón tay, tự giằng co trong lòng: Có giải thích không? Không cần giải thích sao?

So với sự hoảng loạn của cô thì Kiều Âu lại tự nhiên thoải mái hơn rất nhiều. Trở về đến nhà, vừa mới đổi giày, Kiều Âu đã bày ra bộ dáng người giám hộ, nói cô phải nhanh tắm rửa đi ngủ, ngày mai còn phải đi học. Nói xong, bóng dáng cao to hào hoa của anh lười nhác tựa bên cạnh cửa, nhìn bộ dạng cô chạy trốn chết, khéo miệng nhếch lên, trong lòng nhộn nhạo.

Anh nghĩ, việc một người tiến vào trong lòng người khác, là một chuyện hạnh phúc như thế nào? Tình cảm mập mờ nho nhỏ như dây tường vi lan tràn, cho dù không nói gì, vẫn im lặng làm bạn, yên tĩnh thích. Anh mong sớm có thể ngày ngày cùng cô hàng đêm bên nhau. Một cái cúi đầu dịu dàng cũng đã làm rối loạn tâm trí của anh.

Một giờ sau, cửa phòng Lam Thiên Tình bị anh gõ vang.

Cô đi dép lê chạy ra mở cửa, lọt vào trong tầm mắt, là ngón tay trắng nõn thon dài của anh đang vuốt quanh cổ thủy tinh, bên trong cốc là sữa anh pha cho cô.

“Sữa giúp cho giấc ngủ. Em đừng suy nghĩ miên man nữa, đi ngủ sớm một chút”.

Giọng nói lười biếng có chút đắc ý, Kiều Âu nói xong cũng không liếc nhìn cô một cái, chờ cô nhận lấy cái cốc sau đó nhanh chóng xoay người trở về phòng mình, đóng cửa.

Còn cô, ngây ngốc đứng cầm cốc sữa đứng lặng thật lâu. Cô không hiểu, làm sao anh biết, cô còn đang suy nghĩ lung tung, ngủ không yên?

Đến khi cô buồn bực đóng cửa phòng thì Kiều Âu ở căn phòng đối diện, mới thôi dán tai lên cửa phòng, sau đó ba bước thành hai bước nhảy lên giường, vui vẻ lăn qua lộn lại trên giường, phải mãi sau anh mới ôm chăn, ngáy ngồ cười ra tiếng.

“Ha ha, cô ấy động lòng với mình rồi! Khà khà!”.

Anh rất muốn tuyên bố cho toàn thế giới biết anh yêu cô!

Nhưng mà, làm thế sợ là sẽ dọa cô sợ!

Tương tư quá nồng, đêm đẹp quá ngắn. Mơ, nỉ non mà xao xuyến; tình, chân thành mà đầy ắp, cho dù không nói gì nhưng từng mảnh thiếu đều đẽ bù đắp bằng tiếng lòng. Sau khi uống sữa, Lam Thiên Tình ngủ thẳng một giấc tới hừng đông, còn Kiều thiếu gia do hưng phấn quá độ, nên bị giày vò người mang đôi mắt gấu mèo.

Văn phòng bộ trưởng Bộ quốc phòng.

Kiều Nhất Phàm ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc, cẩn thận nhìn tài liệu có liên quan đến Lam Thiên Tình mà cấp dưới của ông đã thu thập cả đêm. Ông vừa xem vừa thấy đau lòng.

Đúng là cô ấy còn lừa ông!

Ngâm một khúc nhớ nhung khôn cùng không tên, mơ mấy giấc nhu tình sâu sắc, lập tức kết đêm tàn gió rét *, phóng hết tâm mắt chỉ có một mình dựa vào lan can, hoa tung bay, tình đầy trời.

(*) Ý thơ trong bài “Vũ Lâm Linh” của Liễu Vĩnh.

Khi sự tiếc nuối khắc cốt ghi tâm kết hợp với mục đích rõ ràng ở hiện thực, Kiều Nhất Phàm ngộ ra, cô bé đã mười sáu tuổi, cho dù bù đắp thế nào cũng đều không đủ!

“Cốc cốc cốc!”

Tiếng gõ cửa dồn dập không đợi Kiều Nhất Phàm mở miệng, cửa văn phòng đã bị mở ra.

Kiều Ân đứng thẳng, người mặc quân trang bộ binh, mang quân hàm thượng tá trực tiếp bước vào, vẻ mặt không biểu cảm ngồi xuống, đối diện với Kiều Nhất Phàm, sau đó đột nhiên chân chó nẩy cười.

“Ba, có một việc, con muốn nhờ ba giúp một tay.”

Ánh mắt Kiều Nhất Phàm lóe lên, vươn tay cầm cái chén của mình gõ lên bàn vài cái.

Kiều Ân hiểu ý, lập tức cầm chén trà của ông mang tới trước phích nước ấm, thêm cho đầy, sau đó ân cần dùng tay dâng lên:

“Ba, ba uống trà!”

Con trai ông, từ nhỏ đến lớn luôn làm mặt lạnh, che giấu rất sâu, không dễ dàng tiếp cận. Bây giờ bỗng nhiên vui vẻ chạy tới, khiến Kiều Nhất Phàm không thích ứng được, phải sai vặt một phen!

Ông nhận cốc nước đặt lên bàn, cũng không nhìn anh:

“Là cô bé tới hôm qua?”

“Vâng, Ba, cô ấy sắp cuối cấp, chỉ một năm là đã tốt nghiệp, con muốn hỏi một chút, có thể giữ lại một vị trí trong trường quân đội thành phố không?”

Chỉ cần nghĩ đến cô bé ngây ngô sẽ rẽ sang đường mới, giương cánh bay cao ra ngoài tỉnh, trái tim Kiều Ân cảm thấy sợ hãi!

Kiều Nhất Phàm không trả lời Kiều Ân ngay lập tức, mà yên lặng nhìn anh:

“Thằng nhóc, con đùa hay là thật?”

Kiều Ân nghe lời này, vẻ mặt cũng thu lại vài phần, giọng nói cũng lạnh vài phần nhìn ba của mình:

“Ba, tới qua khi con đưa cô ấy đến tham gia tiệc sinh nhật của Ba, thì Ba cũng nên biết. Mấy năm qua, bên người con đừng nói là bạn gái tri kỷ, mà ngay cả một người nhìn thuận mắt cũng không có một ai! Vất vả lắm con mới có người thương trong lòng. Ba, nếu ba cảm thấy Tình Tình cũng tốt, vậy thì Ba giờ cao đánh khê giúp con, còn nếu ba cảm thấy chướng mắt với Tình Tình, như vậy thì con cũng chỉ có thể nói, cho dù ai phản đối cũng vô dụng!”

Người thương trong lòng!

Kiều Nhất Phàm nhìn bộ dạng thần nhiên kiên định của Kiều Ân, nhìn một lúc lâu, ông nâng chén trà lên uống một ngụm, sau đó hắng giọng nói:

“Năm nay con đã 25 tuổi, con bé mới chỉ 16 tuổi, con bé thật sự nguyện ý sao? Đến khi con bé tốt nghiệp đại học, tuổi con cũng đã lớn, dựa vào cái gì mà muốn người ta gả cho con? Chỉ nói việc con là con trai của Bộ trưởng Bộ quốc phòng?”

Kiều Ân sững sốt, những lời này của Kiều Nhất Phàm, ngược lại có vài phần như là suy xét trên góc độ của Lam Thiên Tình.

“Hơn nữa, bây giờ con bé còn nhỏ, học hành và bài tập là quan trọng, cả ngày con chỉ làm những việc lung tung phân tán lực chú ý của con bé đến bài tập, quần quýt lấy con bé, làm nhiều loạn lòng con bé, khác gì dụ dỗ vị thành niên? Con còn không biết đồ mặt?”

Hai mắt Kiều Ân như đuốc, gắt gao nhìn chằm chằm đôi mắt thâm thúy xa xăm của Kiều Nhất Phàm, vô cùng nghiêm túc nói.

“Những điều đó không cần Ba nhắc nhở, cô gái của con chắc chắn con sẽ quý trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy, không để cô ấy nhận một chút tổn thương nào!”

Nói xong, Kiều Ân vuốt vuốt bộ quân trang của mình, xoay người định rời đi.

Trước khi tới, Kiều Ân đã nghĩ tốt. Để cho Lam Thiên Tình học ở trường quân đội thành phố, kỳ thật với quan hệ của anh thì nhờ ai cũng được, cho dù là nhảy cóc cũng không có vấn đề. Nhưng mà anh không muốn sau này việc Lam Thiên Tình vào trường quân đội do mình đi cửa sau bị Kiều Nhất Phàm biết, sau đó sẽ có cái nhìn không tốt với Lam Thiên Tình. Cho nên anh nghĩ trước nghĩ sau, không bằng trực tiếp nói chuyện với Kiều Nhất Phàm, nếu như Kiều Nhất Phàm đồng ý hỗ trợ thì tất cả đều vui vẻ, còn nếu như ông không đồng ý hỗ trợ thì Kiều Ân cũng đã quyết định, cho dù Lam Thiên Tình đi học đại học ở nơi nào, anh cũng đều theo cô như hình với bóng!

Ở trong tiềm thức của Kiều Ân, anh tôn trọng cô, đồng thời hi vọng những người bên cạnh anh cũng tôn trọng cô!

“Đợi một chút!”

Kiều Nhất Phàm đột nhiên gọi Kiều Ân lại trong khoảnh khắc anh xoay người, ông nói:

“Con chọn cho con bé đi, nhìn xem vào bình chủng nào thì thích hợp, chuyên ngành nào thì thích hợp, sau đó lại đến nói với Ba, Ba sẽ tự mình chuẩn bị chu đáo cho các con.”

Kiều Ân lộ vẻ vui mừng, vừa muốn mở miệng thì Kiều Nhất Phàm lại nói:

“Chủ Nhật này đưa Tình Tình về dùng cơm đi.”

“Chủ Nhật? Cuối tuần này, trường của Tình Tình mở cuộc họp phụ huynh, cô ấy nói từ nhỏ đến lớn cô ấy sợ nhất là họp phụ huynh, bởi vì mỗi lần như vậy cả lớp chỉ mình cô ấy không có người nhà đến dự. Cho nên con đã đồng ý với cô ấy, cho dù thế nào thì nhất định Chủ Nhật con phải đến...”

Kiều Nhất Phàm nghe vậy thì ngẩn người, ngực như bị cái gì nắm chặt, lời nói bỗng nhiên trở nên mềm mại:

“Ừ, vậy thì con đi cho con bé đi.”

16. Chương 16: Kiều Âu, Xin Chào Ấm Áp

Buổi sáng, trước khi rời khỏi nhà, Kiều Âu nói, buổi chiều Lam Thiên Tình tan học thì về thẳng nhà, anh sẽ cho người đưa bữa tối về nhà cho cô. Bởi vì hai ngày tới anh sẽ hơi bận, phải ở trong đơn vị, cho nên buổi chiều lúc cô tan học không thể nào đón cô.

Lam Thiên Tình cười trả lời.

Cô biết, hai ngày vừa rồi, Kiều Âu vì không muốn cô cảm thấy cô đơn tịch mịch cho nên dành ra nhiều thời gian ở cùng cô. Nhưng mà Kiều Âu là quân nhân, tất nhiên chính anh cũng phải có những quy tắc phải tuân theo.

Đáy lòng cô không oán giận, mà chỉ có thỏa mãn và cảm ơn.

Cô đang định rời đi, thì đôi đồng tử đen như lưu ly lóe ra sự linh động như nước chảy mây trôi và tự nhiên. Cô đi qua cửa, định khom người thay giày, cổ tay đột nhiên bị người giữ chặt, ngược mắt lên thì thấy bóng dáng cao to đẹp đẽ quý phái của Kiều Âu đang dần dần dựa vào gần cô. Ngay sau đó, khuôn mặt tuần tú được phóng lớn hơn.

Đôi môi ấm áp, dán lên trán cô.

Hôn xong, anh lại dán lại bên tai cô, nhẹ nhàng nỉ non:

“Trước tiên chỉ một chút cho hôm nay, cho dù như vậy là không đủ”.

Mà cô, khẽ nhắm mắt lại, hàng mi hơi vểnh nhẹ nhàng rung động.

Cô yên lặng cảm thụ sự dịu dàng và thâm tình của chàng trai trước mắt, anh quyến luyến đối với cô không muốn rời không hề che giấu mà lộ ra, dường như càng nhiều hơn, có thể khiến cô chết chìm trong đó.

Chính lúc cô đang ngẩn ngơ, trong chớp mắt, khuôn mặt tuần tú của Kiều Âu biến mất trước mắt, ngay sau đó một bàn chân nhỏ đã bị người ta nhẹ nhàng nâng lên.

Cô cúi đầu nhìn chăm chú, cảm động vào giờ phút nào không cách nào thổ lộ.

Cô biết rõ nụ hôn nhẹ này vượt quá, giống như là tình cảm nam nữ. Cô ảo não, tức giận với chính bản thân, vì sao trong lòng cô biết rõ nhưng lại không thể cự tuyệt, thậm chí, không muốn cự tuyệt.

Cô đã từng là người mỗi ngày đều sống ở tầng thấp nhất của xã hội, bận rộn giống như con kiến, cha mẹ nuôi của cô chỉ cần một lần nhìn cô không vừa mắt, sẽ nói những lời ác độc với cô, thậm chí đánh cô, nhéo cô, cẩu véo cô. Ở đáy lòng cô là có hận, nhưng là cô hận cha mẹ đẻ của cô, vì sao đã sinh ra cô còn bỏ rơi cô.

Còn Kiều Âu, sự xuất hiện của anh không nghi ngờ được, chính là một sự hấp dẫn trí mạng với Lam Thiên Tình. Sự dịu dàng và cưng chiều vô cùng này, cảm giác như từ địa ngục về đến thiên đường mộng ảo, đến bây giờ vẫn khiến cô như lọt vào sương mù.

Cô không hiểu được tình yêu, mà đối mặt với Kiều Âu vào lúc này, càng không phân biệt rõ ràng rốt cuộc là tình yêu hay là cảm động.

Cô muốn nói, Kiều Âu, xin chào ả ả ả.

Quả thực, là anh đã cho cô sự ả ả ả mà 16 năm qua chưa bao giờ cô có.

Kiều Âu động tác nhẹ nhàng giúp cô đi giày, xong anh từ từ đứng lên, ánh mắt thâm tình nhìn vào ánh mắt không biết làm thế nào của cô, một lát say mê đầu chỉ là trái tim?

Anh cưng chiều xoa xoa đỉnh đầu cô hai cái, anh cười:

“Ngoan, em đừng suy nghĩ bậy bạ, không cần phải cảm thấy áp lực, bây giờ em cần phải học tập thật tốt, nếu em nắm giữ được tri thức thì sẽ là của em, đó là vốn để sau này em có để sử dụng thậm chí là khoe ra. Còn về tình cảm của anh đối với em, anh sẽ nhẫn nại chờ em, chờ em thông suốt.”

Anh thành công nắm giữ sự hoảng loạn và mất phương hướng của cô, anh biết, cô động lòng với mình rồi.

Lam Thiên Tình chớp mắt, không biết nên đáp lại thế nào, Kiều Ân không nhìn được bộ dạng sầu khổ của cô, vì thế, để cho cô thoải mái một chút, anh bỗng nhiên thu lại tâm tình, bày ra bộ dạng người giám hộ:

“Tan học trở về nhà, anh sẽ căn cứ vào thời gian tan học của em, đúng giờ gọi điện thoại về nhà.”

“Vâng, em đã biết.”

Lam Thiên Tình trả lời, sau đó giống như con thỏ nhỏ chạy trốn ra ngoài.

Gió hè phảng phất, ánh mặt trời lấp lánh, cỏ xanh mềm mại, lá xoay tròn như múa, từng đám mây trôi lững lờ trong không trung, chim chóc cất tiếng ca. Lam Thiên Tình khẽ hát một bài dân ca không biết tên trong miệng đi thẳng một đường xuyên qua cửa lớn của trường học, không biết vì sao, giống như từ khi có anh, thế giới của cô trở nên đặc biệt tốt đẹp.

“Tiểu thư, quả nhiên là cô ta đi vào trường trung học Đức Nặc, không sai.”

Đối diện với trường trung học Đức Nặc, đỗ dưới cây ngô đồng cao lớn là một chiếc xe hơi màu xanh ngọc, Bùi Thanh Đình cau mày lẳng lặng chờ đợi bóng dáng Lam Thiên Tình đã lâu rồi.

Ngày đó trên yến hội, vì con bé này mà cô ta bị nhục nhã trước mặt bao người, cô ta đồng ý, là chính cô ta tự nghĩ rằng con bé này chỉ là một quả hồng mềm, không ngờ vừa hay động vào một người giả heo xơi tái cộp già, cô ta bị Lam Thiên Tình chửi.

Bùi Thanh Đình đang định tới tố khổ với Cung Bách Hợp, mẹ của Kiều Ân, nhưng ngoài ý muốn, cô ta lại phát hiện ra ba cô ta đang tìm hiểu tư liệu về Lam Thiên Tình. Bùi Thanh Đình nghĩ rằng, nhất định là đêm đó ba cô ta cũng thấy nhục nhã, cho nên quyết định dùng một chút thủ đoạn với hồ ly tinh mê hoặc Kiều Ân.

Nhưng mà, chỉ có chút thù hận nho nhỏ, Bùi Thanh Đình sẽ tự mình đòi lại.

“Tiểu thư, theo phân phó của cô, những người đó đã đi vào, có lẽ sắp có hiệu quả. Hơn nữa Kiều thiếu cũng đã về đơn vị, đoán chừng một hai ngày cũng sẽ không về.”

“Ừ, theo tôi đi làm tóc, hôm nay tâm tình tôi cực kỳ vui vẻ.”

Chiếc xe hơi màu xanh ngọc rêu rao sáng bóng, tiến thẳng đến trung tâm thành phố. Khi đi qua một cái ngã tư, ánh mắt Bùi Thanh Đình chợt lóe, lúc lơ đãng nhìn phong cảnh ven đường, cô ta kinh ngạc, hàng mi nhướng lên.

“Dừng ở phía trước một chút, Yo Yo, đi hỏi thăm một chút, cửa hàng lễ phục này vì sao không tiếp tục kinh doanh nữa?”

“Vâng.”

Cửa hàng lễ phục trong miệng Bùi Thanh Đình, đó là cửa hàng lễ phục Kiều Ân đưa Lam Thiên Tình đến, vài năm nay mở cửa ở thành phố luôn tốt, tại sao bỗng nhiên lại không kinh doanh nữa? Không hiểu sao Bùi Thanh Đình cảm thấy việc này có liên quan đến việc cô ta mặc bộ lễ phục màu đỏ.

Chiếc xe hơi dừng dưới bóng cây không lâu, Yo Yo phụ trách xuống hỏi thăm cũng đã trở lại.

“Tiểu thư, cửa hàng này không tiếp tục kinh doanh nữa là do Kiều thiếu sai người đến đóng lại. Kiều thiếu nói đêm đó cậu ấy đã nói bọn họ lựa chọn bộ lễ phục khác cho cô nhưng mà đêm đó cô vẫn mặc bộ đồ giống bộ đồ mà người phụ nữ của cậu ấy mặc. Kiều thiếu nói cậu ấy không muốn nghe giải thích, lập tức khiến bọn họ không thể kinh doanh nữa, hơn nữa, những chi nhánh cũng sẽ không thể tiếp tục kinh doanh ở nước ta nữa.”

Bùi Thanh Đình nghe vậy thì cả kinh, có nghiêm trọng như vậy không, không phải chỉ mặc cùng một bộ quần áo sao? Hơn nữa là cô ta chọn trước, đêm đó người bị cười nhạo cũng là cô ta, có cần phải khiến mọi người đều không vui như vậy không?

Nói thế nào đi nữa thì cô ta cũng là con gái lớn nhà họ Bùi, cho dù gia tộc nhà họ Kiều có lớn nhất, cũng không thể khi dễ cô ta như vậy chứ?

Cô ta tức giận bất bình, rút điện thoại di động ra, Bùi Thanh Đình tìm số di động của Kiều Ân, đây là Cung Bách Hợp đưa cho cô ta vì muốn cô ta lấy lòng Kiều Ân. Chỉ là Kiều Ân luôn lạnh lùng với cô ta, vì thế cô ta thật sự không dám chủ động gọi đến một lần.

Rất nhanh, đối phương đã nghe máy:

“Alo, tôi là Kiều Ân.”

Bùi Thanh Đình bình tĩnh lại, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

“Kiều thiếu, tôi là Bùi Thanh Đình, hôm nay...”

“Píp... píp...”

“Này! Này!”

Cô ta chỉ nói một cái tên, Kiều Ân đã lập tức cắt đứt cuộc gọi của cô ta rồi!

Có cần phải ngoan độc như vậy không?

Lòng tự trọng của Bùi Thanh Đình cũng bị giẫm lên rồi! Cô ta không thể nhịn được nữa, cô ta hăng hái gọi điện cho Kiều Ân, ấn vào nút gọi vài lần, đều nhận được câu trả lời, đối phương đang gọi điện thoại.

Cô ta nhịn cơn giận dữ, cách ba phút lại gọi một lần, vẫn là đang trong cuộc trò chuyện.

Mười phút sau, đang trong cuộc trò chuyện.

Mười lăm phút sau, đang trong cuộc trò chuyện.

Yo Yo đứng một bên không nhịn được.

“Tiểu thư, hay là Kiều thiếu đưa số di động của cô vào sổ đen rồi?”

17. Chương 17: Bị Hắt Nước Bắn

Một đồng công thức toán học khó nhớ, đầu ngón tay trắng hồng di chuyển trên tờ giấy trắng, giọng nói dịu dàng, Lam Thiên Tình tập trung tinh thần làm đề, hoàn toàn không để ý, trên bục giảng, thầy giáo số học nhìn cô với ánh mắt khác thường.

Sau khi hết giờ, thầy giáo số học nói một câu kỳ quái:

“Lam Thiên Tình, chủ nhiệm lớp em gọi em đến văn phòng cô ấy một chuyến”.

Lam Thiên Tình kinh ngạc nhìn bộ dạng không mặn không nhạt của thầy giáo số học, vội vàng cất kỹ sách giáo khoa, lo lắng không yên bước đi

Cô luôn là bảo bối trong lòng các thầy cô giáo, cô thật sự không nghĩ ra vì sao thầy giáo số học lại dùng ánh mắt như vậy nhìn cô. Dựa vào sự miễn cưỡng của con gái, có lẽ đó không phải là chuyện gì tốt. Cô miễn man suy nghĩ một đường, không phải là chuyện trúng tuyển miễn thi có việc gì chứ, nghĩ như vậy thì cô bước đi càng nhanh hơn.

“Cô Hạ, em đến rồi”.

Cô vẫn nhu thuận khiêm tốn như trước, nhưng không hề nhận được ánh mắt và nụ cười thân thiết giống như thường ngày của cô chủ nhiệm.

“Ừ, Lam Thiên Tình, kỳ thật việc cá nhân của em chúng tôi không muốn hỏi đến nhiều, nhưng dù sao tôi cũng là chủ nhiệm lớp của em, hơn nữa chuyện này còn làm ầm ĩ trong trường học, ảnh hưởng cũng không tốt. Tôi nghĩ em hẳn là biết tôi đang nói cái gì?”.

Lam Thiên Tình vô tội chớp chớp đôi mắt to, lắc đầu.

Ánh mắt chủ nhiệm lớp dần dần có vẻ khinh thường, khẩu khí cũng bắt đầu không tốt:

“Lam Thiên Tình, tôi biết từ nhỏ đến lớn em sợ nghèo, nhưng mà cũng không thể còn nhỏ tuổi đã đi làm người tình của người khác chứ? Em mới 16 tuổi, hôm nay vợ của người đàn ông nuôi em tới đây, còn gắng gượng vác cái bụng bầu, khóc lóc như mưa, đều là phụ nữ, chẳng lẽ em không có một chút đồng tình nào? Người ta đến văn phòng trường, vừa khóc, toàn bộ ký túc xá đều biết chuyện, bây giờ người ta trực tiếp báo cáo chỗ dạy, em cảm thấy, trường trung học Đức Nặc bởi vì toàn bộ thành tích ưu tú của em mà sẽ không truy cứu sao? Một học sinh của Đức Nặc phải phát triển toàn diện, trí tuệ, thể chất, vẻ đẹp tâm hồn, mới là trọng điểm giáo dục của chúng tôi. Tôi xem, lần này em lãnh ít dữ nhiều, em về làm kiểm điểm đi, đợi trường học ra quyết định xử phạt với em, tôi lại gọi em”.

Chủ nhiệm lớp nói một hơi, không liếc nhìn cô một cái, cau mày, chán ghét nhìn giáo án.

Có ý gì?

Lam Thiên Tình sững sốt đứng tại chỗ hơn mười giây, trong đầu nhỏ của Lam Thiên Tình suy nghĩ liên tục, Kiều Âu có vợ rồi hả? Không thể nào, lần trước trong bữa tiệc sinh nhật ba Kiều Âu, tại sao lại không thấy? Hay là người phụ nữ có thai?

“Em còn đứng chỗ này làm gì? Trở về chờ xử phạt đi, lần trước có một nữ sinh nạo thai, trường học đã trực tiếp đuổi học rồi, vấn đề của em còn nghiêm trọng hơn so với bạn ấy, người ta nháo đến tận trường học, danh dự trường học đều chịu ảnh hưởng rồi!”

Chủ nhiệm lớn nghiêm mặt khiêu khích châm chọc, ý tứ trong lời nói đâm thẳng vào lòng tự trọng của Lam Thiên Tình.

Lúc này, dưới cửa sổ văn phòng xẹt qua bóng người màu cà phê, là bóng dáng của người phụ nữ có thai, Lam Thiên Tình học ở đây đã năm năm, trên cơ bản đều là gương mặt quen thuộc, Lam Thiên Tình nhún mày, miệng không kiêu ngạo không siểm nịnh, lại hơi nghẹn ngào:

“Cô Hạ, từ đầu đến lớp 11, cô luôn là chủ nhiệm lớp em, nhân phẩm của em thế nào, nếu như ngay cả cô cũng không rõ ràng, thật sự không biết phải nói gì nữa. Trường học đương nhiên là nơi dạy đạo lý và tri thức, nhưng mà hôm nay chỉ dựa vào lời nói một bên của đối phương mà đã định tội cho em, vừa không đi điều tra chân tướng sự việc, cũng không nghe đương sự là em giải thích, như vậy, không đợi nhà trường đuổi học em, trường học mù quáng không phân biệt thị phi, có lẽ em cũng không tiếp tục học được rồi. Cô Hạ, em tin là sự thật trắng hùng biện, em tin tưởng sự thật sẽ trả công đạo cho em.

Chủ nhiệm lớp nghe Lam Thiên Tình nói lý do, kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ tràn đầy tổn thương, lại bởi vì sự quật cường mà tỏa sáng.

Cô cúi sâu người chào chủ nhiệm lớp, giống như lúc tạm biệt người thường lui tới, sau đó kiêu ngạo thẳng lưng, một giọt lệ trong suốt không dấu vết rơi xuống mặt đất.

Lam Thiên Tình nhanh chóng xoay người xông ra ngoài, chạy một hơi xuống dưới lầu, đuổi một lát, cuối cùng cũng đuổi kịp.

“Đợi một chút.”

Cô mở to mắt, thở hổn hển, tiến lên trước mặt người phụ nữ có thai, sau đó nhìn chằm chằm vào gương mặt thanh tú trắng nõn của cô ta, nói:

“Là chị đến trường học báo cáo, có người tên Lam Thiên Tình quyến rũ chồng chị sao?”

Người phụ nữ có thai vẻ mặt phức tạp nhìn thoáng qua cô, ánh mắt liếc nhìn về biển hiệu trên áo, sắc mặt hơi trắng, nhưng không kích động.

“Cái kia... Tôi là phụ nữ có thai, cô đừng không dứt khoát với tôi, bằng không xảy ra chuyện gì, cô sẽ không đảm đương nổi.”

Dưới ánh mặt trời nóng bức, Lam Thiên Tình nắm chặt lấy cổ tay cô ta không thả lỏng, ánh mắt nhìn kĩ trên mặt cô ta, sợ sẽ bỏ lỡ sự thay đổi trên mặt.

“Chồng của chị là ai?”

“Tôi không biết cô đang nói gì! Tôi phải đi, buông tay ra!”

“Kiều Ân sao? Là anh ta sao?”

Người phụ nữ có thai nghe vậy thì thân mình cứng đờ.

“Kiều... Kiều Ân?”

Cô gái này trước kia là đồng nghiệp của Yo Yo, bởi vì vừa đúng là phụ nữ có thai cho nên bị Yo Yo kéo đến làm việc này, bởi vậy đều là những người hầu hạ người nhà giàu, đương nhiên cô ta biết Kiều Ân là ai. Chỉ là cô ta không ngờ mình sẽ bị Yo Yo dụ dỗ đến gây chuyện với Kiều Ân sao?

Nghe đồn trước kia có một nữ phục vụ giả vờ ngã sắp xuống trước mặt Kiều Ân, anh ta không những không đỡ lấy, ngược lại còn nhìn rõ kỹ xảo của cô ta, dẫm xuống cánh tay cô ta nghênh ngang mà đi, hơn nữa ngày hôm sau không ai gặp lại cô gái đó, trời biết cô ta đi đâu, hoặc là đã ngủ yên.

“Tôi, xin lỗi, tôi đang vội. Ai da, tôi đau bụng quá!”

Người phụ nữ có thai một tay cố gắng dùng sức giãy dụa muốn thoát khỏi Lam Thiên Tình, tay kia thì ôm bụng của mình, vẻ mặt thống khổ. Cô ta nghĩ rằng như vậy sẽ dọa Lam Thiên Tình. Dù sao cô bé trước mặt chỉ là đứa nhỏ mười mấy tuổi.

Nhưng mà Lam Thiên Tình không hề có ý lùi bước!

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy phẫn nộ, trong đôi mắt xinh đẹp dường như có chút sương mù, trong lòng tràn đầy căm phẫn, giọng nói vì ủy khuất mà run lên nhẹ, thậm chí mang theo tiếng khóc nức nở.

“Chị có biết tôi học tập vất vả cỡ nào mới có thành tích hôm nay không? Chị có biết cuộc sống trước kia vất vả ra sao không? Vì sao muốn đến nói xấu tôi? Chúng ta quen biết nhau sao? Tôi có đắc tội chị sao? Hay là, tôi đắc tội người sau lưng chị? Cô ta là ai?”

Lam Thiên Tình cũng không rõ, từ trước đến nay cô an phận thủ thường, không làm việc gì trái với lương tâm, trong hoàn cảnh gian khổ cô còn cố gắng để thay đổi vận mệnh của bản thân, nỗ lực học tập, vất vả lắm mới có cơ hội trúng tuyển đại học, làm gì có cản trở người khác?

Cho dù đối phương là ai, người này muốn hủy toàn bộ quá trình nỗ lực của cô, tiền đồ của cô, và cả hy vọng của cô, cô làm sao có thể ngồi chờ chết? Làm sao có thể bỏ qua như vậy.

Có lẽ là thật sự động đến tức giận, vẻ mặt Lam Thiên Tình lúc này tác động đến người phụ nữ có thai, cô ta giật mình, nhưng rất nhanh trấn định lại, chỉ nói đau bụng, muốn đến bệnh viện.

“Chị đau bụng? Được, tôi sẽ gọi điện thoại cho Kiều Ân, nhờ anh đưa đến bệnh viện nhìn xem! Đứa nhỏ của anh không thoải mái, anh nhất định sẽ ở bên cạnh bảo vệ!”

18. Chương 18: Anh Đưa Em Đi Nhận Giấy Chứng Nhận!

“Dừng!”.

Người phụ nữ có thai sợ tới mức hô to một câu, sau đó cẩn thận nhìn chăm chăm vào cô:

“Cô, cô thật sự là cô gái của Kiều Âu?”.

Lam Thiên Tình sâu sắc nhìn cô ta, bỗng nhiên dí sát mặt đến trước mặt cô ta, vẻ mặt không biểu cảm, sau đó cực kỳ nghiêm túc nói:

“Kiều Âu đã nói, nếu quả thật có người khi dễ tôi, thì anh ấy sẽ hỏi thăm cẩn thận cả nhà người đó. Cho nên tốt nhất là chị nói với tôi ai sai chị tới, tôi sẽ không bán đứng chị, bởi vì tôi muốn tìm người bắn súng, tôi không có hứng thú với một viên đạn! Nhưng nếu như chị không phối hợp, tôi sẽ không để ý đến việc trả thù! Chị cứ thử một lần xem!”.

Mười phút sau, người phụ nữ có thai vừa lau mồ hôi, vừa ra khỏi trường trung học Đức Nặc.

Chuông vào lớp đã vang lên từ lâu, nhưng Lam Thiên Tình vẫn chậm chạp chưa về.

Vừa rồi người phụ nữ có thai đã nói gì?

Cô ta nói, cô ta là đồng nghiệp của YoYo, cô ta không biết làm chuyện này sẽ đụng phải Kiều Âu, cô ta nói cô ta chỉ biết YoYo là người theo hầu bên người cô con gái lớn nhà họ Bùi.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt đẹp tràn đầy nước mắt.

Lam Thiên Tình đứng tại chỗ thật lâu mới hoàn hồn lại, vừa lau nước mắt, vừa chạy về phía cửa trường học.

Cô muốn làm người lương thiện, nhưng trên thế giới này vĩnh viễn đều bắt nạt người hiền lành. Trước kia cha mẹ nuôi của cô, chị gái, còn cả em gái đều muốn bắt nạt cô, bây giờ lại có Bùi Thanh Đình coi mình là trung tâm.

Khả năng của cô quả thật quá nhỏ bé, mà người duy nhất có thể bảo vệ cô chỉ có Kiều Âu.

Anh đưa cô ra khỏi vòng luẩn quẩn của tầng thấp nhất xã hội, từ biệt cuộc sống bần cùng túng quẫn, anh cho cô sự cưng chiều ấm áp, rời khỏi ngôi nhà lạnh lẽo vô tình.

Phải có được anh sao?

Cho dù bây giờ cô không hiểu tình yêu là gì, cho dù về sau cũng không có tình yêu, phải có được anh sao?

Lam Thiên Tình vừa khóc vừa chạy, cô chạy ra khỏi vườn trường, xuyên qua đường cái, chạy đến bùng điện thoại công cộng ở ven đường, một lúc sau vẫn đứng bất động.

Khi cô cầm ống nghe, cô vẫn còn hỏi mình: Phải có được anh sao?

Cô nhắm mắt lại, số điện thoại của Kiều Âu hôm anh nhận nuôi cô đã viết lên giấy đưa cho cô. Lam Thiên Tình đọc lại vài lần nhưng mà vào lúc cầm lấy điện thoại, cô chợt phát hiện trong đầu hiện rõ ràng các chữ số, không thiếu một cái.

Là sự mẫn cảm con số của học sinh khoa tự nhiên hay là cô có sự chờ mong với người nhận nuôi mình, vào lúc này Lam Thiên Tình không muốn so đo rõ ràng, cô cũng không có thời gian để nghĩ rõ ràng.

Một đồng xu nho nhỏ, coi như là ánh sáng trong bóng tối dày đặc.

“Alo, tôi là Kiều Ân.”

“Anh, em là Tình Tình~”.

Không cần phải diễn trò, cô vẫn đang khóc, có chút ủy khuất, lại có chút run run.

“Tình Tình? Em làm sao vậy? Không phải bây giờ là giờ học sao? Em đang ở đâu?”

“Hu hu~ anh, không phải anh nói thích Tình Tình sao? Hu hu~ vì sao lại gạt em, vì sao anh kết hôn, có vợ rồi còn đến trêu chọc em? Hu hu~ sao anh có thể gạt em như vậy! Hu hu~ vợ anh còn mang thai rồi!”

Cảm xúc Lam Thiên Tình không khống chế được khóc thét lên, trong lòng cô cũng giãy dụa. Những lời này, không phải vì cố gắng diễn trò, mà trên miệng cô nói những lời này, đồng thời trong lòng suy nghĩ:

Là cô đã biến chất sao? Không lương thiện sao?

Trong năm tháng qua đi, trong cuộc đời mình có một người như vậy, rục rờ như trăng hoa, lộng lẫy như ánh sao, rõ ràng cô có thể bắt lấy, tại sao lại không bắt? Điều này không quan hệ với biến chất, không quan hệ với lương thiện, mà xuất phát từ việc mỗi người đều mưu cầu hạnh phúc, muốn có một nơi dựa vào.

Cũng vì như thế, vậy thì tại sao Lam Thiên Tình phải khiến mình và Kiều Ân giống như người qua đường, cách muôn sông nghìn núi gặp nhau, lại vẫn đậm phong khinh lướt qua?

Rất nhiều năm sau, khi Kiều Ân ôm cô đứng ở trên đỉnh cao nhất cúi xuống nhìn thế giới, anh hỏi cô, từ khi nào cô đã bắt đầu yêu anh? Trong đầu Lam Thiên Tình nghĩ đến đầu tiên đó là ngày hôm nay. Lúc đó cô mới phát hiện, hóa ra dự định gọi điện của cô, không chỉ vì muốn dựa vào anh, chỉ là khi đó cô còn quá nhỏ, còn chưa hiểu rõ tình yêu.

“Tình Tình! Em ở đâu? Những lời này em nghe ai nói? Anh chưa từng gạt em! Bây giờ em đang ở đâu? Anh đi tìm em!”

Đầu bên kia, lần đầu tiên Kiều Ân nghe thấy Lam Thiên Tình khóc lóc kể lể thương tâm như vậy, cho dù trong giọng nói tràn đầy chỉ trích và oán giận, hung ác như muốn ăn thịt người, nhưng Kiều Ân tuyệt đối không tức giận, anh ngoại trừ lo lắng cho cô thì cũng chỉ cảm thấy yêu thương cô hơn!

“Hu hu~ có người đến trường học gặp thầy giáo và lãnh đạo trường, hu hu~ nói là vợ của anh, hu hu~ còn chỉ ra họ tên của em, nói em là tình nhân của anh! Hu hu~ trường học muốn đuổi học em, anh, làm sao anh có thể gạt em! Hu hu~”.

Từ lần trước bởi vì đề tài “Người tình”, Kiều Ân rất cẩn thận, nghiêm túc nói với cô, Lam Thiên Tình không nói đến nữa.

Quả nhiên, đầu dây bên kia, giọng nói Kiều Ân lạnh xuống:

“Tình Tình, bây giờ anh rất nghiêm túc nói cho em biết, anh chưa từng kết hôn, hơn nữa vĩnh viễn không cần người tình, lại càng không để em ủy khuất làm người tình của anh! Em nói cho anh biết, bây giờ em đang ở đâu?”

Là do giọng của Kiều Ân quá nghiêm túc sao? Lam Thiên Tình hơi sững sốt một chút, trong lòng có chút có tội giật mình:

“Học, buổi điện thoại, ở cửa trường học.”

“Đợi ở đó, đừng đi đâu cả!”

Kiều Ân nói xong câu đó, Lam Thiên Tình tưởng rằng anh cúp điện thoại của cô, không ngờ anh cúp điện thoại thật, nhưng mười giây sau anh gọi lại.

Từ đơn vị đến trường học của cô, Kiều Ân vẫn luôn trò chuyện với cô, hơn nữa thường thường hỏi cô một hai câu, cô cũng trả lời lại. Mỗi khi giọng nói của cô trong điện thoại đổi qua chỗ khác, ngay sau đó giọng Kiều Ân sẽ vô cùng dịu dàng. Dường như chỉ có thể nghe thấy cô nói chuyện, anh mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Nửa giờ sau, Kiều Ân xuất hiện bên cạnh buồng điện thoại công cộng.

Anh nghiêng người định mở cửa xe thì nhìn qua cửa sổ xe thấy bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại cô đơn ngồi trong buồng điện thoại công cộng, bàn tay trắng nõn ôm lấy tai nghe, giống như đó là cọng cỏ cứu mạng. Hình ảnh này, đánh mạnh vào lòng anh!

Anh cất điện thoại, nhanh chóng mở cửa xe, người vừa đứng vững, cô đã giống như cánh bướm bay tới, chui vào lòng anh.

Anh nhúm mày, lại đau lòng, vừa rồi ở điện thoại đã không còn khóc nữa, bây giờ lại kích động khóc?

“Tình Tình, nín đi, khóc xấu thì làm sao giờ?”

Anh nâng mặt cô lên giúp cô lau nước mắt, nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô, bỗng nhiên anh có một suy nghĩ muốn trường trung học Đức Nặc biến mất khỏi nước Hoa từ đây!

“Anh, hu hu~ anh, anh thật sự không gạt em sao?”

Kiều Ân sâu sắc nhìn cô, không trả lời, bỗng nhiên, anh ôm ngang cô vào trong xe, vào lúc anh đóng cửa xe lại, anh nghiêm túc nói:

“Anh đưa em đi nhận giấy chứng nhận!”

“Chứng nhận gì?”

“Giấy chứng nhận kết hôn!”

19. Chương 19: Kiss, Ai Mê Hoặc Ai?

Lam Thiên Tình nghĩ rằng, ở nước Hoa tuổi kết hôn sớm nhất theo pháp luật của con gái là 18 tuổi, con trai là 20 tuổi. Kiều Ân đương nhiên đã qua tuổi kết hôn theo pháp luật, nhưng cô còn thiếu hai năm! Hơn nữa, bây giờ cô không nghĩ phải gả cho anh, suy nghĩ ban đầu của cô là muốn anh bảo vệ cô, giúp cô lấy lại công đạo.

“Anh, bây giờ chúng ta không thể nhận giấy chứng nhận được chứ?”

“Anh nói có thể là có thể!”

Kiều Ân bá đạo, vòng tay qua bờ vai cô, kéo vào trong lòng, đau lòng nhìn hốc mắt hồng hồng của cô, ôn nhu nói:

“Tình Tình, nếu nhận giấy chứng nhận kết hôn có thể khiến em hoàn toàn tín nhiệm anh, hơn nữa mở lòng với anh, như vậy làm làm sớm một chút!”

Trước kia Kiều Ân đã giải thích rất rõ ràng, anh chắc chắn không để cô làm người tình của mình, anh thật lòng thích cô, muốn kết hôn với cô, vì sao cô còn muốn nghĩ như vậy? Chẳng lẽ anh làm còn chưa đủ tốt sao, cho nên người khác tùy tiện nói vài câu thì cô đã tin rồi hả? Cái gì mà có vợ, cái gì mà mang thai, đều là những con bướm người ta thả ra, vậy mà lại trước mặt con thỏ trắng anh yêu thích ác ý bôi nhọ danh dự của anh, anh nhất định phải khiến những người đó trả giá đặc biệt!

Lam Thiên Tình thấy bộ dạng lời thề sắt son của anh, trong lòng cả kinh, đó không phải là gạt ông đập lưng ông sao?

“Anh, em tin anh là được, bây giờ quá sớm, đi nhận giấy chứng nhận kết hôn không thích hợp!”

Không ngờ Kiều Ân lại không nhìn cô, ánh mắt sắc bén nói với Tư Đằng ngồi phía trước:

“Tư Đằng, cầm bằng theo dõi của trường trung học Đức Nặc đến điều tra cho tôi, nhất định phải tra rõ sự việc ngày hôm nay!”

“Vâng, Kiêu thiếu!”

“Anh! Em còn nhỏ, Em không nghĩ sẽ kết hôn sớm như vậy!”

Kiều Ân không để ý tới, chỉ là càng ôm chặt cô hơn, đặt cằm của mình lên trán cô, vô cùng thân thiết.

“Anh, em thật sự tin tưởng anh, thật!”

Kiều Ân cúi xuống nhìn cô, vẻ mặt không rõ biểu cảm:

“Nếu thật sự tin tưởng anh, vậy thì gả cho anh!”

Lam Thiên Tình kinh ngạc, lần đầu tiên cô phát hiện, đầu óc một người đàn ông cũng như vậy? Rốt cuộc phải như thế nào mới khiến anh nghe cô? Trong đầu nghĩ lại mỗi lần cô mơ mơ màng màng, hoặc là còn chưa tỉnh ngủ, hoặc là tâm tình bị anh hôn đến hồ đồ.

Đôi mắt xinh đẹp lóe lên chút ngượng ngùng, Lam Thiên Tình bỗng vươn đôi tay ôm lấy cổ Kiều Ân, nâng cằm lên, dè dặt cẩn thận dán lên đôi môi anh.

Một loạt động tác này cũng không nhanh, bởi vì trong đoạn tình cảm này, cô luôn ở trong tư thế bị động, khiến Kiều Ân thật không ngờ cô sẽ chủ động hôn mình.

Đợi đến khi cái miệng nhỏ nhắn thơm tho dán lên, anh thậm chí còn chưa kịp vui vẻ, mặt cô đã đỏ và nhắm hai mắt lại, hơn nữa cô còn học tập anh lúc hôn môi cô, mềm nhẹ mút lấy cánh môi anh.

Trong lòng là huyền ngọc ôn hương, hơn nữa, người trong lòng lần đầu tiên chủ động, làm sâu sắc hơn nụ hôn này.

Từ từ, Lam Thiên Tình cảm thấy cả người mềm nhuyễn, anh nhẹ nhàng buông cô ra, ôm nhu trong đôi mắt có thể chảy ra nước:

“Ngoan, hôm nay đi nhận giấy chứng nhận kết hôn, được không?”

“Vâng”.

Cô trả lời theo bản năng, dựa vào lòng anh thở dốc. Sau đó cô thoáng thấy đáy mắt Kiều Ân lóe lên nụ cười gian rồi biến mất, cô hiểu ra, rõ ràng cô định hôn vì muốn mê hoặc anh, mà lúc này, lại biến thành cô bị anh mê hoặc.

Trời ạ, xấu hổ chết đi được!

Chẳng những chủ động hôn mà còn bị người ta nhân cơ hội bức hôn!

“A!”

Xe phanh gấp, cả người Lam Thiên Tình và Kiều Ân nhào về phía trước theo quán tính!

May mà Kiều Ân phản ứng nhanh, bảo hộ thật tốt cho người trong lòng, nhưng chính khuỷu tay anh vì làm điểm tựa giữ trọng tâm cho hai người, đập mạnh vào sau ghế của Tư Đằng, các đốt ngón tay bị đau.

“Sao lại thế này?”

“Kiều thiếu, là...” Tư Đằng đang do dự, dường như phát hiện ra cái gì, lập tức bổ sung thêm: “Là Bùi tiểu thư! Xe của Bùi tiểu thư bỗng nhiên chắn ngang trước chúng ta”.

Đôi mắt Kiều Ân lạnh lẽo, tao nhã nghiêng đầu, thấy ở phía trước kính chắn gió, Bùi Thanh Đình và Yo Yo đang cùng nhau bước xuống từ trong xe, hơn nữa vẻ mặt khiêu khích đứng ở đầu xe của anh không chịu tránh ra.

“Kiều thiếu?”

Tư Đằng do dự, thường thì trong tình huống này anh sẽ trực tiếp quăng đối phương vào trong biển, hoặc phé đi tay hoặc chân của đối phương. Nhưng lần này nghe nói là đối tượng đám hỏi của nhà họ Kiều.

Kiều Ân không nói gì, cúi xuống hôn lên trán Lam Thiên Tình, nghiêng người bảo vệ cô trong ngực, sau đó hơi hạ cửa xe xuống, nhưng lại không hề có ý muốn xuống xe.

Bùi Thanh Đình đuổi lên, nói về phía cửa kính:

“Kiều thiếu, có phải là anh rất không hợp tình người không? Cửa hàng lễ phục là vì tôi muốn mặc bộ y phục đó nên mới chọc vào anh, anh có tức giận thì đánh về phía tôi là được, làm gì lại hủy bát cơm của người ta? Tốt xấu gì tôi cũng là con gái lớn của nhà họ Bùi, làm sao anh có thể đưa sổ điện thoại của tôi vào sổ đen?”

Trong lòng Bùi Thanh Đình vốn có một cơn tức không thể phát tiết, đang định cùng Yo Yo về nhà họ Bùi thì không ngờ trên đường lại gặp xe của Kiều Ân. Lần này tính khí đại tiểu thư bốc lên, nói cái gì cũng không khống chế được, bắt Yo Yo cắt ngang trước mặt xe của Kiều Ân.

Sau khi Kiều Ân nghe cô ta nói xong, cũng không để ý đến cô ta, mà ánh mắt nhìn thẳng về phía Yo Yo phía sau cô ta.

“Vừa rồi cô lái xe phải không? Tay nào chuyển hướng lái?”

Yo Yo sửng sốt không hiểu, nhưng lại khuất phục dưới sự uy hiếp của Kiều Ân.

“Tay phải”.

Kiều Ân thu hồi ánh mắt, không nhìn về phía ngoài cửa xe nữa, lạnh lùng phân phó:

“Tư Đằng! Lên! Phế đi!”.

“Vâng, Kiều thiếu”.

Tư Đằng lĩnh mệnh mở cửa xe ra còn chưa xuống xe, Yo Yo sợ hãi, cầu xin nói:

“Kiều thiếu! Là tôi nhớ nhầm, là tay trái! Vừa rồi tôi dùng tay trái bẻ hướng lái!”.

“Yo Yo, cô nói bậy bạ cái gì đó?”, Bùi Thanh Đình bắt mắt trừng mắt nhìn Yo Yo, sau đó quay mặt về phía Kiều Ân: “Yo Yo là quản gia bên cạnh tôi, Kiều thiếu đánh chó cũng phải ngó mặt chủ đi!”

Lúc này, Lam Thiên Tình rất hứng trí chui từ trong lòng Kiều Ân ra, đôi mắt thanh thuần vô tội chớp chớp đánh giá Yo Yo, đây không phải là người trong miệng người phụ nữ có thai sao, là người muốn cô ta đến trường học diễn kịch? Quân sư kiêm đồng lõa của Bùi Thanh Đình?

“Anh! Nếu cô ấy không phân biệt được rõ tay trái hay tay phải, như vậy thì phế cả hai đi!”

20. Chương 20: Làm Theo Yêu Cầu

Phế cả hai tay?

Lam Thiên Tình vừa dứt lời, tất cả ánh mắt mọi người đều nhìn vào cô.

Ai cũng không ngờ, cô bé nhìn qua ngây thơ nhu nhược, lúc đối mặt với máu tanh, lại còn nặng khẩu vị hơn cả Kiều Ân. Sắc mặt YoYo và Bùi Thanh Đình tái nhợt, vẻ mặt không dám tin; ánh mắt Tư Đằng dần dần sâu sắc hơn, nghi ngờ nhìn về phía Kiều Ân, còn Kiều Ân sau khi cúi xuống nhìn thoáng qua Lam Thiên Tình, ánh mắt cơ trí hiện lên ý cười.

Kiều Ân nhìn về phía Tư Đằng, lạnh lùng nói hai chữ:

“Nghe theo!”.

“Vâng, Kiều thiếu!”.

Tư Đằng vừa mới xuống xe, Bùi Thanh Đình liền bảo hộ YoYo phía sau lưng, hơn nữa cô ta kinh ngạc nhìn Lam Thiên Tình:

“Cô! Không phải cô đang ở trung học Đức Nặc à?”.

Giờ phút này, đáng ra Lam Thiên Tình phải đi học ở trường, làm sao lại có thể ở cùng Kiều Ân!

Bùi Thanh Đình còn đang kinh ngạc, Tư Đằng đã lôi YoYo ở đằng sau lưng cô ta, một tay lấy lưỡi dao Thụy Sĩ khéo léo tinh xảo, mọi người còn chưa kịp phản ứng, sau vài giây, YoYo đã thống khổ hét lên hai tiếng, cả người mềm nhũn, ngã xuống đất.

Tư Đằng lấy từ trong túi một chiếc khăn tay, lau sạch vết máu trên lưỡi dao, tiện tay quăng khăn tay đi, lạnh lùng chui vào trong xe.

“Hu hu ~ Đau quá! A ~ tiểu thư, mau đưa tôi đi bệnh viện! A ~! Đau quá!”

Sắc mặt YoYo trắng bệch mà dữ tợn, khom người trên mặt đất run run, màu đỏ lóa mắt như đóa hoa thược được diêm dúa lẳng lơ, làm đau cả mắt Bùi Thanh Đình!

“YoYo! Cô thế nào rồi? Để tôi đưa cô đi bệnh viện!”

Lần này Bùi Thanh Đình thật sự thấy sợ hãi, cô ta chưa từng nghĩ Kiều Ân thật sự tàn nhẫn như trong lời đồn, càng không nghĩ anh ta sẽ vì một câu nói của Lam Thiên Tình mà thật sự phế đi hai tay của Yo Yo! Nhìn thế nào thì Kiều Ân cũng không giống một người sẽ nghe lời con gái!

“Kiều Ân, anh thật quá đáng! Tôi nhất định sẽ nói với dì Cung!”

Lúc này sắc mặt Kiều Ân thật sự không tốt, anh lạnh lùng nhìn Bùi Thanh Đình, ánh mắt còn lạnh hơn mấy phần so với băng tuyết:

“Làm sao cô biết Tình Tình học ở trường trung học Đức Nặc”.

Lời này vừa nói ra, khoe miệng Lam Thiên Tình dần cong lên, còn Bùi Thanh Đình thì sợ tới mức không dám cử động, cả người ngậy ngốc đỡ Yo Yo, cho dù trên mu bàn tay của Yo Yo bị đánh gãy đang đầm đìa máu.

“Anh ơi, thôi tay của Yo Yo cũng đã bị phế, cho dù các cô ấy tìm người đến trường học thì cũng đã nhận được trừng phạt, chỉ là, em rất sợ, thầy giáo nói muốn đuổi học em, vất vả lắm em mới có cơ hội được trúng tuyển đại học miễn thi. Anh, nếu không anh để cho Bùi tiểu thư tìm người phụ nữ có thai trở về trường giải thích một chút, nói là cô ấy nhận nhầm người, mặc kệ đứa nhỏ trong bụng cô ấy là ai, em luôn luôn không phải người tình của anh!”

Lam Thiên Tình diêm dâm đáng yêu ngẩng đầu, thậm chí cô còn lớn mật giơ bàn tay nhỏ, nhẹ nhàng mà thâm tình sờ lên gò má Kiều Ân.

Tư Đằng không biết nói gì, nửa đoạn trước mà Lam tiểu thư nói đúng như đang cầu tình giúp người khác nưng mà đoạn sau, cái gì mà phụ nữ có thai, cái gì mà tình phụ, rõ ràng là cô ấy đang nhắc nhở Kiều Ân, Bùi Thanh Đình hất nước bắn lên người Kiều Ân! Càng nhắc nhở Kiều Ân, Bùi Thanh Đình khiến Lam tiểu thư chịu bao nhiêu ủy khuất!

Đây là cầu tình giúp người khác sao? Đây rõ ràng là thêm dầu vào lửa!

Quả nhiên, Kiều Ân nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lam Thiên Tình đưa đến bên môi và hôn:

“Tình Tình, anh đã nói rồi, ai dám khi dễ Tình Tình, nhất định anh sẽ hỏi thăm thân thiết cả nhà người đó, cho dù đối phương có là ai!”

Nói xong, anh nở nụ cười tà mị, ánh mắt liếc về phía Yo Yo:

“Tư Đằng, cô gái này bị phế tay, vậy còn quá ít, điều tra xem trong nhà cô ta còn có ai, phế cả đi, thuận tiện phế thêm cái chân!”

“Vâng, Kiều thiếu!”.

Lúc này Yo Yo đã hôn mê bất tỉnh bởi vì quá đau, Bùi Thanh Đình nghe thấy Kiều Ân nói vậy, lập tức kêu lên:

“Kiều Ân! Là tôi tìm người đến trường học, anh tức giận tôi là được rồi! Yo Yo chỉ thay tôi làm việc, làm sao anh lại chửi cô ấy!”.

Không ngờ, Kiều Ân cười cười:

“Bùi tiểu thư đã quên rồi sao! Tôi đã nói rồi, Kiều Ân tôi, không có hứng thú với cô!”.

Nói xong, Kiều Ân ôm Lam Thiên Tình vào trong lòng, vô cùng thân thiết hôn lên trán cô, không có ý muốn buông ra.

Dưới sức nóng của thời tiết, cả người Bùi Thanh Đình phát run nhìn xe Kiều Ân nghênh ngang rời đi, đầu óc một mảnh hỗn độn.

Anh vừa nói cái gì?

Anh không có hứng thú với cô ta.

Quả thật từ khi bắt đầu đến nay đều thế, anh có thể đóng cửa hàng lễ phục, không nói chuyện với cô ta, cũng có thể đem sổ điện thoại của cô ta vào sổ đen, không muốn nói nhiều với cô ta, càng có thể nghiêm trị người của cô ta sau khi phát hiện cô ta là chủ mưu, coi như không nhìn thấy cô ta. Bởi vì anh không có hứng thú với cô ta, cô ta sống hay chết thì cũng không liên quan đến anh, anh không nghĩ sẽ hỏi, càng không muốn có một chút quan hệ nào với cô ta.

Loại coi thường trắng trợn này còn độc ác hơn gấp nghìn lần, gấp vạn lần so với kiên trì bền bỉ từ chối!

*

Xe chạy được một đoạn, Lam Thiên Tình bỗng nhiên nói muốn ăn cái gì, trong lòng Kiều Ân biết, cô muốn trốn tránh việc nhận giấy chứng nhận với anh.

Anh thở dài bất đắc dĩ, ôm chặt lấy cô, sau đó phân phó Tư Đằng dừng xe ở cửa tiệm cơm Tây.

Vì thời tiết quá nóng nên Kiều Ân phân phó Tư Đằng cũng vào ăn, ba người ngồi xuống một căn phòng, Lam Thiên Tình nói muốn đi toilet một chút.

“Kiều thiếu, cậu nhặt được bảo bối rồi, Lam tiểu thư đâu phải là một con thỏ, rõ ràng là cao thủ giả heo ăn thịt cọp”.

Tư Đằng nhận thực đơn của nữ nhân viên nhà hàng đưa tới, mở miệng nói trước mặt Kiều Ân.

Kiều Ân nghe vậy, khóe miệng cong lên, nhấc tay nhận thực đơn, không hề giảm đi khí chất đẹp đẽ.

“Cậu cũng phát hiện rồi hả? Kỳ thật, có lẽ cô ấy đã biết đối phương là Bùi Thanh Đình từ sớm, chỉ là cô ấy thật sự sẽ không ngờ tôi sẽ đưa cô ấy đi cục dân chính mà thôi”.

“Kiều thiếu, Lam tiểu thư mới có 16 tuổi, có tâm cơ như vậy có phải là chuyện tốt không? Hơn nữa, đường như lòng của cô ấy ngoan độc hơn bạn cùng lứa tuổi”.

Kiều Ân nhú mày, lườm một cái về phía cửa, trong đôi mắt là một mảnh tình sâu sắc như biển:

“Ác sao? Tôi còn đang lo lắng cô ấy nhu nhược quá, muốn làm bà chủ gia đình của nhà họ Kiều, không ngoan độc một chút không được. Hiện tại xem ra là tôi đã quan tâm mù quáng. Tình Tình của tôi, rõ ràng là ông trời đã đưa đến theo đúng yêu cầu của tôi!”.

21. Chương 21

Ăn vài món với Lam Thiên Tình, vừa đi ra khỏi nhà hàng, Tư Đằng cẩn thận nhắc nhở:

“Kiều thiếu, phải về đơn vị không muộn”.

Hôm nay Kiều Ân có một cuộc thi khảo sát rất quan trọng, huấn luyện vác nặng 30kg chạy việt dã 25km. Đang chuẩn bị đổi quần áo ngủ trang thì nhận được điện thoại của Lam Thiên Tình, vội vàng tới nên chậm trễ thời gian khảo sát. Trên đường đi, Kiều Ân đã gọi điện nói với giám khảo, đưa tên của anh xuống dưới cùng, anh nhất định sẽ về kịp lúc.

Bây giờ còn ăn cơm cùng Lam Thiên Tình, nếu không nhanh đi về thì sợ là không kịp rồi.

Kiều Ân lưu luyến không rời nhìn cô bé trước mặt, hôm nay mặc kệ là cô ấy có muốn lợi dụng anh hay không, ít nhất, quan hệ giữa cô và mình lại thân mật hơn một chút. Đối với Kiều Ân mà nói, đây đúng là một niềm vui rất lớn.

“Anh, anh có việc thì mau đi đi, tự em có thể trở về”.

Lam Thiên Tình nghiêm trang nhìn anh, đột nhiên phải xa cách khiến Kiều Ân cảm thấy không thích ứng. Cô bé này, không phải vừa rồi còn lợi dụng mình sao, bây giờ đã qua cầu rút ván nhanh như vậy! Làm tổn thương tới lòng anh rồi.

“Tình Tình, hay là em đến doanh trại với anh đi. Hôm nay anh có một cuộc họp rất quan trọng, nếu như có Tình Tình ở bên cạnh thì anh không còn sợ rồi.”

Đôi mắt hoa đào yêu nghiệt quyến rũ ái muội, lấp lánh dưới ánh mặt trời khiến Lam Thiên Tình có cảm giác nhìn không ra. Ngay lúc cô còn đang kinh ngạc, Kiều Ân đã dắt bàn tay cô, kéo cô cùng ngồi vào trong xe.

Trên đường về đơn vị, đầu tiên là Kiều Ân nắm lấy bàn tay ấm áp của cô, ngồi một lát lại cảm thấy không đủ, cả người lại ngồi gần lại cạnh cô, sau đó vươn tay kéo bờ vai cô, ôm cô vào trong ngực.

Kiều Ân cảm giác mình đúng là sinh bệnh rồi, mỗi ngày đều đứng ngồi không yên, lo được lo mất, chỉ có ôm cô, cảm nhận được sự ấm áp và trong trẻo trên người cô, anh mới cảm thấy lòng mình được ổn định.

Còn Lam Thiên Tình trên đường đi không dám nói, càng không dám ngẩng đầu lên, có hai lần vô tình cô nhìn thoáng thấy Kiều Ân thâm tình nhìn cô, cô suýt chết chìm trong sự dịu dàng của anh, tức vũ khí đầu hàng.

Xe hơi chậm rãi đi vào quân khu, vẻ mặt Kiều Ân đưa đám, luyến tiếc khi phải buông cô ra.

Anh nuốt một ngụm nước bọt, nắm lấy cằm Lam Thiên Tình, sau đó cúi đầu, anh muốn thưởng thức hương thơm của cô. Nhưng mà anh vừa mới nhắm mắt, anh lại nhận thấy không thích hợp, hai mắt trợn tròn. Lam Thiên Tình kinh ngạc trừng mắt nhìn anh. Môi của hai bọn họ cách lòng bàn tay ấm áp của cô.

“Tình Tình?”

“Anh, anh đã nói mỗi ngày hôn một lần, hôm nay anh đã vượt kế hoạch, không thể làm như vậy nữa”.

Lam Thiên Tình chớp đôi mắt to, nói xong cô buông tay ra, nở nụ cười vô tội ngọt ngào. Bộ dạng này như muốn nhắc nhở Kiều Ân, nếu hôm nay anh lại ăn đậu hũ của cô, vậy thì anh không quân tử rồi.

Tư Đồng ngồi trước suýt thì cười lớn, cô gái cự tuyệt Kiều Ân như vậy, sợ là trên dưới cả nước chỉ còn mình Lam Thiên Tình rồi. Quan trọng hơn, lúc cô gái này cần Kiều thiếu sẽ chủ động yếu thế, ngã vào lòng, đợi đến khi lợi dụng xong rồi, sẽ bày ra bộ dạng bông hoa sen thuần khiết không tỳ vết, giọng nói và từ ngữ chính nghĩa, hơn nữa còn là tuổi vị thành niên, cho dù Kiều thiếu đói khát sợ là cũng không bỏ mặt mũi thật sự ép buộc cô.

Dám nói NO với Kiều thiếu, cô gái này đủ can đảm.

“Kiều thiếu, đến rồi!”.

Tư Đằng mở miệng đúng lúc, giải vây cho ông chủ của mình, anh đỗ xe lại cửa doanh trại của Kiều Ân, Kiều Ân nháy mắt mấy cái, buông Lam Thiên Tình ra, xuống xe, anh nói khẽ:

“Chờ anh ở trên xe, anh về ký túc xá thay quần áo”.

Ước chừng khoảng 4 phút, lúc Kiều Ân mặc bộ quần áo dã chiến nguy trang mở cửa xe, Lam Thiên Tình rụt người lại theo bản năng, suýt nữa cô không nhận ra anh.

22. Chương 22: Anh Có Khả Năng Như Vậy Sao?

“Đến nơi thi!”.

Sắc mặt Kiều Ân bỗng nhiên trầm xuống, lạnh như băng phân phó cho Tư Đằng một câu.

Có lẽ vào lúc này Lam Thiên Tình còn chưa thể thích ứng với Kiều Ân như vậy, anh thay đổi bộ quân trang, khuôn mặt điêu khắc tinh xảo lại có vẻ yêu nghiệt trở nên cương nghị, sắc mặt ngưng trọng, làm cho người ta có cảm giác không thể thân cận.

Lúc trước cô còn nghĩ, làn da anh trắng mềm, nhìn thế nào cũng là một cậu ấm con nhà giàu sung sướng, không giống một quân nhân. Nhưng mà bây giờ, Lam Thiên Tình bắt đầu nghi ngờ suy nghĩ ban đầu mình đặt ra cho Kiều Ân rồi.

Kiều Ân là một người kỳ quái, chỉ cần mặc quân trang vào, anh liền không tự giác mà tự mình trói buộc mình từ ngôn ngữ đến cử chỉ. Sống trong quân đội một thời gian dài tạo nên tiềm thức trong anh, anh cảm thấy mặc quân phục anh em em, ôm ôm ấp ấp con gái, đúng là khinh nhờn với nó.

Hơn nữa, Lam Thiên Tình bỗng nhiên có biểu hiện xa cách với anh, khiến trong lòng anh cảm thấy buồn bực. Nếu cô đã không muốn, anh cũng không ép buộc cô, cứ ngồi như vậy đi.

Nhưng mà Kiều Ân không biết là, Lam Thiên Tình lẳng lặng ngồi một bên, thường thường liếc mắt nhìn trộm anh.

Cô cũng không biết bản thân thế nào, bình thường anh gần gũi với cô, cô sẽ cảm thấy không được tự nhiên, nhưng mà bây giờ anh ngồi ngay ngắn, chỉ nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ mặc kệ cô, cô lại cảm thấy lạc lõng và ủy khuất.

Trong xe, không khí bỗng nhiên thật kỳ lạ.

Tư Đằng ngồi ở ghế lái, tất cả nhất cử nhất động của hai người đều thấy qua kính chiếu hậu, trong lòng anh thở dài:

Hai người này, tội gì quá!

Không khí trầm mặc không tiếng động lan ra, thêm mắm dặm muối, chạy thẳng tới trường thi.

Quân khu của Kiều Ân ở vùng ngoại ô, bởi vậy địa điểm thi khảo hạch lần này chính là một đoạn đường đất dài 25km ở bên ngoài quân doanh. Yêu cầu mang vác nặng 30kg, bởi vậy Kiều Ân vừa tiến vào địa điểm thi, huấn luyện viên bắt đầu thêm nọ trên người anh.

Lam Thiên Tình ngồi trong xe, nhìn xuyên qua cửa sổ ngồi xem phía xa xa, còn Tư Đằng ngồi trên ghế lái, căn cứ vào từng bước Kiều Ân làm đến mà giải thích với cô.

Cho dù ngoài miệng vẫn gọi cô là Lam tiểu thư nhưng Tư Đằng không phải ngốc, với trình độ cứng chieu của Kiều Ân với cô, cả nghiêm túc chờ đợi. Trong lòng anh hiểu rõ, sau này anh có thêm một người chủ, đó là Lam Thiên Tình.

“Lam tiểu thư, Kiều thiếu sắp bắt đầu khảo hạch, cô xem, chúng ta đến bên trên đường chạy, hay là chờ ở trong này?”

Bên trên trong lời nói của Tư Đằng, chính là bên trên đường đất Kiều Ân khảo hạch, trên đó là một đoạn đường quốc lộ, vừa khéo lại song song với đoạn đường thi, thoạt nhìn có vài phần như hình với bóng.

Rất xa, Lam Thiên Tình thấy Kiều Ân đang ở tư thế chuẩn bị xuất phát, không biết vì sao cả trái tim như vọt lên cổ họng:

“Đuổi kịp chứ?”

“Vâng, Lam tiểu thư”.

Khóe miệng Tư Đằng cong lên, thật ra, Lam Thiên Tình nói như vậy, anh rất cao hứng, cao hứng thay cho Kiều Ân.

Cuối cùng một tốp người khảo hạch, tổng cộng có 50 người, sau một tiếng còi vang lên, thuần một màu sắc quần áo ngũ trang chạy trên đường đất.

Ánh mắt Lam Thiên Tình luôn nhìn vào Kiều Ân, nhưng bỗng nhiên rất nhiều người động khiến ánh mắt cô hoa lên, cô rối rắm tìm bộ dáng Kiều Ân, hơn nữa khoảng cách lại hơi xa, một tốp người đều mặc quần

áo ngực trắng, ngay cả mũi cũng giống nhau, cho dù làn da Kiều Ân trắng trẻo rất dễ phân biệt nhưng nhìn từ góc độ của Lam Thiên Tình ra chỗ bọn họ, cũng không rõ lắm.

“Lam tiểu thư, dưới chỗ cô ngồi có ống nhôm quân dụng”.

Tư Đằng tốt bụng nhắc nhở cô, khi thấy Lam Thiên Tình nhanh chóng vươn tay thăm dò, sau đó cầm ống nhôm vội vàng mở ra để trước mắt.

Trong một khắc đó, Tư Đằng rất muốn nói: Lam tiểu thư, thật ra cô và Kiều thiếu đã cùng nhau ngủ từ lâu. Ngay hôm Chu Tuấn mở Bích Hải Hoàng Đình, chính là khi cha nuôi cho chuốc cô uống say, người luôn ở một chỗ với cô, chính là Kiều thiếu.

Nhưng mà anh không có lá gan đó.

“25km sao? Trời ạ, phải chạy bao lâu chứ?”.

“Là 25km, thời gian cụ thể không rõ, tùy vào thể chất của mỗi người. Nhưng mà Lam tiểu thư có thể yên tâm, Kiều thiếu sinh ra trong gia đình quân nhân, hơn nữa tố chất cơ thể rất tốt, cậu ấy lại là phó đoàn trưởng của bộ đội đặc chủng đoàn Phi Báo. Cuộc khảo hạch này không làm khó được cậu ấy.”

Nói đến thành tích của cậu chủ nhà mình, trên mặt và trong lời Tư Đằng tràn đầy sự kiêu ngạo.

Lam Thiên Tình cũng không biết sự phân chia lớn nhỏ trong quân đội, nhưng nghe vẻ đặc ý của Tư Đằng, cô cũng mơ hồ hiểu được, Kiều Ân là một quân nhân rất lợi hại.

Hóa ra, anh lại giỏi như vậy?

Trong lòng vừa nghĩ, ánh mắt vẫn theo dõi, chiếc xe vẫn bám theo một đường, theo được hai giờ mới thấy Kiều Ân từ trong đám người xông ra, là người đầu tiên đến đích.

Lam Thiên Tình bỗng nhiên thấy vui vẻ hơn là mình được xếp thứ nhất, cô vậy mà đặc chí nhảy trên ghế, lanh chanh lấu tấu đập đầu vào mũi xe.

“Anh ấy xếp thứ nhất!”.

Cho dù đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng cô vẫn hoan hô ủng hộ!

Tư Đằng cười lắc đầu, đối với kết quả này anh đã biết từ sớm nên không thấp thỏm. Chỉ là Lam Thiên Tình vừa đụng vào, nếu Kiều thiếu nhìn thấy, sợ là cậu ấy lại đau lòng rồi.

“Ha ha, Kiều thiếu luôn như vậy”.

Trong việc này, Kiều Ân hơi giống với Lam Thiên Tình, cực kỳ để ý đến vị trí “thứ nhất”.

“Trên xe có nước không? Nguy rồi, hẳn là nên chuẩn bị khăn cho anh ấy phải không?”

23. Chương 23: Ngoan, Cho Anh Hôn Một Cái

Lam Thiên Tình vừa ảo não, vừa không nhận được định vươn tay mở cửa xe, Tư Đằng thấy vậy, bất đắc dĩ cười cười:

“Lam tiểu thư, chúng ta vẫn nên ngồi trong xe chờ xem, Kiều thiếu mới chạy xong, sẽ phải đi lại một lát cho nhuận khí, với lại chỗ này là trường thi, bỗng nhiên cô xuất hiện bên cạnh cậu ấy, giám khảo và chiến hữu của cậu ấy nhìn thấy, ảnh hưởng không tốt lắm”.

Lam Thiên Tình nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên trong nháy mắt, xấu hổ rũ mắt xuống, đôi mắt nhìn thoáng qua bàn tay, rốt cuộc cô cũng phát hiện, mình đã để ý đến anh vậy sao?

Chỉ là, ai đến nói cho cô biết, cảm giác rung động và tim đập rộn lên, rốt cuộc có phải là tình yêu trong truyền thuyết hay không?

“Lam tiểu thư, sáng mai Kiều thiếu còn có một cuộc thi xuyên qua 30 thước lưới sắt sau đó lại xuyên qua 300 dụng cụ thể năng, buổi chiều còn phải tham gia cuộc thi nhảy thẳng 8000 thước. Qua cuộc khảo hạch này, cậu ấy sẽ có thời gian nghỉ là 4 ngày, đến lúc đó cậu ấy có thể ở cùng với Lam tiểu thư rồi”.

Những lời này của Tư Đằng tuyệt đối là có ý đồ riêng, nửa đoạn trước nghiêm túc, như là trình bày báo cáo công tác, đoạn sau lại giống như bạn bè mở miệng chế giễu, còn có một chút trêu tức.

Kỳ thật, anh cũng phát hiện ra Lam Thiên Tình đột nhiên thẹn thùng và câu nệ, cho nên muốn cô ấy thả lỏng tâm tình.

Tư Đằng là người đầu tiên có thể cười nói đùa với Kiều Ân, anh và Kiều Ân cùng nhau lớn lên. Thoạt nhìn anh là lái xe kiêm trợ thủ, kỳ thật, từ khi học nhà trẻ, anh chính là người được nhà họ Kiều tuyển chọn để đi theo Kiều Ân mãi đến khi hết cấp ba. Sau khi thi đại học, Kiều Ân tiến vào trường quân đội, còn Tư Đằng được nhà họ Kiều đưa đi học chuyên ngành khác. Kiều Ân tốt nghiệp đại học thì ở lại trong quân đội, lúc đó nhà họ Kiều lại gọi Tư Đằng về, tiếp tục ở bên cạnh Kiều Ân.

Nói cách khác, Tư Đằng giống như Lam Thiên Tình, đều đến từ cô nhi viện. Khác nhau ở chỗ, anh là đứa nhỏ từ nhỏ được nhà họ Kiều nuôi vì sau này phục vụ Kiều Ân, còn Lam Thiên Tình là người mà Kiều Ân coi trọng, phải là người con gái Kiều Ân muốn kết hôn.

“Cuối tuần là họp phụ huynh, sau khi họp phụ huynh, em còn phải lên lớp hàng ngày, không có thời gian luôn luôn ở cùng anh ấy”.

Dù sao cũng là cô gái nhỏ, nghe Tư Đằng nói vậy, cô vẫn sẽ cảm thấy hơi xấu hổ.

Tư Đằng cũng không nói gì nữa, ánh mắt nhìn chằm chằm vào ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nghiêm mặt nói:

“Kiều thiếu”.

Lam Thiên Tình nghe vậy thì vụt ngẩng đầu lên, cô thấy Kiều Ân đã gỡ những vật nặng trên người, hai, ba bước bước lên từ đường đất, vòng qua thân xe, trực tiếp ngồi vào ghế phụ.

Nguyên nhân rất đơn giản, bây giờ người anh toàn mồ hôi rất thối, hơn nữa mặt xám mảy tro, anh không muốn Lam Thiên Tình ở quá gần với mình, hơn nữa bây giờ anh thật sự rất mệt, rất muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một lát.

Tha thiết mong anh tới gần nhưng anh lại không lựa chọn ngồi cạnh lại kết hợp với sự lạnh lùng của anh sau khi đổi quân trang, Lam Thiên Tình nảy ra những suy nghĩ tiêu cực.

Cô cắn môi cúi đầu, đau lòng với ủy khuất bị bỏ rơi, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Nhìn bộ dạng anh vất vả như vậy, cô rất đau lòng.

Đây là lần đầu tiên từ khi cô chào đời tới nay, cô đau lòng một người.

Loại cảm giác khác thường này tràn ngập trong cơ thể nhỏ bé của cô, sinh ra một phản ứng lớn, không hiểu sao lại khiến cô bị phiền chán, bất an, không thể trút ra.

Cuối cùng, cô cũng đành nhắm hai mắt lại, nghiêng người ngủ ở ghế sau.

“Khụ khụ, Kiều thiếu, Lam tiểu thư vừa rồi rất lo lắng cho cậu, cậu chạy ở dưới đường bao lâu thì cô ấy khẩn trương bấy lâu. Vừa rồi nhìn thấy cậu là người đầu tiên chạy qua đích, cô ấy hưng phấn nhảy dựng lên trong xe, sau đó đập đầu vào mũ xe, đau suýt thì khóc. Cô ấy còn nói, không chuẩn bị nước và khăn cho cậu nên cô ấy vẫn tự trách”.

Tư Đằng về mặt không biểu cảm báo lại, giống như đang báo cáo công tác nhưng trong lòng lại buồn cười, hai người này, rõ ràng là thích nhau, lại còn muốn xoay vòng vòng.

Kiều Ân nghe vậy, nhanh chóng quay người lại nhìn cô, phát hiện thân mình nhỏ nhắn lung linh của cô đang ngủ ở ghế sau, hai mắt nhắm lại, nhìn như đang ngủ. Nhưng khuôn mặt càng lúc càng đỏ bừng, hơn nữa hai tròng mắt ở dưới mí mắt mềm mại đang lúng liếng chuyển động.

Khóe miệng toét ra một nụ cười thoải mái, Kiều Ân biết, trong lòng cô bé là thương anh, cô bé đang thẹn thùng đây.

“Ai ôi! Cánh tay của tôi rút gân! Đau quá!”.

Người đàn ông xấu xa nào đó, trong mắt ánh lên một tia trêu chọc tà ác, bỗng nhiên ôm một cánh tay, về mặt thống khổ rên lên.

Lam Thiên Tình mở to mắt, nhìn biểu cảm của anh, không giống như đang giả vờ, sợ đến mức hốc mắt đỏ lên, bỗng chốc bỏ nhào vào cạnh người Kiều Ân, bắt lấy bàn tay của anh, nghẹn ngào:

“Anh! Làm sao thế, chạy lâu như vậy, nhất định không thoải mái, anh rất đau à? Làm sao bây giờ, anh muốn đi gặp bác sĩ không?”.

“Tình Tình”.

Kiều Ân cúi đầu gọi cô một tiếng, sau đó vòng tay ôm lấy hai vai cô, nhấc nửa người cô về phía trước, cúi đầu hôn.

Bàn tay trắng nõn của cô vừa vươn ra bảo vệ cái miệng nhỏ anh đào, đáy mắt Kiều Ân xẹt qua chút ý cười trêu tức.

Anh dán vào tai cô, nhẹ giọng nỉ non:

“Ngoan, để cho anh hôn một cái, hôm nay đã hưởng qua nhưng còn chưa đủ!”.

“U7m~!”.

Sức lực của con thỏ nhỏ làm sao có thể là đối thủ của sói xám? Kiều Ân kéo cổ tay cô, chính xác cắn lên đôi môi kiều diễm.

Vừa mới chạy một đoạn đường dài, cả người toàn mùi mồ hôi đàn ông, hòa với cảm xúc nóng bỏng mà cuồng dã của anh, bỗng chốc khiến Lam Thiên Tình xụi lơ trong lòng anh, mặc cho anh chiếm đoạt môi cô.

24. Chương 24: Đòi Danh Phận

Ngay lúc Lam Thiên Tình hô hấp còn khó khăn, Kiều Ân bỗng nhiên quyết đoán rời đôi môi của cô.

Cô mê ly mở mắt, tham lam thở dốc, cô nhìn thấy trong đôi mắt tối như mực là ngọn lửa tình dục anh cố gắng nhẫn nhịn.

Trên đôi môi chột lạnh, ngón tay anh nhẹ nhàng xoa lên đôi môi sưng đỏ của cô, trên gương mặt tuần tú là sự dịu dàng vô hạn:

“Tình Tình ~ anh quyết định, vì để em sớm học được cái gì gọi là tình yêu, về sau chúng ta học thêm bài.”

Anh đã từng nói, cô không hiểu tình yêu, không sao cả, mỗi ngày để anh hôn một lần, tình yêu, anh dạy cô. Bây giờ, anh lại nói, anh muốn dạy thêm bài. Cái đầu nhỏ của Lam Thiên Tình dần khôi phục lý trí, từ trong ngực anh lui về ngồi ở ghế sau, sau đó, về mặt đề phòng nhìn anh:

“Anh, bây giờ em là học sinh, bài vở và bài tập là chính, không phải anh đã nói em chỉ cần an tâm học tập tốt là được rồi sao? Em bị trường học và sách giáo khoa ép không thở nổi, không muốn học thêm bài đâu.”

Kiều Ân nhú mày, thú vị nhìn cô, tà mị nghiêng đầu:

“Hay là, có thể Tình Tình đã nghiên cứu kỹ về cái gọi là tình yêu, cho nên không cần phải học thêm nữa hả?”

Ý ở ngoài chính là, có phải cô đã động lòng với anh, có phải là vì anh mà cô đã hiểu cái gì là tình yêu không?

Lam Thiên Tình bị anh hỏi như vậy, về mặt, cô lập tức quắc mắt trừng anh:

“Kiều Ân! Em là do anh nhận nuôi, không sai, nhưng mà như thế không phải là anh có thể tùy tiện khinh nhờn tôn nghiêm của em! Em không hiểu tình yêu là như thế nào, nhưng mặc kệ thế nào là tình yêu, điều

kiện tiên quyết phải là tôn trọng lẫn nhau phải không? Cho nên, mời anh về sau tôn trọng em một chút, bây giờ em còn chưa phải là bạn gái anh đâu!

Sư tử cái nhỏ vừa hô xong, trong xe yên tĩnh trong khoảng khắc, Kiều Âu nhìn cô không nói gì, trong ánh mắt thâm thúy dần lộ ra ý cười nhẹ nhàng.

Lam Thiên Tình chỉ thấy nụ cười của anh thật quý dị, vừa rồi tức giận, không không chế được gọi tên của anh. Ở thế giới này, sợ là người dám gọi thẳng tên anh, không có vài người?

“Khụ khụ, Kiều thiếu, Lam tiểu thư nói, về sau trong tình yêu của hai người, cô ấy hi vọng cậu tôn trọng cô ấy hơn, hơn nữa, Lam tiểu thư đang đòi hỏi danh phận đấy!”

Tư Đằng buồn cười nhìn về mặt vô tội của Lam Thiên Tình từ kính chiếu hậu, anh biết nhất định cô ấy còn chưa phản ứng kịp những điều vừa rồi cô ấy đã nói, càng biết là cô ấy nhất định không rõ vì sao Kiều Âu lại giận quá hóa cười, vì thế, anh là cấp dưới trung thành của hai người nên ra tay giải thích thỏa đáng dùm Lam Thiên Tình.

Lam Thiên Tình vừa nghe Tư Đằng chậm rãi nói, lại nghĩ lại những gì bản thân vừa nói, trong nháy mắt bừng tỉnh đại ngộ, bỗng nhiên có xúc động muốn hôn mê!

Cô nói tình yêu là cần tôn trọng, còn nói Kiều Âu về sau phải tôn trọng cô, không phải đang nói cô và Kiều Âu có ỉn yêu rồi sau? Thừa nhận tình yêu giữa bọn họ, lại còn già mồm cãi láo nói cô không phải là bạn gái của anh, đó không phải là đang đòi hỏi danh phận với Kiều Âu sao?

Trời ạ! Lại dọa người rồi!

Lam Thiên Tình bỗng vươn bàn tay, che cả khuôn mặt của mình đi, sau đó khom người nằm sấp cả người ở ghế sau, tiện tay chôn mặt vào trong, miệng mơ hồ nói không rõ:

“Hu hu ~ không phải dạng đó! Hu hu ~ em không có ý đó!”

“Ha ha.”

Tâm tình Kiều Âu rất tốt, anh nhìn toàn bộ vẻ hoảng loạn, ngượng ngùng và vô tội của cô. Tình Tình của anh đáng yêu như vậy, tất cả những mệt mỏi của cuộc chạy huấn luyện khảo hạch đều tan thành mây khói trong giây phút đó.

Kỳ thật, anh muốn nói, chỉ cần cô nguyện ý, tất cả những danh phận dính dáng đến ái muội, ví như người yêu, bạn gái, thậm chí cả vợ, anh đều có thể cho cô.

Trừ tình nhân.

25. Chương 25: Uy Hiếp Trắng Trợn

Ở doanh trại, Kiều Âu là Phó Đoàn trưởng, có một mình một phòng ký túc, nhưng mà căn phòng tương đối đơn giản: Một phòng ngủ, một phòng tắm, một ban công. Bố trí như vậy, còn thiếu một phòng khách so với phòng trọ đơn, nhưng mà so sánh thì ký túc xá tập thể anh ở lại có thêm bình nước nóng và điều hòa.

Tư Đằng dừng xe dưới ký túc xá của Kiều Âu, Kiều Âu cười xấu xa:

“Tình Tình, đêm nay anh ở lại đơn vị không về, hay là Tình Tình ở lại cùng anh đi?”.

Lam Thiên Tình kì kèo mè nheo ngẩng đầu lên ngó ra từ ghế sau, cắn môi nói:

“Không được, ngày mai anh còn có cuộc thi, cứ để cho anh Tư Đằng đưa em về nhà đi, hơn nữa, cặp sách của em còn đang ở trường học!”.

Trong lòng cô vẫn luôn nhớ, hôm nay bị chuồn chuồn quấy nhiễu một trận, làm lỡ một buổi học không nói, bây giờ cặp sách của cô cũng để quên ở trường học, bài tập hôm nay phải làm sao đây?

“Khụ khụ, mấy ngày hôm nay có Tình Tình ở cùng, buổi tối anh ngủ cũng rất yên tâm, nếu đêm nay Tình Tình không ở lại, sợ là anh sẽ bị mất ngủ, ngộ nhờ ảnh hưởng đến thành tích cuộc thi ngày mai, vậy phải làm sao đây?”.

Kiều Âu vừa nói, vừa buồn cười liếc trộm cô, thấy cô không có động tĩnh gì, khoe miệng anh tà ác dương lên, nở một nụ cười đáng đánh đòn:

“Anh định nói, chào hỏi qua trường học của em, giải thích rõ sự việc ngày hôm nay một chút, xem ra, không có người ở bên nhắc nhở, khiến cho anh không tốt, quên mất chuyện này!”.

Uy hiếp! Uy hiếp trắng trợn!

Tư Đằng nhin cười, anh đương nhiên biết phòng của Kiều Âu chỉ có một cái giường lớn, ngay cả sofa gì cũng không có. Nếu như Lam Thiên Tình ngủ lại, không cần phải nói, nhất định sẽ bị sói xám ăn tươi nuốt sống rồi... Anh nhìn gương mặt nhỏ nhắn rồi rầm lại đang nghiêng răng của Lam Thiên Tình, trêu tức, thêm dầu vào lửa:

“Kiều thiếu, cậu đừng đùa, đối với Lam tiểu thư mà nói, đến trường là một việc lớn, Kiều thiếu nhất định phải nhớ giúp Lam tiểu thư, đạo này để đạt được vài cơ hội phỏng vấn trúng tuyển đại học phải trả bao nhiêu tâm huyết và nỗ lực!”.

Cái gọi là tâm ý của chủ, là cấp dưới tất nhiên phải hết sức đạt được, hướng hồ Tư Đằng và Kiều Âu không đơn giản là quan hệ chủ tớ.

Lam Thiên Tình vừa thấy như vậy, trong mắt đen lúng liếng chuyển động, hai nắm tay nhỏ nắm khăn trương, trên mặt lại bỗng nhiên nở một nụ cười ngọt ngào động lòng người:

“Anh, buổi tối khi nhắm mắt, chỉ cần anh tưởng tượng Tình Tình đang ở bên cạnh anh là được rồi, nếu như anh sợ quên đến trường học em chào hỏi thì sau khi về nhà Tình Tình có thể gọi điện thoại nhắc nhở anh, anh yên tâm mà về ký túc xá đi!”

Ôi ôi ~ đầu óc cô bé chuyển động rất nhanh.

Kiều Âu và Tư Đằng liếc nhìn nhau, đều nhìn ra trong ánh mắt đối phương có sự tán thưởng đối với Lam Thiên Tình.

Chẳng qua, con thỏ nhỏ cơ trí cũng không bằng sói xám lớn giảo hoạt!

“Khụ khụ, Tư Đằng, vừa rồi di động tôi hết pin cậu có mang sạc điện thoại của tôi không?”

Tư Đằng lắc đầu, vẻ vô tội nói:

“Không mang.”

Kiều Âu làm vẻ mặt khó xử, lăm bầm lâu bàu:

“Như vậy, không phải là từ giờ đến kết thúc thi ngày mai, tôi cũng không có di động dùng sao?”

“Đúng vậy, Kiều thiếu, không có di động dùng, sẽ chậm trễ rất nhiều việc.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như, điện thoại Lam tiểu thư gọi cho Kiều thiếu, Kiều thiếu không nghe được, lại ví dụ, Kiều thiếu muốn gọi điện cho trường học của Lam tiểu thư, cũng không gọi được.”

Đỉnh đầu Lam Thiên Tình nhất thời có một đám quạ đen. Chủ tớ hai người kẻ xướng người họa, thật sự coi như cô đã chết?

“Anh!”

Bỗng nhiên cô gào to một câu, sao đó nở nụ cười cực kỳ dịu dàng:

“Anh, chúng ta lên đi!”

Nói xong, cô vẫn giữ nụ cười nho nhã lễ độ như trước, nhanh chóng mở cửa xe trốn ra ngoài, ngoan ngoan chờ đợi.

Ánh nắng chiều ấm áp hắt lên thân hình nhỏ nhắn mềm mại Lam Thiên Tình, giống như một bức tranh màu nước linh động, một cảm giác ấm áp của mùa xuân, mê người của mùa thu, đẹp đến nỗi Kiều Âu nhìn muốn lóa mắt.

“Kiều thiếu, chú ý nước miếng.”

Tư Đằng tốt bụng nhắc nhở, lại nhận được ánh mắt lạnh của Kiều Âu:

“Tối địa ngục đi! Tiểu tử nhà cậu ngứa da phải không?”

“Khụ khụ, Kiều thiếu, buổi tối cần chú ý một chút, tiết chế một chút, sáng mai và chiều mai đều có cuộc thi đấy!”

Kiều Âu liếc mắt nhìn Tư Đằng một cái, lười phản ứng lại, mở cửa xe chạy nhanh về phía con ngõ nhỏ.

Phòng của Kiều Âu ở lầu hai, là gian phòng ở trong cùng. Vào lúc này, toàn quân khu đang trong huấn luyện hoặc đi học, căn bản là không có người đi lại, cho nên Kiều Âu kéo Lam Thiên Tình đi vào khu nhà toàn đàn ông, cũng không có ai nhìn thấy.

Lúc anh mở cửa phòng cho Lam Thiên Tình vào nhà, Lam Thiên Tình hoàn toàn trợn mắt.

Bởi vì là mô hình ngôi nhà quá mức đơn giản, cho nên vừa nhìn là hiểu ngay.

“Anh, chỗ này, chỉ có một cái giường hả?”

Kiều Âu cũng không trả lời cô, trước tiên lách người kéo cô vào phòng, sau đó trở tay khóa cửa lại, nhấc cả người cô bẻ quăng lên giường lớn, tất cả động tác đều nhanh chóng giống như anh đã từng diễn luyện qua vô số lần trong đầu, thành thạo như vậy, lưu loát như vậy.

Không đợi Lam Thiên Tình kịp phản ứng, anh nặng nề mà đè ép lên, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn trơn mềm của cô lên hôn nồng nhiệt.

Nói thật, Kiều Âu không định như vậy, anh một lần nữa tự nói với bản thân phải kiềm chế, nhưng mà anh không nhịn được.

Anh tự nhận mình không phải là người trọng ham muốn tình dục, trước khi biết Lam Thiên Tình, anh vẫn luôn có cuộc sống thanh tâm quả dục. Anh đã từng buồn bực, từng rối rắm, nhưng sau khi gặp được người con gái mà mình muốn quý trọng nhất thì mọi việc lại thành thế này nhỉ?

Lam Thiên Tình vĩnh viễn sẽ không biết, mỗi lần cô tới gần Kiều Âu, hương thơm vị táo tươi mát đều dễ dàng gọi lên dục vọng của anh, nếu như có sự tiếp xúc tứ chi, dục vọng này sẽ biến thành cỏ dại lan tràn.

“Ừm ~ Anh!”

Cả người Lam Thiên Tình đều run run lên, bởi vì Kiều Âu điên cuồng hôn môi đã chiến đấu tới chiến trường là cổ của cô, ngay cả bàn tay to của anh cũng bắt đầu quá đáng, tùy ý trêu chọc trên cơ thể cô.

“Anh!”

Kiều Âu như là điên rồi, mắt diếc tai ngơ với tiếng gọi của cô, hơn nữa hai, ba lần lột sạch đồ trên người cô.

Thân mình non nớt, chưa từng có cảm giác như vậy, như có một luồng điện chạy trong máu, lan tràn vào mỗi dây thần kinh trên người, mẫn cảm mà nóng bỏng.

Trong nháy mắt đó, cô choáng váng, cô thậm chí còn suy nghĩ, trước kia cha nuôi chuốc cô say, đưa đến trên giường người khác, ngay cả đối phương là ai cô cũng không biết, mà hiện tại, Kiều Âu đối với bản thân rất tốt, nếu Kiều Âu thật sự muốn cô, vì sao cô không thể dành cho Kiều Âu?

Có lẽ giờ phút này Lam Thiên Tình còn chưa nhận thấy được, trong tiềm thức của cô, không còn bài xích việc thân thiết với Kiều Âu, điều này có nghĩa là, trong lòng cô, khả năng đã có người đàn ông này.

Sau đó, lúc cô bỏ không giày dũa nữa, nhắm hai mắt lại hạ quyết tâm, trong đầu bỗng hiện ra quảng cáo dán trong cái ngõ nhỏ:

Chữa trị màng trinh.

Trời ơi! Suýt chút nữa quên mất vụ này!

26. Chương 26: Trừ Em Ra, Ai Anh Cũng Không Cần!

Lam Thiên Tình dùng hết toàn bộ khí lực, đẩy người đàn ông đang thở hổn hển ra, khi ánh mắt giận dữ của cô nhìn vào trong đôi mắt tràn đầy tình yêu say đắm và dục vọng của anh, bỗng nhiên cô cảm thấy giờ phút này trong lòng cô đối với anh có nhiều hơn một tia áy náy.

“Tình Tình ~”.

Kiều Âu tội nghiệp nhìn cô, khát vọng của anh cô đều hiểu rõ tất cả, nhưng mà cô không thể!

Cho dù chính cô không biết gì cả về chuyện nam nữ, trước đó là lần đầu tiên cũng phát sinh trong trạng thái bản thân hoàn toàn hôn mê. Nhưng khi học lớp 10 cô đã được học lớp sinh lý, hơn nữa cô lại xem quảng cáo chữa trị màng trinh xử nữ, đương nhiên sẽ hiểu rõ lần đầu tiên của con gái có cái gì khác.

Kiều Âu tốt với cô như vậy, Lam Thiên Tình có thể cảm giác được rõ ràng tấm lòng chân thật của anh, bởi vì anh chưa bao giờ che giấu, lại càng không kiềm chế sự sùng ái và lưu luyến với cô.

Nhưng mà nhờ đâu, một lát nữa anh thật sự làm với cô, lại phát hiện cô không phải là lần đầu tiên, hậu quả, Lam Thiên Tình không dám suy nghĩ.

“Anh! Anh có thể đừng như vậy được không?”

Cô ủy ủy khuất khuất nỉ non, đau thương trong mắt sâu sắc như vậy, cô gơ hai tay lên, che cả thân mình, cuộn mình vào góc tường, cúi thấp đầu, cắn môi.

Kiều Âu bỗng nhiên tỉnh táo.

Anh không nhìn được cô có bộ dáng này, anh hận không thể đánh mình vài cái bạt tai.

Anh vươn tay kéo chặn, thật cẩn thận tiến lên trùm lấy cả người cô, Kiều Âu có thể cảm giác được cô hơi run run:

“Thật xin lỗi, Tình Tình, anh xin lỗi.”

Vào lúc này, nước mắt Lam Thiên Tình rơi như mưa, cô hiểu rằng cái này không liên quan đến việc Kiều Âu làm, mà là thương tổn lần trước đánh lại, ép cho cô không thở nổi. Cô bắt đầu đau khổ cho lần đầu tiên của bản thân rốt cuộc là bị một người hay rất nhiều người, hay đối phương là một lão già. Bỗng nhiên cô cảm thấy mình rất bẩn, hoàn toàn không xứng với Kiều Âu.

“Hu hu ~ hu hu.”

Vào lúc này, Kiều Âu bọc cô giống như cái bánh, sau đó ôm chặt lấy cô, vừa trấn an, vừa xin lỗi, anh càng cẩn thận càng ôn nhu thì cô bé trong lòng càng thương tâm tuyệt vọng, lệ rơi không ngừng.

“Tình Tình, anh xin lỗi, là anh không tốt, vừa rồi anh không khống chế được, anh xin lỗi, về sau sẽ không bao giờ nữa. Tình Tình đừng sợ, thật sự sẽ không bao giờ như thế nữa! Anh thề, về sau anh sẽ không làm thế, Tình Tình đừng khóc, về sau anh thật sự sẽ không như vậy!”

Móc tâm móc phổi xin lỗi, Kiều Âu hối hận muốn chết người mà anh thương tiếc nhất lại vì bản thân nhất thời tình trùng lên não làm cho bị thương. Nhìn bộ dạng bây giờ của cô, sợ là lần đầu của bọn họ, nếu như cô tỉnh táo, có lẽ cũng sẽ khóc không đồng ý như vậy.

Trong lòng ảo não nhưng cũng cảm thấy may mắn.

Nếu không phải lần đó gặp được anh, làm sao bọn họ có thể như bây giờ?

Nếu không phải lần đó anh ăn cô, sợ là Chu Tuấn sẽ đánh cô ngủ mê đưa cho người khác?

Vừa nghĩ đến đây, Kiều Âu hạ quyết tâm: Anh không hối hận trong lúc cô không tỉnh táo muốn cô, một chút cũng không, nhưng mà anh tuyệt đối sẽ không nói việc này với cô, anh vĩnh viễn không đồng ý Tình Tình của anh phát hiện một mặt giả nhân giả nghĩa của anh.

“Tình Tình, anh xin lỗi, đừng sợ, anh sẽ không như vậy nữa.”

Anh cách một lớp chắn, không ngừng vỗ nhẹ lên lưng cô, giọng nói dịu dàng.

Lam Thiên Tình bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đắm lệ nhìn anh:

“Anh, anh quên Tình Tình đi, Tình Tình không phải là cô là cô gái tốt, anh thích người khác đi, Tình Tình không xứng với anh.”

Cô biết, lúc này những lời cô nói đều là lời nói thật, rất thật. Cô không thể nào mở miệng nói với anh, cô đã không còn sạch sẽ, bởi vì cô hi vọng cho dù Kiều Âu và cô không thể trở thành người yêu, vẫn có thể làm anh em, anh sẽ tiếp tục cung cấp cho cô cuộc sống đủ đi học.

Giờ phút này, ngoại trừ Kiều Âu, cô không còn ai khác để dựa vào, không phải sao?

Kiều Âu bình tĩnh nhìn bộ dạng diêm dâm đáng yêu của cô, mi mày càng nhú chặt, anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, cứ như vậy nhìn một lúc lâu, bỗng nhiên giọng nói cũng khàn khàn:

“Tình Tình, em không thích anh chạm vào em, về sau anh sẽ không chạm vào em là được. Nhưng mà trừ em ra, ai anh cũng không muốn, đừng nói những lời ngốc nghếch như không xứng với anh, cũng đừng để cho anh đi kiếm người phụ nữ khác, có được không?”

Lam Thiên Tình bỗng ngây ngẩn cả người, ngừng cả ghen ngào.

Cô thấy rõ ràng một tia bi thương trong mắt Kiều Âu, mất đi sắc màu và tràn đầy tối tăm, khiến lòng của cô bị đau!

Kiều Âu thấy cô không đáp, bất đắc dĩ thở dài, anh ôm cô vào trong ngực, từ từ nhắm hai mắt, hít sâu, cố gắng an ủi nội tâm bị thương tổn của mình.

Bên tai, bỗng nhiên truyền đến tiếng nỉ non của anh, giống như đang lẩm bẩm nhưng cũng như cẩn thận khấn cầu:

“Em không được nói để cho anh đi thích người khác, vĩnh viễn đều không được, không được không nhìn thấy chân tâm của anh, không được không cần anh như vậy, không được!”

Khi cô ý thức được Kiều Âu đang dùng giọng nói hèn mọn nói chuyện với cô, Lam Thiên Tình chợt phát hiện thế giới của cô bị rung chuyển.

27. Chương 27: Cô Thích Anh

Đi qua 16 năm, chưa bao giờ có một người cẩn thận trân trọng yêu thương cô, chưa bao giờ có một người nâng niu cô trong lòng bàn tay như Kiều Âu, mà bây giờ đối mặt với người đàn ông thâm tình trọng ý như vậy, cô không có cách nào đưa cái quý giá nhất của mình cho anh.

Vào lúc này, rốt cuộc Lam Thiên Tình cũng phát hiện, cô thích anh rồi.

“Anh, làm sao anh lại có thể đối tốt với em như vậy, anh bảo em phải làm sao bây giờ?”.

Làm nũng kiêu oán giận, Lam Thiên Tình nhắm mắt lại, có thể là do khóc quá mệt, tầng tầng mệt mỏi ập đến, trước khi mất ý thức, cái miệng nhỏ nhắn mê người nói một câu nỉ non thật lòng, giọng nói này, như ảo mộng:

“Anh, hình như, em thích anh rồi!”.

Toàn bộ thế giới hoàn toàn yên tĩnh!

Đợi đến khi Lam Thiên Tình mở mắt ra, xung quanh một mảnh tối đen. Thân mình hơi giật giật, một bàn tay ấm áp khoát lên vòng eo của cô, mà trán cô dính sát vào cằm của Kiều Âu.

Trái tim nhỏ hồi hộp một chút, đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ quần áo trên người, cảm xúc mềm mại của vải thuần cotton, thoảng mùi tươi mát của nước xả vải, chắc là quần áo của Kiều Âu.

Cô chớp đôi mắt trong bóng tối, nhìn gò má Kiều Âu theo cảm giác, lại không biết anh cũng đang nhìn cô.

Bàn tay non mềm tò mò di chuyển, chạm vào cằm của anh, lại đụng đến bờ môi anh.

Cô thấy anh vẫn không nhúc nhích, trong lòng hơi mừng thầm, bỗng nhiên, cô bắt đầu nghĩ, cứ như vậy mà hôn anh một chút, chắc là không có việc gì?

Cơ thể mềm mại cẩn thận hơi xích lên trên, sau đó ngừng thở, Lam Thiên Tình nuốt một ngụm nước bọt, vừa dùng ngón tay vuốt ve, vừa đặt môi mình lên.

Trong nháy mắt đó, cô dường như cảm giác được cả người Kiều Âu căng cứng, nhưng mà khi cô tranh thủ rút người lại, ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, cảm giác khẩn trương đó lại biến mất.

Buổi đêm tối đen như mực, hai người ôm nhau ngủ, khoe miệng cô không tự giác mà dương lên, ngừng nhỏ, ngọt ngào lớn, còn anh, nhìn như không có gì nhưng trong lòng đã sớm có sóng to gió lớn.

Sáng sớm, khi Lam Thiên Tình mở mắt lần nữa, Kiều Âu đã đi rồi.

Tư Đằng canh ở cửa ký túc, nghe thấy động tĩnh bên trong, gõ gõ cửa, sau đó nói cho cô biết, Kiều Âu đã đến chỗ thi để chuẩn bị. Chuyện ở trường trung học Đức Nặc cũng đã được giải quyết tốt, cô mau rửa mặt sau đó an tâm đi học.

Lam Thiên Tình liếc mắt về phía cái chăn cô vừa bò ra, phong cách kẻ caro màu cà phê nhạt, cực kỳ giống với màu sữa Kiều Âu pha cho cô, ngọt ngào, ấm áp.

Ở đó, còn lưu lại hương của Kiều Âu.

Sau khi rửa mặt, cô nhận bộ quần áo cộc tay và nửa váy sạch sẽ mà Tư Đằng đưa, bỗng nhiên cảm thấy không muốn thay chiếc T-shirt lớn của Kiều Âu.

Chất liệu là tơ tằm, càng vừa người thoải mái hơn là chất thuần cotton, nhưng vào giờ phút này Lam Thiên Tình cảm thấy, mặc quần áo của Kiều Âu lên người rất ấm áp.

Khoe miệng khe cong, cô đổi quần áo, sau đó cũng xếp gọn chiếc T-shirt lớn của Kiều Âu cầm trong tay.

Ngồi ở trong xe, Lam Thiên Tình vừa vặn ăn bữa sáng Tư Đằng mua cho cô, vừa ngăn người nhìn áo của Kiều Âu. Bộ dáng ngây ngốc này rất giống một hoa si, trong thẹn thùng mang theo một chút hương vị tình yêu ngọt ngào, mê người không phải nói.

Toàn bộ hình ảnh này được Tư Đằng ngồi phía trước dùng điện thoại di động chụp lại, anh nghĩ, đợi buổi chiều Kiều Âu thi xong đưa cho Kiều Âu xem, không biết Kiều Âu sẽ tự mãn thế nào!

Buổi sáng Tư Đằng vừa tới, lo lắng nhìn thoáng qua Kiều Âu, hỏi kết quả chiến sự ngày hôm qua, lại hỏi cuộc thi ngày hôm nay có bị nhuễn chân không, kết quả lại Kiều Âu liếc trắng mắt, nói buổi tối hôm qua bình yên vô sự. Tư Đằng cười lớn, người có thể khiến Kiều Âu luôn cam chịu và cẩn thận chịu đựng, cũng chỉ có Lam Thiên Tình.

Đôi mắt sâu thẳm nhìn gương chiếu hậu, vì muốn tăng hiệu quả chụp hình, Tư Đằng còn nói:

“Lam tiểu thư, cô cầm áo của Kiều thiếu đi học?”

Lam Thiên Tình sửng sốt, ngược đôi mắt trong veo nhìn anh, điềm nhiên hỏi:

“Chỉ là cảm thấy áo ngủ này rất thoải mái, em cầm về làm áo ngủ.”

Ý cười trong mắt Tư Đằng càng sâu:

“Kỳ thật, Lam tiểu thư, áo ngủ như thế nào cũng như vậy, mấu chốt người ngủ cả đêm bên cạnh cô là ai.”

Sắc mặt Lam Thiên Tình, xấu hổ không nói chuyện, đợi đến cửa trường học, cô nhanh chóng mở cửa xuống xe, không dám chạm vào bộ quần áo một chút nào.

“Ha ha, đúng là một cô bé nhạy cảm.”

Cơ thể nhanh nhạy có mẫn cảm không anh không biết, nhưng chỉ một hai lời nói nhẹ nhàng băng qua lại có thể khiến cô nhạy cảm như vậy, Tư Đằng cười cười, bàn tay cầm di động cất kỹ, nhìn Lam Thiên Tình tiến vào cửa trường học, sau đó quay đầu xe.

Nhà họ Bùi.

Bùi Thanh Đình nói sự việc của Yo Yo cho cha của mình là Bùi Tề Tuyên, hơn nữa cô ta hi vọng Bùi Tề Tuyên có thể giúp đỡ giữ lại được cả nhà Yo Yo.

Không ngờ, sau khi Bùi Tề Tuyên biết được con gái mình đi làm chuyện này, không những không giúp đỡ, ngược lại còn khấu trừ ba tháng tiền tiêu vặt của Bùi Thanh Đình, hơn nữa còn phạt ngừng sử dụng thẻ tín dụng.

Đối với kết quả như vậy, Bùi Thanh Đình không thể nào ngờ được.

Cô ta không rõ, tại sao người cha luôn kiêu căng của mình, bỗng nhiên lại trở nên nghiêm khắc như thế, lại còn khủy tay hướng ra ngoài.

Yo Yo và Bùi Thanh Đình cũng giống như Tư Đằng và Kiều Âu, đều là lớn lên cùng nhau từ nhỏ, giữa ban ngày ban mặt, quần gia bên người của mình bị người ta phẩy tay trên đường lớn, mặt mũi của người đẹp nhất thủ đô của cô ta sẽ đặt ở chỗ nào?

Cô ta nằm sấp trên giường khóc một lát, tức giận trong lòng không thể phát tiết, cuối cùng, cô ta bỏ nhào vào đầu giường, gọi điện cho Cung Bách Hợp.

Kiều Âu cứng chiều Lam Thiên Tình như thế, lại dung túng cho lòng dạ độc ác của Lam Thiên Tình như vậy, cũng chỉ có người mẹ là Cung Bách Hợp quan tâm đến rồi.

Sau đó, kết quả chính là, sau khi Kiều Âu thi xong 8000 mét nhảy, đã bị điện thoại của Cung Bách Hợp gọi đến âm ỉ.

Anh vừa nghe là Cung Bách Hợp thỉnh cầu vì Bùi Thanh Đình, trực tiếp cúp điện thoại, không quan tâm nữa.

Cung Bách Hợp cũng là người ngang ngược, thấy con trai không quan tâm thì càng gọi điện đến.

Cho đến khi Kiều Âu đến văn phòng của Kiều Nhất Phàm, điện thoại vẫn còn đang âm ỉ.

Chương 28. Cuộc điện thoại phiền phức

“Sao vậy, di động trong túi luôn rung rung, tại sao lại không nghe?”.

Kiều Nhất Phàm nhìn chăm chăm vào cậu con trai của mình, từ lúc nó vào phòng đến giờ, ông đã thấy di động của nó không ngừng rung lên. Mặt khác, số điện thoại của Kiều Âu không có nhiều người biết, có thể khiến nó nhận nhận không nghe máy vừa không đưa vào sổ danh bạ đen, cũng chỉ có vài người rồi.

“Mẹ con, mỗi ngày không có việc gì làm nên tìm việc, mặc kệ bà!”

Kiều Âu lập tức đi đến tủ lạnh trước mặt, lấy một lon bia lạnh, mở ra, ngửa cổ uống một ngụm.

Đã thi cả một ngày, tất cả đều là những việc cần dùng đến thể lực, làm cho anh mệt lả rồi. Đáng ra uống hết một lon bia có thể đỡ mệt, nhưng điện thoại gọi đến lại quấy nhiễu sự thanh tịnh, trong lúc nhất thời, sắc mặt của anh rất không vui.

“Cho dù thế nào thì bà ấy vẫn là mẹ con, con vẫn nên nghe máy đi, nếu hai người cứ luôn dây dưa như vậy, có ý nghĩa không?”

Kiều Nhất Phàm có chút đau đầu, mấy năm nay quan hệ của ông và Cung Bách Hợp không tốt, khiến cho Kiều Âu cũng giận dữ với mẹ nó. Đối với hai đứa nhỏ, Kiều Âu và Kiều Lộ, e là bầu không khí gia đình âm ảm, là thứ duy nhất mà người cha như ông thiếu bọn chúng.

“Alo, mẹ đúng là kiên trì không ngừng, muốn làm đến cùng thì thôi, nói đi, điều kiện tiên quyết là tất cả những gì về Bùi Thanh Đình, gặp nhau rồi nói!”

Cho dù là Cung Bách Hợp muốn Kiều Âu xin lỗi Bùi Thanh Đình hay là muốn Kiều Âu hẹn hò với cô ta, hay giải thích gì đó, tất cả đều không có khả năng. Kiều Âu ghét nhất là Cung Bách Hợp đánh loạn uyên ương phổ nhiều lần cho anh.

Có đôi khi anh nghĩ mãi không hiểu, điều kiện của anh nổi trội xuất sắc như vậy, Cung Bách Hợp lại làm giống như đời này con trai không cưới được vợ, thay đổi các biện pháp bày trò cho anh?

“Kiều Âu, lần này con hơi quá đáng rồi, cái gì mà Lam Thiên Tình, con mau đuổi cô ta về cô nhi viện đi! Nhà chúng ta không thiếu tiền đi nuôi một đứa trẻ, nhưng chúng ta không mở nhà từ thiện, Đình Đình cũng đã nói, Lam Thiên Tình này là một đứa trong lòng bất chính, lòng dạ độc ác, cô ta chỉ coi trọng tiền của con thôi! Con làm sao có thể hồ đồ như vậy!”

“Mẹ! Con nói lại lần cuối cùng, nếu về sau mẹ nói trước mặt con một câu có liên quan đến Bùi Thanh Đình, mẹ có tin hay không mặc kệ cô ta là con gái nhà ai, con đều sẽ khiến cô ta vĩnh viễn biến mất trên thế giới này?”

Đối với Cung Bách Hợp rất không hiểu chuyện, Kiều Âu không nói gì, anh chỉ sử dụng cách không nói gì đến ứng chiến, huống hồ nói Tình Tình của anh tham tiền độc ác thì cũng đã xâm nhập vào bãi mìn của anh rồi.

“Kiều Âu, con có thân phận gì? Lam Thiên Tình có thân phận gì? Con đừng tưởng rằng mẹ không biết, con đối với cô ta chỉ là anh em bình thường thôi sao? Nếu con thật sự cưới cô ta, toàn bộ thế giới đều chê cười nhà họ Kiều chúng ta!”

Cung Bách Hợp tức giận mắng to trong điện thoại, bà nói lớn đến nỗi Kiều Nhất Phàm ngồi bên cũng nghe rõ ràng.

Ngón tay Kiều Âu xoa xoa huyệt thái dương, anh oán giận nhìn cha mình, xem đi, cha bảo con nghe, chỉ là một cuộc điện thoại phiền phức.

“Mẹ, nếu phải tìm một người phụ nữ kết hôn phối hợp với thân phận của nhà họ Kiều, như vậy thà rằng cả đời này con một mình, dù sao cũng như ba và mẹ, cả đời khó chịu diễn trò trước mặt mọi người, sau đó là người lạ! Chính mẹ tự hỏi một chút hôn nhân của mẹ có hạnh phúc không? Không phải mẹ nói là mẹ thích Bùi Thanh Đình sao, mẹ thích cô ta cũng sống một đời giống y như mẹ hả? Cho dù mẹ và cô ta nguyện ý, thì con cũng không đồng ý! Cô gái mà con phải cưới, đương nhiên là người con thích thật tình!”

“Kiều Âu! Con đang nói cái gì, đây là thái độ của con nói với mẹ sao?”

“Con đang bàn luận!”

“Con đang ở đâu? Có phải là ở cùng với Lam Thiên Tình kia không? Con mau về nhà cho mẹ!”

“Con đang ở văn phòng của ba!”

Bên kia ngắt người, một lát sau, Kiều Âu định gác điện thoại, Cung Bách Hợp lại nói:

“Đưa điện thoại cho ba con!”

Như đang cầm củ khoai lang bỏng tay, Kiều Âu tuân lệnh như nhận đại xá, ném điện thoại của mình cho Kiều Nhất Phàm trong nháy mắt.

Kiều Nhất Phàm ai oán nhìn con trai, nghĩ rằng, tại sao lại bắt ông rồi tha xuống nước? Mà Kiều Âu cũng chỉ nhún nhún vai, khuôn mặt anh tuần cười khê.

“Alo, là tôi đây.”

“Kiều Nhất Phàm! Ông điên rồi phải không? Con trai của ông muốn ở cùng với Lam Thiên Tình, có phải ông điên rồi không?”

Kiều Nhất Phàm nhún mày, vì hạnh phúc của con trai, đành lại tính khí nói qua điện thoại:

“Bà bình tĩnh một chút, Kiều Âu đã lớn, nó có người mình thích, đáng ra chúng ta phải mừng cho nó, tôi cảm thấy Tình Tình cũng tốt, chúng ta phải tin tưởng Kiều Âu.”

Ai ngờ, Cung Bách Hợp vừa nghe Kiều Nhất Phàm nói vậy, tức giận nhảy lên:

“Ông thôi lắm! Lam Thiên Tình là con gái của ông, ông biết không? Kiều Âu cũng là con ruột của ông, có phải đầu óc của ông bị lừa đá không?”

28. Chương 28: Cuộc Điện Thoại Phiền Phức

“Sao vậy, di động trong túi luôn rung rung, tại sao lại không nghe?”.

Kiều Nhất Phàm nhìn chăm chăm vào cậu con trai của mình, từ lúc nó vào phòng đến giờ, ông đã thấy di động của nó không ngừng rung lên. Mặt khác, số điện thoại của Kiều Âu không có nhiều người biết, có thể khiến nó nhận nhận không nghe máy vừa không đưa vào sổ danh bạ đen, cũng chỉ có vài người rồi.

“Mẹ con, mỗi ngày không có việc gì làm nên tìm việc, mặc kệ bà!”

Kiều Âu lập tức đi đến tủ lạnh trước mặt, lấy một lon bia lạnh, mở ra, ngửa cổ uống một ngụm.

Đã thi cả một ngày, tất cả đều là những việc cần dùng đến thể lực, làm cho anh mệt lắm rồi. Đáng ra uống hết một lon bia có thể đỡ mệt, nhưng điện thoại gọi đến lại quấy nhiễu sự thanh tịnh, trong lúc nhất thời, sắc mặt của anh rất không vui.

“Cho dù thế nào thì bà ấy vẫn là mẹ con, con vẫn nên nghe máy đi, nếu hai người cứ luôn dây dưa như vậy, có ý nghĩa không?”

Kiều Nhất Phàm có chút đau đầu, mấy năm nay quan hệ của ông và Cung Bách Hợp không tốt, khiến cho Kiều Âu cũng giận dữ với mẹ nó. Đối với hai đứa nhỏ, Kiều Âu và Kiều Lộ, e là bầu không khí gia đình ảm áp, là thứ duy nhất mà người cha như ông thiếu bọn chúng.

“Alo, mẹ đúng là kiên trì không ngừng, muốn làm đến cùng thì thôi, nói đi, điều kiện tiên quyết là tất cả những gì về Bùi Thanh Đình, gặp nhau rồi nói!”

Cho dù là Cung Bách Hợp muốn Kiều Âu xin lỗi Bùi Thanh Đình hay là muốn Kiều Âu hẹn hò với cô ta, hay giải thích gì đó, tất cả đều không có khả năng. Kiều Âu ghét nhất là Cung Bách Hợp đánh loạn uyên ương phổ nhiều lần cho anh.

Có đôi khi anh nghĩ mãi không hiểu, điều kiện của anh nổi trội xuất sắc như vậy, Cung Bách Hợp lại làm giống như đời này con trai không cưới được vợ, thay đổi các biện pháp bày trò cho anh?

“Kiều Âu, lần này con hơi quá đáng rồi, cái gì mà Lam Thiên Tình, con mau đuổi cô ta về cô nhi viện đi! Nhà chúng ta không thiếu tiền đi nuôi một đứa trẻ, nhưng chúng ta không mở nhà từ thiện, Đình Đình cũng đã nói, Lam Thiên Tình này là một đứa trong lòng bất chính, lòng dạ độc ác, cô ta chỉ coi trọng tiền của con thôi! Con làm sao có thể hồ đồ như vậy!”

“Mẹ! Con nói lại lần cuối cùng, nếu về sau mẹ nói trước mặt con một câu có liên quan đến Bùi Thanh Đình, mẹ có tin hay không mặc kệ cô ta là con gái nhà ai, con đều sẽ khiến cô ta vĩnh viễn biến mất trên thế giới này?”

Đối với Cung Bách Hợp rất không hiểu chuyện, Kiều Âu không nói gì, anh chỉ sử dụng cách không nói gì đến ứng chiến, huống hồ nói Tình Tình của anh tham tiền độc ác thì cũng đã xâm nhập vào bãi mìn của anh rồi.

“Kiều Âu, con có thân phận gì? Lam Thiên Tình có thân phận gì? Con đừng tưởng rằng mẹ không biết, con đối với cô ta chỉ là anh em bình thường thôi sao? Nếu con thật sự cưới cô ta, toàn bộ thế giới đều chê cười nhà họ Kiều chúng ta!”

Cung Bách Hợp tức giận mắng to trong điện thoại, bà nói lớn đến nỗi Kiều Nhất Phàm ngồi bên cũng nghe rõ ràng.

Ngón tay Kiều Âu xoa xoa huyết thái dương, anh oán giận nhìn cha mình, xem đi, cha bảo con nghe, chỉ là một cuộc điện thoại phiền phức.

“Mẹ, nếu phải tìm một người phụ nữ kết hôn phối hợp với thân phận của nhà họ Kiều, như vậy thà rằng cả đời này con một mình, dù sao cũng như ba và mẹ, cả đời khó chịu diễn trò trước mặt mọi người, sau đó là người lạ! Chính mẹ tự hỏi một chút hôn nhân của mẹ có hạnh phúc không? Không phải mẹ nói là mẹ thích Bùi Thanh Đình sao, mẹ thích cô ta cũng sống một đời giống y như mẹ hả? Cho dù mẹ và cô ta nguyện ý, thì con cũng không đồng ý! Cô gái mà con phải cưới, đương nhiên là người con thích thật tình!”

“Kiều Âu! Con đang nói cái gì, đây là thái độ của con nói với mẹ sao?”

“Con đang bàn luận!”

“Con đang ở đâu? Có phải là ở cùng với Lam Thiên Tình kia không? Con mau về nhà cho mẹ!”

“Con đang ở văn phòng của ba!”

Bên kia ngắt người, một lát sau, Kiều Âu định gác điện thoại, Cung Bách Hợp lại nói:

“Đưa điện thoại cho ba con!”

Như đang cầm củ khoai lang bỏng tay, Kiều Âu tuân lệnh như nhận đại xá, ném điện thoại của mình cho Kiều Nhất Phàm trong nháy mắt.

Kiều Nhất Phàm ai oán nhìn con trai, nghĩ rằng, tại sao lại bắt ông rồi tha xuống nước? Mà Kiều Âu cũng chỉ nhún nhún vai, khuôn mặt anh tuần cười khê.

“Alo, là tôi đây.”

“Kiều Nhất Phàm! Ông điên rồi phải không? Con trai của ông muốn ở cùng với Lam Thiên Tình, có phải ông điên rồi không?”

Kiều Nhất Phàm nhú mày, vì hạnh phúc của con trai, dẫn lại tính khí nói qua điện thoại:

“Bà bình tĩnh một chút, Kiều Âu đã lớn, nó có người mình thích, đáng ra chúng ta phải mừng cho nó, tôi cảm thấy Tình Tình cũng tốt, chúng ta phải tin tưởng Kiều Âu.”

Ai ngờ, Cung Bách Hợp vừa nghe Kiều Nhất Phàm nói vậy, tức giận nhảy lên:

“Ông thối lắm! Lam Thiên Tình là con gái của ông, ông biết không? Kiều Âu cũng là con ruột của ông, có phải đầu óc của ông bị lừa đá không?”

29. Chương 29: Tháo Pin

Trong nháy mắt, Kiều Nhất Phàm không còn tính nhẫn nại, lạnh nhạt nói:

“Bà đang nói hươu nói vượn cái gì? Hai đứa bọn nó không phải! Bà đừng có việc gì cũng xả lên người Tình Tình, mấy năm nay nó sống ở cô nhi viện bao nhiêu ngày? Kiều Âu đối tốt với nó thì như thế nào? Nếu như bà thích Bùi Thanh Đình thì tự bà cưới đi!”

Nói xong, Kiều Nhất Phàm quyết đoán cúp điện thoại, hơn nữa rất quyết đoán tháo pin điện thoại Kiều Âu ra!

Kiều Âu bật cười, cho tới bây giờ anh chưa bao giờ thấy cha mình bức bối lo lắng như vừa rồi, nhưng mà vừa rồi nghe cha trong lời nói của cha rất bảo vệ Lam Thiên Tình, khiến trong lòng anh cảm thấy thật thoải mái.

“Nói đi, tôi tìm ba có việc gì?”

Kiều Nhất Phàm tức giận nhìn cậu con trai thích gặp rắc rối, kéo cái ghế xoay, thân hình một mình ngồi lên đó tựa vào, mặt không muốn nói chuyện.

Ngoại trừ một thân quân trang xanh

biếc, ở trước mặt con trai mình, Kiều Nhất Phàm làm gì còn một chút nào bộ dạng của Bộ trưởng bộ quốc phòng. Ông không hề che giấu vẻ mặt nhọc trong tâm của mình, hai mắt vừa nhắm, một tay xoa xoa huyệt thái dương, cổ xoa nhẹ lên.

Dưới ánh đèn sáng, Kiều Âu lặng lẽ nhìn người cha mà mình vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo, trong con người đen nhánh lộ vẻ xúc động, chậm rãi tiến lên phía sau ông, vươn hai tay bóp vai cho ông.

Thình lình trên vai có sức nặng vừa phải, lực cũng rất phù hợp, Kiều Nhất Phàm kinh ngạc nghiêng mặt qua, khóe miệng chậm rãi dương lên:

“Làm gì mà tự nhiên lại buồn nôn như vậy? Đột nhiên lại hiếu thuận, ba sẽ không chịu nổi.”

Kiều Âu nhắm mắt mấy cái:

“Ba, nghe nói hồi còn trẻ ba có thích một cô gái, bị mẹ làm hỏng, có phải vì chuyện này nên quan hệ của ba mẹ luôn không tốt không?”

Từ khi Kiều Âu biết chuyện, ba mẹ anh cũng đã ở riêng, chỉ là do các loại áp lực, hai người họ luôn không ly hôn, hơn nữa trong các trường hợp quan trọng, bọn họ còn có thể nắm tay nhau cùng tham dự các hoạt động và vũ hội, giả vờ ân ái.

Kiều Âu biết đây là sự bi ai của danh môn.

Cho dù không thương, cho dù thật sự không tiếp tục được nữa, cũng phải cắn răng ở cùng một chỗ, cũng phải duy trì vinh quang ở mặt ngoài.

Cũng chính vì vậy, trải qua một thời gian dài, Kiều Âu mới có thể đặc biệt chú ý quan hệ nam nữ, anh không muốn bị kịch hôn nhân của một thế hệ lại rơi vào trên người mình và em gái. Chính anh chờ đợi tình yêu đích thực đồng thời cũng sẽ ngẫu nhiên dẫn dò Kiều Lộ, nhất định phải tìm một người mà mình thật tình yêu thương nhau để kết hôn, cả đời này mới có thể trôi qua yên ổn.

Kiều Nhất Phàm thở dài, không nói gì, sững sờ một lát, Kiều Âu có thể từ trong mắt ông thấy ông như đang nhớ lại cái gì.

“CHuyện của bao nhiêu năm trước, không cần nhắc tới cũng được. Đúng rồi, còn tìm ba có việc gì?”

Thấy ba không muốn nói nhiều, Kiều Âu cũng không muốn hỏi nhiều. Anh biết mỗi người đều có nơi mềm mại nhất trong lòng mình.

“Chính là chuyện của Tình Tình. Con đã suy nghĩ giúp cô ấy tốt lắm, lính chủng thông tin liên lạc hoặc binh chủng công binh đều rất thích hợp với cô ấy, những cái đó khá là thoải mái hơn, không cần vất vả so với bộ đội thiết giáp, bộ đội đặc chủng và binh chủng pháo binh linh tinh. Hơn nữa Tình Tình rất thông minh, thích hợp với những việc động não.”

Kiều Âu vừa nói, vừa quan sát biểu cảm trên mặt Kiều Nhất Phàm.

Kiều Nhất Phàm từ từ nhắm hai mắt, dường như rất hưởng thụ sự mát xa của Kiều Âu, đợi một lúc lâu, cảm giác được mình đã thoải mái hơn, ông mới chậm rãi mở to mắt, từ từ nói:

“Con nói, con đã nghĩ giúp con bé tốt lắm, nghĩa là, con còn chưa đề cập với con bé hả?”

“Ha ha, những việc này con quyết định là được rồi, cô ấy không hiểu những cái đó, con quyết định là được. Sau khi an bài xong, để cô ấy làm theo là được.”

Nhưng mà giọng nói đương nhiên của Kiều Âu lại khiến cho Kiều Nhất Phàm bất mãn:

“Kiều Âu, thành tích của con bé tốt như vậy, có lẽ con bé cũng không muốn trở thành quân nhân thì sao?”

Yêu một người đương nhiên phải tôn trọng suy nghĩ của cô ấy. Mà đối phương là Lam Thiên Tình nên Kiều Nhất Phàm càng cẩn thận hơn.

Kiều Âu nghe thấy ý kiến này của cha, trong lòng có chút không thoải mái:

“Ba, dù thành tích của cô ấy thế nào, ba cũng không phải không biết, nước của chúng ta ngoại trừ có trường quân đội tập trung ở thủ đô, những trường phổ thông cao đẳng khác đều tập trung phân bố ở ngoài thủ đô, con đang làm phó đoàn trưởng của đoàn Phi Báo, chắc chắn không có khả năng sẽ rời khỏi thủ đô. Cô ấy còn nhỏ, còn chưa từng đi ra thế giới bên ngoài, lại xinh đẹp như vậy, ba, con trai của ba, cũng sẽ sợ cô ấy bị cướp đi.”

Ở trước mặt Kiều Nhất Phàm, Kiều Âu vĩnh viễn sẽ không che giấu tâm sự của bản thân, cho dù là yếu đuối.

Điều này ít gặp trong các gia đình cha con ít gặp nhau, nhưng mà Kiều Nhất Phàm luôn là một người cha tiến bộ, Kiều Âu và Kiều Lộ đặc biệt thích bám lấy người cha này.

Kiều Nhất Phàm nghe vậy, buồn cười nhìn thoáng qua con trai, nâng một bàn tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn vài cái, kết hợp với suy nghĩ, chỉ chớp lát sau, ông nói:

“Thế này đi, con thử một chút, hỏi xem Tình Tình có nguyện ý vào trường quân đội không. Chỉ cần cô bé nguyện ý thì cho dù là binh chủng thông tin liên lạc hay binh chủng công binh thì đều không có vấn đề gì, nhưng mà chỉ cần con bé không đồng ý, thì cho dù là con cũng không thể miễn cưỡng con bé.”

Kiều Âu nghe vậy, cau mày.

Sự nghiêm cẩn trong mắt Kiều Nhất Phàm không giống làm bộ, hơn nữa lúc nói chuyện, giọng nói nghiêm túc cẩn thận khiến cho Kiều Âu có chút không tưởng tượng được, dường như cha anh còn để ý đến suy nghĩ của Lam Thiên Tình hơn so với anh.

30. Chương 30: Người Đàn Ông Đáng Khinh

Lúc tan học, Lam Thiên Tình đeo cặp sách lên lưng, rẽ trái đang định về nhà, không biết tại sao trong đầu không bỏ xuống được nhìn về phía hướng đi về ngôi nhà cũ, ở trong một ngõ nhỏ đã gặp qua quảng cáo chữa trị màng trinh.

Tiếng ve sầu với cây đại thụ đứng yên, từng tia nắng loang lổ như được dùng bút phác thảo, nhẹ nhàng nhợt nhạt vòng quanh bóng hình xinh đẹp của thiếu nữ.

Lam Thiên Tình nghĩ rằng, thừa dịp trong phố nhỏ không có người, cô vụng trộm kéo xuống, chắc là sẽ không có người phát hiện?

Có kinh nghiệm tối hôm qua, bỗng nhiên cô bắt đầu sợ hãi, nhớ đầu một ngày nào đó Kiều Âu lại một lần tình trùng lên não, không thể khống chế được muốn cô, mà cô thì không thể nào ngăn cản được, bản thân cô lại không chịu nổi chuyện xưa, không phải là sẽ bị anh phát hiện sao?

Lần đầu tiên cô nếm được cảm giác giết mình.

Cô hít sâu, bóng dáng mềm mại đi vào trong phố nhỏ, sau đó bắt đầu tìm kiếm tờ quảng cáo nhỏ theo trí nhớ, dọc theo đường đi chậm rãi, cô tránh được vài người. Đợi đến khi thời cơ chín muồi, cô quả quyết đi đến trước tờ quảng cáo, vươn tay ra chỉ kéo được một nửa tờ quảng cáo, là địa chỉ của một bệnh viện tư nhân còn có cả số điện thoại liên hệ.

Lam Thiên Tình nghĩ như vậy cũng được, gọi một cuộc điện thoại nghe cổ vấn một chút cũng tốt, vì thế không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, cô nhanh chóng nhét vào trong túi áo.

Chỉ là sau khi cô hoàn thành một loạt các động tác, xoay người lại, đi không được hai bước thì trong phố nhỏ xuất hiện hai bóng dáng quen thuộc, một người từng là chị của cô, Lam Thiên Vân, còn một người là bạn trai của Lam Thiên Vân, cũng là tên côn đồ ở vùng này, một thanh niên xã hội đen.

“Ôi, tôi nói, đây là ai nói, đây không phải là cô em gái dựa vào vẻ đẹp để ra ngoài của tôi sao? Tại sao hôm nay lại đến đây chơi vậy?”

Ánh mắt Lam Thiên Vân liếc về cái kẹp tóc tình yêu trên đầu Lam Thiên Tình, dưới ánh mặt trời chói lọi, trên kẹp tóc có những mảnh vụn bạc nhỏ nhỏ lộng lẫy như đom đóm, bao quanh thành hình dạng tình yêu, giống như vòng sáng thiên sứ, tỏa sáng trên trán của Lam Thiên Tình.

Đó là món quà Kiều Âu tự mình mua cho cô. Lam Thiên Tình vẫn còn nhớ rõ, đó là buổi sáng đầu tiên sau khi vào nhà mới, Kiều Âu không chịu cho cô xuống bếp làm bữa sáng, gọi Tư Đằng mang bữa sáng đến, sau đó ngoại trừ bữa sáng, Tư Đằng còn đưa một cái hộp nhưng màu lam tinh xảo, bên trong đựng cái kẹp tóc này.

Lúc Lam Thiên Tình đổi giày trước khi ra cửa, Kiều Âu tự mình đeo kẹp tóc vào bên trái của cô. Lúc đó Lam Thiên Tình còn không biết cái kẹp tóc có điều huyền diệu gì, cho đến một buổi tối cô nằm trên giường, cầm nó trong tay vui mừng ngắm nghía cẩn thận, mới phát hiện trên kẹp tóc có một chữ “Tình”.

“Chị, thật khéo.”

Theo bản năng, Lam Thiên Tình vừa thấy Lam Thiên Vân là muốn tránh đi, cô đã từng ở cùng một ngôi nhà, đủ các hình ảnh cô bị người nhà bọn họ khi dễ như ác mộng hiện ra trong đầu, Lam Thiên Tình biết, gặp phải cô gái này sẽ không có gì tốt.

Dưới ánh mặt trời, Lam Thiên Vân cười kỳ lạ, bước từng bước về phía Lam Thiên Tình:

“Tình Tình, ngày ngày mày đều sống tốt, hầu hạ kẻ có tiền cũng không cần một cái kẹp tóc nhỏ nhỏ, hôm nay tao sẽ không thoát quần áo của mày, hay là chiếc kẹp tóc này mày đưa cho chị đi.”

Ánh mắt Lam Thiên Tình run lên, trực tiếp cự tuyệt:

“Đây là của người khác đưa cho em, em không thể đưa cho chị được. Nếu như chị muốn, em đi lấy một cái cho chị là được.”

Ai ngờ, Lam Thiên Vân vừa nghe được lời này, hai mắt tỏa sáng, cô ta cười xấu xa nói với bạn trai bên cạnh:

“A Lượng, em biết anh luôn nhớ thương cô em gái này, hôm nay tiện nghi cho anh, đến người cô ta lục lọi! Anh thích sờ chỗ nào thì sờ chỗ đó, nhưng mà tìm được tiền thì hai ta chia đều! Cái kẹp tóc kia của cô ta cũng lấy xuống cho em!”

Lam Thiên Vân nói xong, tên con trai đáng khinh cong thắt lưng lên, vừa xoa xoa tay, vừa bước về phía Lam Thiên Tình.

“Tình Tình, đừng ra vẻ, em bị đưa đến chỗ Chu Tuấn ngủ cùng người ta, thân mình đã sớm bán, chuyện này mọi người đều biết, em ngoan ngoãn để cho anh sờ vài cái, giao tiền ra, bằng không anh sẽ không chỉ sờ vài cái đâu!”

Trong ngõ nhỏ tối tăm mà hiu quạnh, bóng dáng Lam Thiên Tình kéo dài trên vách tường đá, hàng mi thon dài nhú lại thật chặt, từng bước lui về phía sau, cho đến khi sau lưng sát vào tường đá lạnh lẽo.

“Anh đừng tới đây! Anh lại gần chút nữa tôi sẽ gọi người! Tôi sẽ báo động!”

Tên con trai đáng khinh cười một tiếng, vươn tay chụp vào bộ ngực của Lam Thiên Tình, Lam Thiên Tình trừng lớn mắt bảo vệ mình, theo bản năng nhấc chân lên đá, tên con trai đáng khinh dường như đã đoán được vào lúc này cô sẽ ra chiêu, hắn ta nhanh chóng lui một bước, vươn tay ngăn lại đầu gối của cô.

Lam Thiên Tình vừa thấy hắn ta né đi, tay hắn vừa muốn vươn lại, cô nhào lên ôm cánh tay của hắn ta há mồm cắn một cái, vết cắn này rất ngoan độc mà mạnh mẽ. Tên con trai đáng khinh đau đến nổi nhe răng trợn mắt, nâng tay đẩy đầu của cô, không đẩy được thì nắm tóc của cô kéo lên trên.

Lam Thiên Tình dây dưa với hắn ta, miệng cắn càng chặt, chịu đựng đau đớn trên đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt đẹp chảy hai dòng lệ.

“Mày là con tiện nhân cầm tinh con chó! Mau nhả ra cho tao! Bằng không hôm nay tao ghết chết mày!”

Tên con trai đáng khinh buông tay ra, trong lòng bàn tay cầm một nắm tóc, sau đó hắn ta tát một cái, vừa muốn đánh vào mặt cô thì Lam Thiên Vân giơ tay ngăn lại.

“Đồ ngốc! Anh làm cái kẹp tóc của tôi hỏng rồi!”

Lam Thiên Vân vẫn luôn quan tâm đến cái kẹp tóc xinh đẹp, vừa rồi nó bị nắm chặt, cô ta ở bên đau lòng, sợ nó sẽ bị tên con trai đáng khinh kia làm hỏng rồi, cái đó nhìn một cái chính là hàng được tinh luyện, hàng cao cấp, rất mỏng manh!

31. Chương 31: Nói Như Vậy Còn Không Rồi?

Nâng tay kéo một cái, kẹp tóc bị kéo ra, Lam Thiên Vân cười hì hì nhổ vài sợi tóc trên đó sau đó cất kẹp tóc vào túi, vỗ vỗ bả vai của tên đáng khinh nói:

“Em đi canh chừng cho anh, con bé đó anh muốn ép thế nào thì ép, cũng đừng nói bạn gái anh là em không đủ quan tâm, em muốn ví tiền trên người nó!”

“Vân Vân, anh yêu em!”

“Bớt lảm mồm đi! Tâm địa gian xảo của anh em còn không biết sao? Mau xuống tay đi nếu không sẽ có người tới!”

Lam Thiên Vân nói xong, không thèm nhìn tên đáng khinh ném mị nhãn, xoay người đi về phía đầu ngõ, đúng là có tư thế canh gác.

“Chị! Anh ta là bạn trai chị, làm sao chị lại có thể để anh ta chạm vào người con gái khác!”

Lam Thiên Tình bỗng nhiên hô to lên, nhưng Lam Thiên Vân nhìn cũng không nhìn cô, đi nhẹ mà đi, trong lòng rất tự mãn.

Tên đáng khinh kéo cổ áo Lam Thiên Tình, cúi đầu nhìn thoáng qua vết máu trên cánh tay do bị cô cắn, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp mà sợ hãi của cô, ánh mắt trầm xuống:

“Tình Tình, hôm nay em làm anh đau một chút, hôm nay anh phải yêu em thật tốt mới được!”

Nói xong, hắn ta chuyển qua thân mình Lam Thiên Tình, hai bàn tay to nắm chặt lấy bờ vai của cô khiến cô nằm sấp trên vách tường.

“Em chơi đằng sau lưng không? Hôm nay anh thử xem”.

Nói xong, một bàn tay hắn giữ trên vai cô, tay kia thì vươn đến phía dưới định vén váy của Lam Thiên Tình.

“Buông cô ấy ra!”

Cùng lúc đó, ở một đầu ngõ khác, một bóng dáng cao gầy bỗng nhiên xuất hiện, không đợi tên đáng khinh phản ứng, người nọ đã đánh một quyền mạnh vào đầu tên đáng khinh!

Tên đáng khinh bỗng nhiên đầu óc lơ mơ, cả người mất đi trọng tâm, buông Lam Thiên Tình ra, sau đó lao đảo vài bước, vịn vào vách tường. Hắn ta đứng vững nhìn người tới, người nọ đã kéo Lam Thiên Tình qua một bên, che chở cô ấy sau người.

“Lí Diệp Lỗi! Mày dám phá hư chuyện tốt của lão tử?”

“Trần Lượng, Tình Tình còn nhỏ, mày làm như vậy còn là người không?”

“Đừng tưởng rằng mày có người ông làm sếp thì giỏi! Mau tránh ra cho tao! Nếu không ngày hôm nay cả mày tao cũng sẽ dọn dẹp!”

Lí Diệp Lỗi cười xì một tiếng, trong đôi mắt màu hổ phách tràn đầy sự khinh thường, cậu không nhìn Trần Lượng đang khiêu khích, quay đầu liếc mắt nhìn người ở phía sau được mình bảo vệ, Lam Thiên Tình sợ và khó chịu nên khóc không ra tiếng.

“Tình Tình đừng sợ, có anh ở đây, anh sẽ không để em bị khi dễ”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Thiên Tình chợt ngẩng lên, giọt nước mắt đón ánh nắng chiều, nhìn qua làm rung động lòng người.

Cô dừng khóc thật, không vì cái gì khác, vì câu “anh” của Lí Diệp Lỗi, khiến cô nghĩ tới Kiều Âu, nếu Kiều Âu ở đây, cũng sẽ không đành lòng nhìn cô khóc.

Lí Diệp Lỗi nhìn con người đen như lưu ly của cô thoáng ra nhiều màu sắc, trong lòng mềm mại, nhìn cô ngây dại. Anh không dám tin tưởng, sâu trong ánh mắt của Lam Thiên Tình giống như có vui vẻ, như nhìn thấy hi vọng, đó là vì anh?

“Lí Diệp Lỗi! Mày muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao, hôm nay tao nhất quyết không để cho mày làm thế!”.

Cậu ta đến phá hỏng chuyện tốt có miếng thịt béo đến miệng, hai người bọn họ, một người cần làm tay hăn bị thương, một người thì đánh một quyền. Trong lòng Trần Lượng càng nghĩ càng uất hận, vung quả đấm lên đánh tới.

Lí Diệp Lỗi sợ hấn ta xông tới thì cơ thể mình theo quán tính sẽ lui về phía sau, lam Lam Thiên Tình bị thương, cho nên cậu ta dứt khoát xông tới. Trong nháy mắt, hai người túm vào đánh nhau.

Lam Thiên Vân nghe thấy động tĩnh thì chạy tới nhìn, vừa nhìn thấy thì sững sờ đứng ở bên, cau mày.

Ông nội của Lí Diệp Lỗi là trưởng ban kiểm tra kỷ luật của thủ đô, những thường dân như bọn họ không chọc được, hôm nay đúng là Trần Lượng ăn gan báo, còn không biết hấn là một tên côn đồ? Lại còn đi trêu chọc vào thế lực màu trắng (chính nghĩa)! Trước kia Lam Thiên Vân cũng biết, Lí Diệp Lỗi và Lam Thiên Tình học cùng lớp, vừa vào năm thứ nhất đã thăm mếu Lam Thiên Tình, hôm nay chuyện này bị Lí Diệp Lỗi nhìn thấy, rõ ràng cậu ta không thể nào khoanh tay đứng nhìn.

“Trần Lượng! Đừng đánh! Chúng ta đi mau!”

Với tư thái là người ngoài cuộc tỉnh táo phân tích tình hình, Lam Thiên Vân hô to lên muốn hấn dừng tay, nhưng hai người quần nhau thành một đoàn, làm sao có thể nói dừng là dừng?

“Tình Tình! Em mau nói bọn họ dừng lại! Đánh nhau nữa cẩn thận xảy ra án mạng, đừng ai được sống tốt!”

Lam Thiên Vân rống lên một câu với Lam Thiên Tình, nhưng Lam Thiên Tình không thèm để ý đến chị ta nói gì, cô ước gì Lí Diệp Lỗi đánh chết Trần Lượng!

Nhưng mà, nhìn tình thế trước mắt, rõ ràng là thân thủ của Trần Lượng tốt hơn nhiều so với Lí Diệp Lỗi.

Trong lòng cô quỳnh lên, nếu không phải vì cứu mình thì Lí Diệp Lỗi cũng sẽ không chọc phải chuyện như vậy.

“Đủ rồi! Đừng đánh! Lí Diệp Lỗi, tài xế nhà cậu ở đâu? Ở ngoài sao, để tới đi gọi giúp cậu.”

Lam Thiên Tình nhanh trí suy nghĩ, có lẽ bên cạnh Lí Diệp Lỗi cũng sẽ có trợ thủ, giống như Tư Đằng bên cạnh Kiều Âu vĩnh viễn không thể rời bỏ. Quả nhiên, khóe miệng Lí Diệp Lỗi dần dần cong lên, mà động tác của Trần Lượng cũng nhẹ đi rất nhiều.

Trần Lượng đẩy Lí Diệp Lỗi ra, lăn một vòng trên đất rồi đứng lên, kéo tay Lam Thiên Vân chạy không quay đầu lại.

Trên mặt Lí Diệp Lỗi có một vết máu ứ đọng, khóe miệng rin ra chút máu, nửa nằm trên mặt đất thở hổn hển, cậu không đứng lên, cứ duy trì tư thế như vậy chờ Lam Thiên Tình đến kéo cậu.

Cậu nghĩ, cậu cứu cô, cô không thể nào bỏ mặc cậu được.

Ai ngờ, Lam Thiên Tình rất bình tĩnh quan sát cậu từ đầu đến cuối một lần, sau đó rất bình tĩnh nói:

“Hôm nay cảm ơn cậu đã cứu mình, mình nhớ là cậu có điện thoại di động, cậu gọi điện thoại cho người nhà tới đón đi. Mình phải về nhà rồi.”

Chỉ như vậy?

Lí Diệp Lỗi cảm thấy trên đầu mình xẹt qua một đám hơi đen ngịt, cậu cười khổ nhìn về mặt không quan tâm của Lam Thiên Tình, thất bại lắc đầu một cái:

“Tình Tình, tớ bị thương, bị thương vì cậu, ngay cả kéo tớ một cái cậu cũng không muốn?”

Lam Thiên Tình rất bình tĩnh nhìn cậu ta, không nói lời nào, một lúc sau, Lí Diệp Lỗi bò dậy, phủ bụi trên người.

Cậu cảm thấy vô lực, nhưng một đứa con trai cứ nằm trên đất như vậy quả thật chướng tai gai mắt.

“Như vậy đi, tớ và cậu cùng đến tiệm thuốc, mua chút thuốc xử lý miệng vết thương của cậu.”

Trong lòng Lam Thiên Tình quả thật rất xin lỗi cậu ấy. Lí Diệp Lỗi thích cô, cô đã biết từ sớm nhưng mà một người con trai đối tốt với một người con gái, không thể nào vĩnh viễn không cầu hỏi báo. Cô đã có anh Kiều Âu, không thể trêu chọc người khác, tránh việc dây dưa không rõ, cuối cùng lại hại người hại mình.

Cô nghĩ không thể nào đưa cậu ấy đến bệnh viện, quá xa, đến bệnh viện gần nhất chữa một lúc, khi cô về đến nhà thì trời đã tối, Kiều Âu sẽ lo lắng. Cách cái ngõ không xa có một tiệm thuốc, mua một chút thuốc bôi cho cậu ấy, sau đó nhanh chóng về nhà mới được.

Mặc dù trong lời nói của Lam Thiên Tình không có nhiều tâm tình lộ ra, nhưng Lí Diệp Lỗi vừa nghe cô thay cậu xử lý vết thương, trong lòng vẫn thấy vui vẻ.

“Được, đi thôi.”

Hai người cứ như vậy đi đến tiệm thuốc, lúc đi ra, trên tay Lam Thiên Tình cầm một cái túi nhỏ, sau đó Lí Diệp Lỗi ngồi lên bồn hoa bên cạnh tiệm thuốc, cô lấy tấm bông, thấm một chút cồn, trước tiên là thanh trùng cho vết thương của cậu, sau đó lại lấy thuốc tím lau lên vết thương của cậu.

“Dán vết thương cũng đã mua, không biết cậu có nguyện ý dán hay không, ở trong túi đó, cậu tự lấy ra, tớ phải về nhà rồi.”

Lam Thiên Tình cầm tấm bông ném vào thùng rác, về mặt không thay đổi nhét thuốc vào trong ngực cậu, xoay người rời đi.

Cổ tay chợt bị người kéo lại, Lí Diệp Lỗi tiến lại gần, về mặt thành thật nhìn cô:

“Tình Tình, tớ nghe người ta nói, cậu đã chuyển ra khỏi ngôi nhà trước kia, bị một ông chủ lớn bao nuôi, có phải vậy không?”

Lam Thiên Tình sững sốt, đôi mắt lạnh lùng liếc nhìn cậu ta:

“Tớ là được nhận nuôi, không phải là bị bao nuôi, tớ vốn là một đứa trẻ bị vứt bỏ, ở cô nhi viện đến năm 7 tuổi, cậu không phải không biết?”

Lí Diệp Lỗi nhìn cô, trước kia hai bọn họ chơi với nhau rất tốt, nhưng năm lớp tám, có mấy bé trai ồn ào lên, trên sân bóng rổ nói cậu thích cô, sau khi bị cô nghe được, thái độ của cô với cậu liền thay đổi, cô rất ít khi cười với cậu, cũng rất ít khi nói chuyện với cậu.

Trước kia cậu len lén gửi cho cô một mẫu giấy nhỏ, hỏi cô là có chuyện gì xảy ra, cô chỉ nói, cô muốn học tập thật tốt, những việc khác ảnh hưởng tới việc thành tích, cô sẽ chỉ tôn trọng mà không gán gũ.

Cũng vì vậy mà trong lòng cậu càng thêm kính trọng cô, cũng vẫn giấu kín sự yêu mến của mình với cô, kiên nhẫn chờ, chờ đến sau này cô lên đại học ra ngoài tỉnh, cậu sẽ hướng theo cậu.

Nhưng mấy ngày trước, có một vài lời đồn đại không dễ nghe, đều là về Lam Thiên Tình, Lí Diệp Lỗi vừa nghe thì trong lòng luống cuống.

“Tình Tình, thật thế sao? Người ta chỉ nhận nuôi cậu thôi sao?”

Thật ra thì cậu muốn nói, tiền tiêu vặt của cậu cũng đủ cho hai người, hơn nữa chỉ có một năm nữa bọn họ sẽ ra ngoài tỉnh, cậu cũng có thể nuôi cô.

“Lí Diệp Lỗi!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Thiên Tình nghiêm túc, cô hất tay của cậu ta ra, lạnh lùng nói:

“Tớ rất cảm ơn ngày hôm nay cậu đã giúp tớ một tay, cũng rất xin lỗi vì những vết thương của cậu, nhưng mà tớ không thể nào thích cậu. Nếu tớ không thích cậu thì tại sao tớ lại phải nhìn cậu với sắc mặt tốt, còn cho cậu ôm hi vọng? Tớ coi cậu như bạn bè nên mới lạnh lùng với cậu, tớ nói như vậy, cậu còn không hiểu?”

Trừ khi Lí Diệp Lỗi có bạn gái, nếu không Lam Thiên Tình vĩnh viễn không thể nào đối tốt với cậu ta. Hơn nữa phần tốt này chỉ giới hạn ở tình hữu nghị của bạn học cùng trường.

Đương nhiên là Lí Diệp Lỗi nghe rõ, nhưng Lam Thiên Tình càng như vậy, càng làm cậu cảm thấy cô không phải là tình nhân được người khác bao nuôi như trong lời đồn.

“Tớ biết, cậu nhanh về nhà đi. Ngày mai gặp ở trường!”

Cậu chợt nở nụ cười, trong khi cô còn đang kinh ngạc, xoay người đi trước, sải bước rời đi.

Khi Lam Thiên Tình khoác lên người ánh chiều tà, cả người mệt mỏi trở lại khu nhà, bóng dáng cao to ưu nhã của Kiều Âu đang dựa vào cột đá cửa khu nhà, sắc mặt tràn ngập không kiên nhẫn và phiền não.

32. Chương 32: Bằng Chứng Cô Thích Anh!

Khi thân hình nhỏ nhắn mềm mại của Lam Thiên Tình xuất hiện trong tầm mắt của Kiều Âu, nháy mắt con ngươi của anh sáng lên như đom đóm mùa hè. Trong nháy mắt đó, chính điều đó đã cho Lam Thiên Tình hy vọng tựa như ảo mộng.

“Tình Tình!”

Anh bước nhanh đến phía trước, trước khi ôm cô vào ngực, động tác chợt dừng lại.

Anh nhìn những sợi tóc lộn xộn, hốc mắt hồng hồng, cổ áo sơ mi cũng có nhiều nếp nhăn, ánh mắt rời xuống, sắc mặt Kiều Âu càng lạnh, trên bắp chân trắng nõn có vài chỗ da rách có tia máu phấm hồng, trên mu bàn chân đầy bùn đất và bụi.

“Anh ~”

Lam Thiên Tình khàn giọng mở miệng, nước mắt lập tức chảy xuống.

“Có chuyện gì xảy ra?”

Anh đau lòng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, vừa lau nước mắt vừa ôn nhu hỏi, mặc dù không dịu dàng như tưởng tượng, nhưng Lam Thiên Tình có thể cảm nhận được rõ ràng anh cũng đang ẩn nhẫn sự tức giận trong máu.

Phải nói sao?

Không thể nói!

Tên Trần Lượng đó biết chuyện cô bị đưa đến chỗ của Chu Tuấn, ngộ nhờ Kiều Âu giúp cô ra mặt, Trần Lượng nói chuyện này ra, vậy thì cô nên làm cái gì bây giờ?

“Không, không sao. Chỉ là không cẩn thận té ngã.”

Kiều Âu nghe vậy, mắt phượng nhú lại, không nói thêm gì nữa, anh chợt bước qua ôm cô vào lòng, ôm thật chặt!

“Au~!”

Sau lưng còn có phần da bị đá trên tường trong ngõ cụt rách, Kiều Âu ôm cô một cái, đau quá!

“Ừm” một tiếng không báo trước, Lam Thiên Tình sợ hãi, vội vàng cắn chặt miệng lại, nhưng tất cả làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt và đôi tai của Kiều Âu?

Anh hơi cúi người, lại đặt cô lên mặt đất.

“Mình đi thôi.”

Rất rõ ràng, trên người cô có thương tích!

Lam Thiên Tình đứng ngay ngắn, có chút ủy khuất nhìn Kiều Âu, lại thấy anh không nhìn cô mà đang nhìn... bắp đùi của cô.

Cô hơi lúng túng xoay người, cô đi trước, dưới ánh nắng dịu dàng, đôi mắt thâm thúy của Kiều Âu nhìn chăm chú vào bóng lưng của cô, đặc biệt là đôi chân của cô, còn có đáng đi bộ của cô.

Sau khi nhìn kỹ một lúc, anh mới thở dài một hơi, hừ chết anh!

Về đến nhà, trên bàn đã có hai cái đĩa, máy hút mùi trong phòng bếp phát ra tiếng on gong, Tư Đằng mặc cái tạp dề không biết ở đâu múa dao cầm muỗng, nhìn thấy Lam Thiên Tình trở lại, cười hì hì lộ ra cái đầu chào hỏi cô:

“Lam tiểu thư, cô đã về rồi?”

Lam Thiên Tình nghi ngờ nhìn hình tượng của anh, sau đó chậm chạp gật đầu.

Nhưng mà ánh mắt Tư Đằng nhìn cô cũng thay đổi thành tìm tòi nghiên cứu.

Nghĩ đến những chuyện xảy ra trước đây, sắc mặt Lam Thiên Tình quỳnh lên, không phải trên người cô có điểm nào đáng nghi bị phát hiện. Cô cúi đầu nhìn chân mình, chỉ là giày bị bẩn, trên đùi có hai chỗ bị có rách, cô nói là bị ngã một cái, cũng rất phù hợp với sự phát triển quy luật khách quan mà.

Kiều Âu đi tới phía sau cô, đặt một đôi dép lê trước mặt cô.

“Đang suy nghĩ cái gì, đổi dép đi. Em nhìn em kìa, ngã một cái mà khiến mình bị bẩn như vậy, có muốn đi tắm trước hay không?”

Anh cương chiều xoa xoa tóc cô, lại nhận được sự né tránh của cô, trên gương mặt nhỏ nhắn chợt lóe đau xót rồi biến mất, ngay sau đó cô vội vàng ngồi xổm xuống đổi giày, sau đó đi dép vớ vàng chạy đi.

“Em đi tắm.”

Kiều Âu không nói gì, lẳng lặng đứng.

Anh khoát tay, vừa rồi khi anh vuốt ve đầu cô, dễ dàng sờ ra được một sợi tóc dài nằm an tĩnh trong lòng bàn tay anh.

Ánh mắt Tư Đằng cơ trí đảo qua, Tư Đằng ngẫm hiểu, người nào lại to gan như vậy, dám động vào bảo bối trong tim của Kiều thiếu?

“Chuyện như vậy cứ giao cho tôi, trong vòng một ngày, tôi nhất định sẽ tra được cho cậu.”

“Ừ. Tìm kẹp tóc về, người để tôi tự mình ra tay.”

Đôi mắt Kiều Âu sâu thẳm, giọng nói tối tăm nặng nề, cả người không nhúc nhích giống như pho tượng.

Tư Đằng vừa bưng bát đánh trứng gà, vừa nghĩ cách thả lỏng không khí:

“Đúng rồi, trong điện thoại di động của tôi có một đoạn video, hì hì, tuyệt đối là hàng độc, có muốn xem một chút hay không?”

Ánh mắt Kiều Âu thâm thúy, si ngốc nhìn cửa phòng Lam Thiên Tình, thở dài:

“Nào có tâm tình xem hàng độc, trên người cô ấy có thương tích, thời tiết lại nóng như vậy, không xử lý tốt sẽ bị nhiễm trùng, để lại sẹo.”

Tư Đằng bắt đầu dãi lác đầu:

“Không xem thì phí, chẳng lẽ đến đoạn băng độc đáo của con thỏ nhỏ, người ta nhìn bộ quần áo của cậu giống như hoa si, haiz, chắc chắn chắc, không nhìn thì phí!”

Kiều Âu vừa nghe, gương mặt tuần tú sống lại trong nháy mắt, một bước tiến lên ấn Tư Đằng vào khung cửa, may mà Tư Đằng bảo vệ được bát trứng gà, nếu không thì vẩy hết vào người anh.

Một bàn tay lớn thọc vào trong túi quần của TƯ Đằng.

Tư Đằng nuốt một ngụm nước bọt, nhìn gương mặt gần sát của Kiều Âu, trêu nói:

“Mặc dù cậu đẹp trai, nhưng mà tôi cũng là người không khuất phục cường quyền! Hơn nữa, cậu làm đồng tính với tôi, vậy con thỏ nhỏ làm sao bây giờ?”

“Lắm mồm!”

Kiều Âu lấy điện thoại di động ra, đánh mạnh lên mông cậu ta một cái, sau đó vui vẻ phần chân ôm di động của Tư Đằng như bảo bối, trong ba bước nhảy đến phòng khách, vùi mình vào ghế salon xem.

Khi hình ảnh Lam Thiên Tình si ngốc nhìn quần áo của anh sinh động hiện lên trước mắt, lòng Kiều Âu như có gì véo mạnh một cái.

Nửa đêm hôm qua cô có lén lén lút lút hôn trộm, hôm nay có hình ảnh cô giống như hoa si nhìn quần áo của mình như thấy vật nhớ người ở trước mặt. Đây chính là căn cứ chính xác chứng minh Lam Thiên Tình thích anh.

Không dám nháy mắt, tham lam mà cẩn thận trân trọng tình yêu đầu tiên tốt đẹp của cô, vào lúc này, cả đời này, anh làm sao có thể quay đầu lại?

Ngay cả một tờ giấy trắng sa vào nhớ nhung hoang vắng, ngay cả con bướm trên lá khô luôn tâm niệm cuối cùng cũng sắp bị thời gian vùi lấp. Anh muốn, trong những ngày còn sống, trên tay áo anh luôn dính đầy giọt sương long lanh trên cánh hoa, để mặt cho cô vờn bay trong lòng, gieo đậu đỏ một năm mười hai tháng, lấy tư thế vĩnh hằng để đợi cô bay qua giấc mơ rộng lớn.

33. Chương 33: Nửa Tờ Giấy Quảng Cáo Kỳ Lạ

Lúc Lam Thiên Tình tắm xong đi ra, cô mặc trên người bộ quần áo ngủ tơ tằm là quần áo tình nhân với Kiều Âu.

Mặc dù, lúc cô về phòng đã nhìn thấy bộ quần áo buổi sáng cô không muốn nhưng cũng phải nhẫn tâm bỏ lại, được gấp gọn gàng nằm trên giường của cô, nhưng mà bên tai vang lên lời nói hài hước của Tư Đằng, khiến cho cô mặt đỏ tìm đập nhanh, cô cũng không dám mặc nữa.

“Tình Tình ra rồi, ăn cơm thôi!”

Kiều Âu từ xa đã thấy bóng dáng diễm đạm của cô, lập tức nghiêng đầu nói to về phía phòng bếp.

Tư Đằng lên tiếng, bưng mâm đặt lên mặt bàn sau đó liếc nhìn bộ áo ngủ của Lam Thiên Tình, anh hiểu được cô bé này da mặt mỏng, sau đó xoay người lại đi lấy canh.

Sau khi ngồi xuống, Kiều Âu sẵn sàng gấp thức ăn cho Lam Thiên Tình. Sau khi cô thưởng thức, đôi mắt to đen như lưu ly lộ ra vẻ ngạc nhiên nhìn về phía Tư Đằng:

“Anh Tư Đằng, tay nghề của anh thật tốt quá! Sau này nếu ai gả cho anh thì rất có phúc!”

Nếu nói “Người nói vô tâm, người nghe hữu ý”, thì ở đây sẽ được giải thích:

Kiều Âu vốn đang vui mừng, đột nhiên ánh mắt lạnh lùng, lạnh như băng thảng hai, đâm thẳng về phía Tư Đằng, đưa âm ngữ: “Cậu dám quyến rũ con thỏ nhỏ của tôi?”

Mà sắc mặt Tư Đằng hơi cứng lại, trong lòng kêu lớn không ổn, cũng không nhìn Kiều Âu, ngượng ngùng cười:

“Ha Ha, cũng chỉ là nấu cơm thôi mà, Kiều thiếu biết tôi nấu cơm ngon nên đặc biệt gọi tôi tới phục vụ Lam tiểu thư. Kiều thiếu nói ăn ở ngoài sợ cô không có cảm giác gia đình. Kiều thiếu rất hao tổn tâm huyết với Lam tiểu thư.”

Kiều Âu nghe Tư Đằng nói vậy, sắc mặt cũng trì hoãn lại, nhưng không tới mấy giây, Lam Thiên Tình gấp một miếng cá lớn, đặt trong bát Tư Đằng.

“Anh Tư Đằng, anh nấu cơm cực khổ, ăn nhiều một chút. Anh Tư Đằng, em quên nói với anh, vừa rồi nhìn bộ dạng anh mặc tạp dề, rất đẹp trai, hi hi...”

Cô bé nở nụ cười hồn nhiên ngây thơ, giống như gió xuân gạt rửa lòng người, giọng nói mềm mại ngọt ngào, giống như nụ hoa đợi ra hoa, thơm dịu.

Bữa cơm này dường như là quá sức, ít nhất với Tư Đằng và Kiều Âu mà nói thì đúng là như thế.

Lam Thiên Tình trực tiếp chọc giận Kiều Âu, cười đùa trêu ghẹo Tư Đằng, cuối cùng, Kiều Âu ghen tức bộc phát, không ăn nổi dấm chua nữa, buồn bực nhanh chóng bỏ đi:

“Anh đi vào nhà vệ sinh.”

Thân hình cao lớn vừa mới đi xa, Tư Đằng nhỏ giọng buồn bã nhìn Lam Thiên Tình, xin tha thứ:

“Lam tiểu thư, tôi sai rồi, cô cũng đừng giầy vò tôi như vậy, cô có nhìn thấy ánh mắt Kiều thiếu nhìn tôi không, cậu ấy chỉ hận không thể giết tôi.”

Lam Thiên Tình nở nụ cười khéo léo xinh đẹp, trong mắt tràn đầy màu sắc vui vẻ đắc ý:

“Lần này chỉ là cảnh cáo nhỏ để trừng phạt, để sau này anh không chế giễu em nữa! Hừ!”

Con gái đều nhỏ mọn, thích mang thù, Tư Đằng cười khổ, trong lòng âm thầm thề không bao giờ... đắc tội cô nàng này nữa, quá đen tối. Cô ấy dựa vào dáng vẻ thanh thuần vô tội, hạ quyết tâm diễn trò giả trụ ăn thịt cọt tới cùng.

Nhắc tới cũng lạ, Kiều Âu nói vào nhà vệ sinh nhưng quỷ thần xui khiến thế nào lại chạy vào nhà vệ sinh của Lam Thiên Tình.

Dường như từ khi thích một người, ngay cả nhà vệ sinh của cô cũng đặc biệt thơm hơn.

Kiều Âu cảm thấy mình dường như có chút biến thái, anh lắc lắc đầu, mở vòi rửa tay, cúi gương mặt anh tuấn, đôi mắt khẽ chớp. Trong lúc vô tình, anh thấy trong túi áo của Lam Thiên Tình dường như có gì đó muốn rơi xuống.

Anh tùy ý đưa tay cầm, phát hiện không giống với bài tập.

Trong tiềm thức, một giọng nói ồn ào: không phải có một tên dê con viết thư tình cho Tình Tình nhà anh chứ?

Kiều Âu nhú mày mở tờ giấy ra, trong nháy mắt khi nhìn thấy chữ trên tờ giấy, cả người anh bối rối.

“Bệnh viện phụ khoa, phục vụ tận tình thân thiết, điện thoại liên lạc, địa chỉ.”

Có ý gì?

Nhìn tờ giấy quảng cáo trước mặt anh, bốn chữ “Không hề đau đớn” xông vào trái tim anh.

Kiều Âu há to miệng không biết phải phản ứng thế nào, đầu óc không thể suy nghĩ, lần trước khi anh cùng cô quả thật không lựa chọn các biện pháp an toàn, chẳng lẽ, con thỏ nhỏ của anh mang thai?

34. Chương 34: Không Cần Nghiệm Nước Tiếu

Đôi mắt anh tuần nhìn hồi lâu, Kiều Âu cố gắng giữ vững hô hấp của mình, sau đó gấp tờ giấy nhỏ lại thật tốt, lại nhét vào trong túi áo của cô.

Anh trở lại phòng khách, Kiều Âu nói Lam Thiên Tình mau về phòng ngủ của anh làm bài tập, sau đó sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm vào Tư Đằng.

Tư Đằng bị anh nhìn như vậy thì mất tự nhiên, thu lại sự thân thiết thường ngày với Kiều Âu, cũng nghiêm túc hơn, vừa nhanh chóng dọn dẹp, vừa nghiêm mật nói:

“Kiều thiếu, cậu thông minh như thế chắc cũng phải nhìn ra con thỏ nhỏ cố ý sửa tôi, cậu không thể trúng kế được! Tôi còn oan hơn cả Đậu Nga!”.

Kiều Âu suy nghĩ một chút, đôi mắt hoa đào xinh đẹp nhìn về phía cửa phòng, sau đó nhỏ giọng nói:

“Vừa rồi tôi phát hiện trong túi áo của cô ấy, lén giấu một tờ quảng cáo của bệnh viện phụ khoa, cậu nói xem đây là có ý gì?”.

Tư Đằng sửng sốt, trong nháy mắt mặt trắng không còn chút máu.

“Không phải là cô ấy.....?”.

“Không phải làm sao?”.

Còn có thể là cái gì? Quảng cáo của bệnh viện phụ khoa, không phải là những thứ như giải phẫu nạo thai, mang thai sinh con, bệnh phụ khoa. Bây giờ cô còn nhỏ, sinh hoạt tình dục cũng chỉ một lần trước, không thể nào là có bệnh phụ khoa, không mang thai không sinh nở càng vô căn cứ, như vậy chỉ có khả năng là đánh rớt đứa nhỏ?

Hai người đàn ông, hai mặt nhìn nhau, sắc mặt thâm trầm, sợ là nghĩ bể đầu cũng không nghĩ đến chuyện chữa trị màng trinh.

Người mông lung nhất chính là Kiều Âu.

Cho đến bây giờ anh chưa từng nghĩ qua, thế nào, bây giờ anh sẽ phải làm ba?

Nhưng mà đối mặt với Lam Thiên Tình, khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu của cô hiện lên trong đầu, trong lòng anh lại vui mừng. Biết rõ bây giờ cô đang học lớp 11, bây giờ sinh con là không thể, nhưng vừa nghĩ tới bốn chữ “Giải phẫu nạo thai”, trong lòng anh đau đớn không thôi.

Trừ việc đau lòng khi mất đi một sinh mạng nhỏ, anh càng đau lòng cho Lam Thiên Tình hơn.

“Kiều thiếu, việc này hơi lớn, cũng là mạng người, rốt cuộc cậu muốn làm sao?”

Hai tay Kiều Âu xoa xoa, hai mắt trừng lớn:

“Tôi có thể nghĩ thế nào? Tôi còn chưa nghĩ đến!”

Tư Đằng chớp mắt mấy cái, bình tĩnh nói:

“Vậy cậu nghĩ đi, tôi đi rửa chén.”

Đèn phòng bếp ảm áp, một bài hát dân gian vui vẻ theo tiếng nước chảy, trôi chọc trái tim của anh, nhưng mà càng hát thì càng yên tĩnh.

Một lúc sau, Tư Đằng nhanh chóng đặt đồ đã được rửa sạch sẽ vào tủ, sau đó xoay tay một chút, đi lên phía trước nhìn chăm chăm Kiều Âu một lúc, chợt xì cười một tiếng.

Kiều Âu tức giận lườm hần.

“Cười cái gì mà cười!”

“Tôi chỉ bỗng nhiên cảm thấy, chúng ta cùng nhau lớn lên, làm sao đột nhiên cậu lại làm ba?”

Thấy vẻ mặt Kiều Âu sắp nổi đóa, Tư Đằng thu lại sự hài hước, mặt như hồ ly nhìn anh:

“Khụ, chờ một chút, tôi đi mua mấy que thử thai, cậu nghĩ biện pháp lấy nước tiểu của cô ấy, thử một chút không phải sẽ biết sao?”

Lấy nước tiểu?

Kiều Âu vừa nghe thấy hai chữ này, đau đầu nhức óc, anh sẽ phải làm như thế nào?

Đúng lúc, Tư Đằng xoay người đi tới cửa trước chuẩn bị đổi giày, cửa phòng Kiều Âu chợt bị người mở ra. Lam Thiên Tình cau mày, sắc mặt trắng bệch, cả người dường như không thể đứng thẳng, lão đảo muốn ngã xuống bên cạnh cửa,

“Anh, em, em muốn đi siêu thị.”

Kiều Âu cau mày, thấy dáng vẻ này của cô, hơi nghi ngờ, chậm rãi đi về phía cô, vừa nói:

“Đúng lúc Tư Đằng định ra ngoài mua đồ, hay là để cậu ấy mua về cho, em muốn mua cái gì?”

Lam Thiên Tình khó xử, nhìn thoáng qua Tư Đằng, sắc mặt càng thêm ngượng ngùng.

Cô không nghĩ tới cái đó đột nhiên lại tới. Trước kia ở trong nhà cha nuôi, cô ăn uống không tốt lắm, rất gầy, hơn nữa dinh dưỡng lại không đầy đủ, nên cái đó đều hai tháng mới tới một lần. Có lẽ do những ngày qua ở chỗ Kiều Âu được bồi bổ tốt nên vừa đến là sóng lớn mãnh liệt, hơn nữa ngay cả thất lưng cũng không đứng thẳng được, bụng đau dữ dội!

Trong túi xách vẫn có một túi băng vệ sinh, vừa rồi ở trong phòng vệ sinh của Kiều Âu đã lấy ra dùng, nhưng mà với tốc độ như vậy thì nhất định tối nay không đủ dùng!

Cô chạy đến nỗi này nếu đi siêu thị thì thật sự rất khó khăn, nhưng nếu để cho Tư Đằng đi mua, cô là con gái vẫn có chút ngượng ngùng.

Kiều Âu chạy tới bên người cô, kéo bả vai cô thì phát hiện cô có chỗ nào đó không đúng, trên người trên tay lạnh như băng không nói, cái trán còn đổ mồ hôi lạnh, hơn nữa bụng cô có vẻ rất đau.

Một dự cảm xấu quanh quẩn trong tim Kiều Âu.

“Tình Tình, em không thoải mái chỗ nào?”

Anh mở miệng hỏi, giọng nói như ôn nhu nhưng có vẻ bị không khí yên lặng chôn lấp.

Cô ngẩng đầu, trong mắt lóe một giọt lệ trong suốt, suy nghĩ một chút, giọng nói nghẹn ngào:

“Anh, em muốn, muốn mua băng vệ sinh.”

Đau đến nỗi ruột như quặn lại, cuối cùng Lam Thiên Tình khẽ run thở hổn hển, hai mắt vừa nhắm, hôn mê.

“Tình Tình.”

Kiều Âu bị dọa trong lòng loạn cả lên, vội vàng đỡ lấy cô, một tay ôm ngang người, ân cần nhìn chăm chăm vào gương mặt nhỏ nhắn của cô, anh đang nghĩ có nên đưa cô đi bệnh viện không.

Người trong ngực khẽ nhú mày, thống khổ mở to mắt ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch nhìn thấy Kiều Âu lo lắng, khóe miệng nở một nụ cười đẹp.

Cô nói:

“Anh, em không sao, chỉ là tới cái đó, đau quá, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

Kiều Âu không nói được cảm giác trong lòng mình lúc này là cảm giác gì, anh ôm chặt cô, chột ngắc đầu nhìn Tư Đằng.

Đã nhiều năm ăn ý, giữa ánh mắt hai người cũng đã hiểu được ý của đối phương. Chỉ cái nhìn này, hai người bọn họ đều hiểu, que thử thai không cần mua, còn đối với lý do tại sao ngày hôm nay cô bé về nhà muộn, cũng càng tin vào sự giải thích: hôm nay sau khi tan học, cô nhất định đã đi giải phẫu nạo thai rồi!

Nhưng mà vết thương trên người cô, cùng với kẹp tóc bị người khác lấy mất thì giải thích thế nào?

“Khụ, Kiều thiếu, tôi đi mua đồ, cậu chăm sóc cho cô ấy thật tốt.”

Tư Đằng nói xong, nhanh chóng thay giày chạy ra ngoài cửa.

Kiều Âu ôm Lam Thiên Tình trở về phòng ngủ của cô, đắp chăn lên cho cô, sắc mặt vô cùng ôn nhu lại phức tạp nhìn cô, trong mắt anh lóe lên những tia sáng khác lạ, những tia sáng đó đủ để làm thế giới của cô mềm mại trong nháy mắt.

35. Chương 35: Có Một Loại Thích, Đó Là Lòng Hiểu Mà Không Nói

Kiều Âu gơ tay lên nhẹ nhàng vén lọn tóc trên trán cô, sau đó cúi người, hôn nhẹ lên làn da mềm mại của cô, thời gian hôn dài, hơi thở phun lên trán cô, trong lòng cô cảm thấy an lòng, giống như có tinh linh đi qua thì triển ma pháp khiến cảm giác đau đớn của cô giảm phân nửa trong nháy mắt.

Đã biết tâm ý của mình, cô thích anh.

Đã biết được tâm ý của cô, cô thích anh.

Hai người không nói gì, duy trì tư thế như vậy, vàng sáng đèn ấm áp, mập mờ vấy lên người cả hai, bao quanh tạo hình ảnh hạnh phúc, ấm áp mà say mê.

Cô muốn nói, anh, anh đã cho em quá nhiều, chỉ ngắn ngủi mấy ngày, anh cho em còn nhiều hơn so với những gì cả đời em nhận được, còn nhiều hơn rất nhiều.

Cô muốn nói, anh, em thích anh, nhưng e không xác định được em thật sự có thể ở bên anh sao? Hơn nữa thật sự là em, chỉ một mình em.

Vì vậy, cô liền không dám nói nữa, cô nghĩ, tâm ý của cô anh nhất định sẽ rõ, anh thông minh như vậy, tất cả về cô anh đều để ý và nhạy cảm như vậy, nhất định sẽ nhận ra được cô đối với anh, đã không giống trước.

Cho nên, cô vẫn trầm mặc, cho dù thời gian cứ như vậy lẳng lẳng chảy, mặc cho nụ hôn thuần khiết nhẹ nhàng rơi trên trán, chỉ cần anh muốn, cô cũng có thể cho anh, chẳng sợ có một ngày người cuối cùng đứng bên cạnh anh, không phải là cô.

Cô sẽ vĩnh viễn nhớ, hiện tại Kiều Âu yêu cô cỡ nào!

Khóe miệng thỏa mãn nâng lên, cô vươn hai cánh tay của mình từ trong chăn, nhẹ nhàng ôm lấy cổ Kiều Âu, chột nhìn, có chút mập mờ, nhưng một giây sau, cô lại hô hấp đều đều, mặc cho tình yêu này lượn lờ như mây khói, giống như ảo mộng quanh quanh mộng đẹp của mình.

Kiều Âu cảm thấy cô đã ngủ say, dè dặt cẩn thận kéo cánh tay của cô xuống, lại nhét vào trong chăn.

Anh nghĩ, trạng thái của cô bây giờ cũng do sinh non? Vì vậy nâng nhiệt độ máy điều hòa lên hai độ. Anh lưu luyến nhìn cô một cái rồi rời khỏi, thì thấy Tư Đằng vừa mua xong một đồng hồ gì đó đứng ngoài cửa chờ anh.

“Đây là băng vệ sinh, nhập khẩu từ Pháp, vô khuẩn, nguyên liệu mềm mại như nước. Đây là thuốc tiêu viêm, là thuốc chuyên tiêu viêm dành cho phụ khoa, tôi đã nghe tư vấn, sau khi giải phẫu đều phải uống

thuốc tiêu viêm, cho dù không truyền dịch cũng phải uống thuốc tiêu viêm. Đây là loại thuốc hoạt huyết tiêu ứ, giúp những thứ không tốt có thể thoát ra, những thứ không tốt chính là máu bầm. Đây là...”

Chợt, Tư Đằng không nói được nữa, bàn tay cũng dừng lại, không cầm đồ ra bên ngoài nữa. Bởi vì trong lúc lơ đãng anh liếc nhìn qua thì thấy một Kiều Âu anh chưa từng thấy.

Kiều Âu cứ ngồi ngốc ở đó, không nói một lời nhìn chăm chăm những thứ bày trên bàn trà, vẻ mặt tuấn tú không cách nào hình dung đc, giống như bị ưu thương chìm xuống, mơ hồ hiện ra. Mà mắt của anh, dưới ánh sáng sáng ngời, có một chút hơi nước không thể che giấu, tỏa ánh sáng xinh đẹp.

Yên lặng một lúc lâu, anh nói:

“Căn nhà này, còn có cả biệt thự trên núi Thuyết Bình, và Thính Vũ hiên trên núi Tương Quân cũng sang tên cho Lam Thiên Tình, chuyển hộ khẩu Lam Thiên Tình tới biệt thự trên núi Thuyết Bình”.

Tư Đằng trừng lớn mắt, nhìn người đàn ông tâm tình nhất thời xúc động trước mặt, cau mày nói:

“Cậu? Cậu cho cô ấy đất thì không thành vấn đề, nhưng Thính Vũ hiên trên núi Tương Quân, đó là một cuộc làm ăn, tiền thuê mỗi năm đã quá tiền tỷ, cậu cho cô ấy, cô ấy cũng sẽ không quản lý!”

Kiều Âu chớp mắt mấy cái, khoe miệng nâng lên một đường cong đẹp mắt:

“Không quan hệ, sau này, cô ấy là bà chủ, nếu cô ấy không quản lý thì tôi sẽ quản lý giúp cô ấy, tôi sẽ làm công cả đời cho cô ấy!”

36. Chương 36: Tân Hôn Vui Vẻ

Tư Đằng hít sâu hai cái, lấy sự hiểu biết của anh với Kiều Âu, vào lúc nào anh khẳng định, hỏi thể gian tình ái là gì, vô quyết dày có móng tay nhọn. Đời này của Kiều Âu, coi như thua trong lòng bàn tay Lam Thiên Tình rồi.

“Trước trời tối ngày mai sẽ làm xong cho cậu. Nhưng mà nếu có một ngày Lam Thiên Tình làm chuyện tổn thương lòng cậu thì tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ấy!”.

Tư Đằng hơi tức giận, vẻ mặt không thay đổi đứng dậy, cũng không xem ai là thiếu gia, ai là tài xế kiêm trợ thủ, cứ như vậy thẳng sống lưng nghênh ngang rời đi.

Trong phòng khách trống rỗng, chỉ còn lại một mình Kiều Âu.

Anh bình tĩnh nhìn những thứ trên bàn trà, trong lòng có gì đó đau đớn cực kỳ. Anh nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, móc điện thoại di động của mình ra, gọi điện thoại cho Kiều Nhất Phàm.

“Alo, không phải là hỏi Tình Tình, con bé có đồng ý học trường quân đội không?”

Cuộc điện thoại này, Kiều Nhất Phàm không nghĩ ra con trai sẽ có việc tìm ông, nhưng khi giọng nói của Kiều Âu truyền tới từ điện thoại, thế giới này lại yên tĩnh một lần nữa:

“Con muốn một giấy chứng nhận quân hôn, con muốn nhận giấy kết hôn với Tình Tình, lập tức, lập tức!”

Anh nghĩ, nhất định bây giờ cha rất bối rối, nhất định khó hiểu, nhất định sẽ khuyên anh chờ một chút, nhưng mà, thân là đàn ông, nếu làm thì anh sẽ dám gánh vác, dám đối mặt, không phải sao?

“Không phải ba vẫn tò mò sao con và Tình Tình biết hả? Lúc trước Chu Tuấn vì muốn kêu gọi đầu tư nên lôi kéo con, hấn ta với cha nuôi Tình Tình làm cô ấy hôn mê rồi đưa đến phòng con, con không nhìn được mà muốn cô ấy, chuyện chính là như vậy. Hôm nay tan học cô ấy về khá muộn, con mới biết là cô ấy đi giải phẫu nạo thai. Ba đừng nóng giận, cũng đừng tức giận, nếu ba cảm thấy con trai ba khổ kiếp, có lỗi với con gái nhà người ta, thì ba cho con hai tờ giấy chứng nhận kết hôn hợp pháp đi, còn hình thì con tự dán.”

Một lúc lâu, đầu bên kia vẫn không trả lời.

Lúc Kiều Âu không còn kiên nhẫn, Kiều Nhất Phàm cắn răng nghiêng lợi nói một câu:

“Con chờ đó cho ba!”

Nói xong bên kia cúp máy.

Kiều Âu hít sâu một hơi, kể từ sau khi trong lòng anh có Lam Thiên Tình, anh luôn có cảm giác thân bất do kỷ, cô cười, anh cũng cười, cô khóc, tim của anh cũng đau theo. Anh không muốn để cho cô gặp một chút tổn thương nào, nhưng mà người làm cô tổn thương, lại luôn là anh.

Ngay cả chuyện Bùi Thanh Đình cũng thế, nếu như không phải vì anh thì Bùi Thanh Đình tội gì phải tìm đến con thỏ nhỏ, gây khó dễ cho một học sinh trung học?

Pha một chén cà phê nóng, Kiều Âu vui người trên ghế salon nghĩ lung tung. Ở trong nhà này, sau khi có Lam Thiên Tình, cho dù là lúc bất an phiền não, anh cũng không nghĩ đến việc hút thuốc lá. Anh rất muốn vào phòng ngủ với Lam Thiên Tình, nhưng đối mặt với sắc mặt tái nhợt yếu ớt của cô, trong lòng của anh ngoại trừ đau thì chính là áy náy. Vì vậy sau khi anh đặt băng vệ sinh lên gối thì đi ra ngoài luôn.

Làm sao anh lại quên dùng các biện pháp phòng tránh?

Anh vẫn nhớ rõ lúc đó trên đầu tủ giường của khách sạn có cung cấp Durex và Jissbon, chẳng qua là anh không hề đụng đến.

Cho đến khi cốc cà phê trên tay lạnh đi, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Kiều Âu cau mày, nghi ngờ liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, rạng sáng 12 giờ.

Anh đi dép mở cửa, đối phương là một người đeo kính lịch sự, cung kính trên tay là hai bản giấy màu hồng.

“Kiều thiếu, bộ trưởng Kiều phân phó tôi lập tức đưa tới cho cậu, đã xong hết, tất cả trình tự đã được luật pháp hóa, chúc mừng cậu và thiếu phu nhân, chúc hai người tân hôn vui vẻ!”

“Cảm ơn!”

Kiều Âu lạnh lùng nói hai chữ “Cảm ơn”, sau đó đóng cửa sập lại.

Anh mở hai tờ giấy hồng ra nhìn một chút, ngoại trừ không có hình dán ở ngoài thì đánh số, dấu chạm nổi, họ tên tài liệu, không nhiều không thiếu. Khóe miệng nhếch lên một độ cong, trong lòng nguội lạnh hơn nửa đêm, chợt kiên định hơn.

Nhớ lại, người đưa giấy chứng nhận tới anh mặc dù anh không biết, nhưng dù sao cũng là người đầu tiên chúc bọn họ tân hôn vui vẻ, nói thế nào cũng phải phát một bao lì xì chứ?

Tay hơi xoay nắm cửa, anh thò nửa người ra, hò vè phía bóng dáng đang xuống lầu, kêu lên:

“Này! Trở lại!”

“A, vâng, vâng!”

Kiều Âu sải bước vào nhà cầm lấy ví tiền của mình, từ bên trong lấy ra một xấp tiền giấy, anh cũng không đếm lại, có lẽ ước chừng có 5000 đồng.

“Cho cậu, tiền lì xì. Nhưng mà không có bao lì xì, chấp nhận vậy!”

Đối phương kinh ngạc, Kiều thiếu cho tiền lì xì, vừa đưa đã bằng một tháng tiền lương của cậu ta! Cho dù không có bao lì xì thì cậu cũng sẽ không ghét bỏ!

“Cảm ơn Kiều thiếu! Cảm ơn Kiều thiếu!”

“Bộp!”

Cửa lại được đóng lại rồi!

Cầm hai tờ giấy chứng nhận trong lòng bàn tay nhìn lại nhìn, nét mặt Kiều Âu tươi như hoa, anh đi trở về phòng ngủ của mình, đem cất kỹ chứng, sau đó vọt đi tắm rửa, đổi bộ quần áo ngủ đôi với Lam Thiên Tình, trở về phòng ngủ của cô, chui vào trong chăn của cô.

Anh liếc mắt thấy bằng vệ sinh bên gối đã không thấy, nói vậy là cô bé đã thức dậy và đổi rồi.

Anh thở dài, chịu đựng đau lòng và hạnh phúc đồng thời hành hạ, ôm cô vào trong ngực.

Anh cười, trong lòng đang nói:

“Này, em có biết không, bây giờ chúng ta đã là vợ chồng rồi!”

37. Chương 37: Tính Toán Gian Ác

Hôm sau, khi Lam Thiên Tình mở hai mắt ra, chỉ cảm thấy đêm qua cô ngủ một đêm rất ấm, rất an tâm, dường như có một người, một đôi tay luôn đặt lên bụng cô, rất thoải mái.

Nháy mắt mấy cái, trong không khí dường như có thể thấy được mùi của Kiều Âu, cô cười cười, thì ra thích một người sẽ là dạng này, mùi của anh sẽ biến thành không khí mình hít thở, chỗ nào cũng thấy có.

Cô vén chăn lên bước xuống giường, hai chân trần vừa đặt trên đất, chạm đến lại là một mảnh mềm mại.

Lông mi dài hơi rủ xuống, là một tấm thảm lông nhung trắng như tuyết.

“Cốc cốc cốc.”

Không đợi cô mở miệng mời vào, cửa phòng đã bị Kiều Âu mở ra.

Đầu tiên anh thò cái đầu vào, sau đó xông vào cười với cô:

“Tình Tình, anh đã xin cho em nghỉ mấy ngày, mấy ngày nay không đến trường thì nghỉ ngơi thật tốt.”

Trong lòng ngọt lịm, Lam Thiên Tình cố gắng suy nghĩ nguyên nhân hậu quả, lại nhìn về phía thảm lông dưới chân, gò má đỏ lên.

“Anh, chẳng qua là đến kỳ thôi, không cần đặc biệt xin nghỉ.”

Mỗi tháng phải có vài ngày như vậy, nên mỗi lần Kiều Âu đều khoa trương xin nghỉ giúp cô, có phải là chuyện bé xé ra to? Hơn nữa, qua hết mùa hè này, cô chính là học sinh sắp tốt nghiệp, khi đó, thời gian còn quý giá hơn vàng.

Thân thể cao lớn thừa dịp cô bé suy nghĩ lung tung, mạnh mẽ phi tới, Lam Thiên Tình chỉ cảm thấy một bóng đen ôm lấy cơ thể bé nhỏ của mình, ngay sau đó, từng nhịp tim không thể đè nén đến từ sâu trong tâm hồn, không dám hô hấp. Gương mặt tuần tú của Kiều Âu phóng lớn trước mặt cô, khi cô nhắm mắt đợi nụ hôn ôn nhu của anh thì trên trán bị người hôn nhẹ lên một cái.

“Tình Tình, anh có chuyện này muốn bàn với em.”

Không xuất hiện tình huống như trong suy nghĩ, sắc mặt Lam Thiên Tình quỳnh lên, trong lòng nghĩ, mấy nay bị Kiều Âu dạy hư rồi. Cô ngượng ngùng cười cười:

“Chuyện gì?”

Đôi mắt đối phương cơ trí chớp chớp, Kiều Âu nhìn hết những tâm tư nhỏ của cô vào trong đáy mắt, giữ lấy cái ót cô, ấn xuống một nụ hôn trên trán cô, sau đó ôm cô đứng dậy đi về phía phòng mình.

“Tình Tình, anh muốn bàn với em hai việc, việc thứ nhất chính là, anh không muốn Tình Tình ra ngoài tỉnh học đại học, anh muốn cho Tình Tình học trường quân đội ở thủ đô, vẫn ở bên cạnh anh, có được hay không?”

Dịu dàng nói, Kiều Âu đặt cô lên bồn cầu phòng tắm, không đợi cô trả lời, dường như cho cô thời gian suy nghĩ, sau đó anh nhanh chóng xoay người đi, trong lúc Lam Thiên Tình còn đang kinh ngạc anh bỗng nhiên trở lại trong tay là một đôi dép bông màu hồng rất dễ thương, hay là loại đi chân sau.

“Anh?”

Cô muốn nói, mùa này sắp vào hè, còn đi đôi dép này?

Đổi mặt với sự ngạc nhiên của cô, Kiều Âu chỉ cười cười, sau đó cúi người đặt đôi chân nhỏ của cô vào trong lòng, giống như làm ảo thuật, lấy từ trong túi ra một đôi vớ hoa màu tím, mặc giúp cô từng cái, sau đó đi đôi dép bông vào cho cô.

Sau hi anh làm xong tất cả, đôi mắt nâng lên, liếc thấy ánh mắt cảm động mù sương của Lam Thiên Tình. Khóe miệng anh nở một nụ cười giảo hoạt, vẫn dùng ánh mắt vô tội mà thâm tình nhìn cô:

“Tình Tình, ở lại thủ đô học trường quân đội, ở với anh, có được không?”

“Được.”

Nghe thấy con thỏ nhỏ thốt lên, Kiều Âu cũng không thấy ngạc nhiên nhưng cũng không nhịn được mà cảm thấy vui vẻ. Khi anh phát hiện sự ôn nhu của mình lại có thể trở thành thuốc mê nhiều loạn tâm trí của cô thì anh hiểu được, sự ản ý như vậy là giới hạn tâm tâm tương thích giữa người yêu nhau.

Cả quá trình Lam Thiên Tình rửa mặt, đều là Kiều Âu ở bên phục vụ, sau khi xong xuôi tất cả, Kiều Âu lại ôm cô về giường, đắp kín chăn cho cô, tự tay dứt cháo gà cho cô.

Mặc dù cô biết Kiều Âu thích mình, nhưng mà sự dịu dàng của Kiều Âu có vẻ kỳ lạ. Cô cảm giác được trong sự dịu dàng của anh xen lẫn với ưu thương nhân nhật.

Hơn nữa, mỗi khi ánh mắt anh chuyển đến bụng cô, đau đớn khắc sâu như vậy, cho dù anh cố gắng chịu đựng thì vẫn bị cô nhạy cảm nhìn ra được.

Có một chút mất tự nhiên hoặc là do cô không nhìn được sự ưu thương của anh, Lam Thiên Tình quyết định tìm đề tài:

“Anh, em sẽ hợp với trường quân đội sao? Em nghe nói, những người học trường quân đội ở thủ đô đều có bối cảnh trong nhà rất tốt, hơn nữa em không biết gì về quân đội cả.”

“Đứa ngốc này, anh sẽ sắp xếp tốt cho em, sẽ không làm em mệt mỏi, sẽ không làm em bị thương, anh sẽ là bối cảnh chống lưng cho em, tất cả về quân đội, anh sẽ dạy em.”

Chỉ cần Lam Thiên Tình nguyện ý bỏ chuyện đi học ngoại tỉnh thì cho dù lúc này muốn mạng Kiều Âu cũng được.

Hơn nữa Kiều Âu đã quyết định, nếu nhất định học trường quân đội, trễ không bằng sớm, sắp tới nghỉ hè lớp 11, anh định để cho Lam Thiên Tình trực tiếp nhảy qua lớp 12 đến bộ đội học đại học. Nếu như vậy, con thỏ nhỏ của anh có thể tốt nghiệp sớm một năm, cũng có thể sớm cùng anh ở trong quân đội nắm tay nhau nhìn ánh tà dương rồi.

Lời thề son sắt trong ánh mắt, khóe miệng nở nụ cười mà Lam Thiên Tình không hiểu, đôi mắt đen tà tứ sáng lên. Anh trầm nghĩ trong lòng, còn có ba tháng, ba tháng sau sẽ để cho cô tiến vào trường quân đội, anh có thể thoát khỏi ác cảm dục dõ cô gái nhỏ trong nội tâm rồi.

Dù sao, quan niệm giữa ngủ cùng một học sinh trung học với một nữ sinh đại học cũng là không giống nhau.

38. Chương 38: Là Của Em Thì Không Ai Giành Được

Mấy ngày sau, Kiều Âu vẫn thân thiết chăm sóc cho cô như vậy, bọn họ không hề đề cập đến chuyện tình giữa quan hệ nam nữ, tuy nhiên trong lòng vẫn ngấm hiểu phần mập mờ này. Thời gian lặng lẽ trôi, đến khi Kiều Âu phát hiện Lam Thiên Tình không còn dùng băng vệ sinh nữa, anh lại bắt đầu do dự không biết lấy cớ gì để cô ở nhà nghỉ ngơi thêm mấy ngày.

Ăn xong bữa trưa, Lam Thiên Tình vội đi tắm rửa, sáng khoái tinh thần đi từ bên trong ra, vừa lau tóc vừa oán trách Kiều Âu:

“Anh, ngày mai em phải về trường học, không về không được”.

Một người đàn ông mặc bộ quần áo ở nhà, lười biếng tựa vào cửa nhìn tạp chí NBA:

“Không phải em đã nói trực tiếp vào trường quân đội sao, có đi học hay không cũng chẳng sao cả, hướng chỉ với thành tích của em, cho dù trễ mấy ngày cũng không có việc gì”.

“Anh, là anh đã nói, tự mình nắm giữ thì kiến thức sẽ là của mình, hơn nữa con người dừng lại sẽ có tính ỳ, em không muốn!”.

Thấy cô lau tóc, Kiều Âu để tạp chí trong tay xuống, đi về phía cô, mở ngăn kéo lấy máy sấy, bắt đầu giúp cô sấy tóc.

Đối với mỗi lần Kiều Âu chu đáo thân thiết, còn dịu dàng, Lam Thiên Tình dường như không có sức chống cự. Từ nhỏ cô đã là một đứa nhỏ thiếu tình yêu thương, nhưng mà trong thời gian ngắn, Kiều Âu cho cô tình yêu dường như muốn vượt qua sức chịu đựng của bản thân cô rồi.

Cô nhắm mắt lại, yên tĩnh hưởng thụ từng tiếng ông ông và những sóng nhiệt ấm áp, cảm nhận từng ngón tay thon dài dịu dàng của anh, từng lần xuyên qua những lọn tóc của mình, triền miên, triền miên.

Xong xuôi, Kiều Âu cất máy sấy, ôm cả người Lam Thiên Tình vào ngực, anh biết cô bé da mặt mỏng, rõ ràng là thích anh nhưng vẫn không nói ra miệng. Anh biết cô còn rất nhỏ, rất nhiều chuyện còn chưa chuẩn bị xong, ngay cả lần đầu tiên của bọn họ, cũng là anh hái trước vẻ đẹp của cô.

“Tình Tình, anh không muốn buông em ra, anh sẽ không buông em ra, cho nên đừng nghĩ nhiều, con đường sau này anh cũng sẽ giúp em trải tốt, cho dù là con đường nào, điểm cuối chỉ có một, đó chính là thăng hưởng hạnh phúc.”

Chỉ cần cô gật đầu, chỉ cần cô đồng ý ở lại thủ đô, ở lại bên cạnh anh, anh muốn nói, nếu như đoạn đường tình yêu này phải đi hết 100 bước là đẹp vậy thì cô chỉ cần đi một bước, còn lại 99 bước anh sẽ đi.

Lam Thiên Tình dựa vào lồng ngực kiên cố của Kiều Âu, đây là bến đỗ ấm áp nhất cuộc đời cô. Cô nhắm mắt lại, không cần suy nghĩ nhiều, dường như chỉ cần hít được mùi hương của anh, trước mắt cũng đã là xuân về hoa nở.

Cô cắn cắn môi, giây giụa trong lòng một lúc, sau đó cô nói:

“Anh, tính của em hơi thanh lãnh, anh hãy cho em thêm một chút thời gian, xin anh, đừng buông em ra.”

“Cốc cốc cốc!”

Trong lúc Kiều Âu cảm động vì khó có được Lam Thiên Tình chủ động thổ lộ tiếng lòng thì có người gõ cửa.

“Kiều thiếu, ông chủ nói cậu đưa Lam tiểu thư về biệt thự nhà họ Kiều ăn bữa tối.”

Người đang đứng ngoài cửa nói chuyện là một dì giúp việc của nhà họ Kiều, lúc mọi người làm tướng Lam Thiên Tình thật sự giải phẫu nạo thai thì sáng ngày hôm sau, dì giúp việc này được Kiều Nhất Phàm phái tới chăm sóc cho chuyện ăn uống của Lam Thiên Tình.

Kiều Âu nghe vậy thì nhúu mày, không nói gì, khi ánh mắt anh nhìn vào cô bé trong ngực, đáy mắt xẹt qua một chút lo lắng.

“Kiều thiếu, ông chủ có nói bây giờ hai người trở về còn có thể uống một bữa trà chiều. Ông chủ cũng nói, mấy ngày nay bà chủ đang ở thành phố K, chưa trở về.”

Giọng nói cách cánh cửa truyền tới, cung kính mà mộc mạc, sau khi Kiều Âu nghe thấy câu nói cuối cùng, đôi mày nhúu chặt cũng giãn ra trong nháy mắt.

Dưới ánh đèn, Lam Thiên Tình tinh tường cảm nhận được cảm xúc của anh biến hóa trong nháy mắt, cô nhớ đến yến hội hôm sinh nhật Kiều Nhất Phàm, ánh mắt của Cung Bách Hợp nhìn mình, còn có hai vợ

chồng bọn họ nổi lên tranh chấp hình như là vì cô. Trong lòng nhạy cảm, chẳng lẽ Cung Bách Hợp không thích cô?

“Tình Tình, ba muốn gặp chúng ta, chúng ta về nhà đi.”

Lam Thiên Tình chỉ cười nhẹ, trên mặt cũng không có quá nhiều nét vui mừng.

Trong nháy mắt Kiều Âu hiểu ra, anh cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô.

“Đừng nghĩ linh tinh, Tình Tình của anh xinh đẹp như vậy, hiểu chuyện và thông minh như vậy, người nhà của anh nhất định sẽ rất thích em.”

Nhẹ nhàng và ấm áp, kịp thời xua đi những bất an trong lòng Lam Thiên Tình. Cô kinh ngạc mà mê mang nhìn Kiều Âu, không hiểu vì sao trong thời gian ngắn người đàn ông này lại có thể nhìn thấu được suy nghĩ nhỏ trong lòng cô, anh giống như người mà Thượng Đế ban ân cho cô, dường như chỉ cần đến gần anh, cho dù nhắm mắt lại đứng bên vách núi, cũng sẽ khiến cô cảm thấy an tâm.

Tủ treo quần áo của Lam Thiên Tình rất lớn, chỉ làm hai bên trái và phải. Kiều Âu cũng rất chu đáo, trong ngăn tủ bên trái anh chuẩn bị cho cô đều là đồ không có nhãn hiệu, mặc dù khiêm tốn nhưng được làm từ sợi tổng hợp dùng rất thích, kiểu dáng thích hợp với học sinh, mà trong ngăn tủ bên phải là vài bộ tây trang của các nhãn hiệu nổi tiếng, còn mười mấy đôi găng tay nhiều màu sắc, cho cô dùng trong những ngày đưa cô ra ngoài hoặc tham gia vài bữa tiệc cần thiết.

Phải đến biệt thự nhà họ Kiều, Lam Thiên Tình đứng ngây người trước tủ quần áo.

Tủ bên phải là quần áo xa xỉ, từ khi cô chuyển vào ở đến giờ chưa từng dùng qua.

Khóe miệng Kiều Âu khẽ cong lên, ánh mắt sâu thẳm khẽ lướt qua từng món nữ trang muôn nghìn màu sắc, cánh tay dài duỗi ra, lấy một bộ đồ Chanel.

Là một bộ áo cộc tay màu vàng xinh đẹp, thiết kế eo có thắt lưng, sau lưng có nơ con bướm, hai bên tay ngắn có tầng lá sen, phiêu dật linh động. Bên dưới là một cái quần trắng như tuyết, cắt gọn thon dài, rất hợp dáng.

“Mặc bộ này đi.”

Kiều Âu bỏ bộ quần áo lên giường, trước khi xoay người rời khỏi đó, lấy trong tủ của cô một cái túi da trắng.

Mới đầu Lam Thiên Tình không biết Kiều Âu lấy cái túi đó làm gì, cho đến khi cô ăn mặc chỉnh tề đi ra ngoài mới phát hiện Kiều Âu cũng đã đổi bộ quần áo ở nhà. Áo sơ mi tơ tằm trắng tinh khiết, quần dài vàng nhạt, hai cái tay lười biếng đút trong túi quần, trên cổ tay là cái túi màu trắng, cả người cao lớn khẽ dựa vào tường.

“Rất đẹp.”

Anh cười cười, từ từ đi về phía cô, sau đó nhét túi vào trong tay cô.

Lam Thiên Tình kinh ngạc, cái túi này trông không, nhưng vì sao lại hơi nặng?

Một bàn tay to chọt phủ lên trán cô, cái kẹp tóc xinh đẹp của cô lại một lần nữa được kẹp lên trán cô.

Cô ngây ngốc, đưa tay lên sờ, ánh mắt tiết lộ đáy lòng không yên tĩnh.

Anh cười nhẹ, kéo bàn tay nhỏ bé của cô đi ra cửa, vừa đi vừa nói:

“Là của em thì sẽ là của em, người khác giành thế nào cũng vô ích.”

39. Chương 39: Bảo Bối Của Anh

Sự thấp thỏm trong lòng Lam Thiên Tình bắt đầu lan tràn, nhìn có vẻ như Kiều Âu tìm được cái kẹp tóc từ chỗ Lam Thiên Vân, nhưng mà những ngày vừa qua anh ấy vẫn ở bên mình một tác không rời mà.

“Chân trái, được rồi, chân phải”.

Kiều Âu giúp cô thay giày xong, đứng dậy nhìn bộ dạng bứt rứt của cô, bất đắc dĩ thở dài:

“Bảo bối, sau này bị người khi dễ nhất định em phải nói cho anh đầu tiên. Vĩnh viễn không được nói dối anh, không được cố ý giấu giếm cái gì, em phải tin anh, anh có năng lực bảo vệ em, cho em một cuộc sống yên bình.

Gò má đỏ lên, Lam Thiên Tình choáng váng, bảo bối trong miệng anh, là đang gọi cô sao?

Khi Kiều Âu xuống xe, dặt bàn tay nhỏ bé của Lam Thiên Tình bước tới trước cửa biệt thự nhà họ Kiều, Lam Thiên Tình nhìn mặt đất đá cẩm thạch dưới chân, liếc mắt nhìn cái túi mình xách theo giá trị mấy vạn, trong lòng cảm thấy khó tin, mình lại cứ như vậy trở thành con gái nhà danh giá.

Nhớ lại cuộc sống tối tăm mù mịt trước kia, cô giống như đang trong mộng, người hầu kéo ra cửa lớn vì bọn họ.

Nhìn lại, đại sảnh rộng rãi thoải mái mà hoa mỹ theo phương thức Châu Âu, mặt đá cẩm thạch màu trắng sữa, thiết kế trang hoàng xa hoa mà duy mỹ, Lam Thiên Tình có một chút hốt hoảng.

“Đừng sợ, Tình Tình của anh ưu tú hơn rất nhiều người khác”.

Kiều Âu khẽ sát rí vào tai cô.

Bất luận là thời điểm nào, anh đều có thể nhìn thấu cô, cô yếu ớt, cô bàng hoàng, cô mất phương hướng, còn có tình yêu đầu của cô, anh đều thu hết vào mắt, hơn nữa kịp thời đánh tan nỗi bất an của cô. Mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười của cô đều là tài sản riêng tư trân quý của anh.

“Tình Tình, mấy ngày nay thân thể em không được tốt, có gì không thoải mái nhất định phải nói với anh, biết không?”

Kiều Âu tỉ mỉ dặn dò, bàn tay to đang dặt cô đổi thành nắm lấy bả vai cô.

Thật ra thì ngày hôm sau khi đưa giấy hôn thú, Kiều Nhất Phàm đã gọi điện cho Kiều Âu, bảo là muốn anh và Lam Thiên Tình về nhà ở. Nếu như đã nhận giấy hôn thú thì chính là người một nhà, phải ở cùng một chỗ, cho dù tạm thời chưa có hôn lễ, đối với Lam Thiên Tình mà nói đây cũng là một cách thừa nhận cô là thiếu phu nhân nhà họ Kiều.

Nhưng Kiều Âu từ chối.

Anh nói, Lam Thiên Tình còn chưa biết bọn họ là vợ chồng hợp pháp, anh chờ cô thật sự mở rộng cánh cửa lòng. Anh nói với Kiều Nhất Phàm, hoàn cảnh cuộc sống trước kia của Lam Thiên Tình, anh nói anh tận mắt nhìn căn phòng nhỏ đồ đạc, còn cả cái cửa sổ nhỏ cỡ bàn tay, cho nên nếu đột nhiên xảy ra biến hóa sẽ khiến cô không kịp ứng phó.

Anh không đành lòng, không đành lòng nhìn thấy cô hốt hoảng, không đành lòng hù dọa cô.

Quan trọng nhất là một ngày mà Cung Bách Hợp còn chưa thay đổi thái độ với Lam Thiên Tình, thì anh sẽ không đưa Lam Thiên Tình đến đây mạo hiểm. Tình Tình của anh, anh sẽ không để cho cô chịu một chút ủy khuất nào, cho dù là mẹ anh làm cho cô bị như vậy, cũng không được.

“Thiếu gia, Lam tiểu thư, ông chủ đang ở nhà ẩm trà hoa.”

Quản gia tao nhã lễ độ giải thích, ngay sau đó tấn chức dẫn đường.

Lam Thiên Tình cau mày, nhìn Kiều Âu, không hiểu nói:

“Nhà anh lớn như vậy, giống như là viện bảo tàng, mọi người ở đây không sợ sao?”

Cô có thói quen ở trong căn phòng nhỏ, chợt nhìn thấy “Nhà” có không gian lớn như vậy, đúng là không thích ứng được.

Kiều Âu cười hì hì:

“Có anh ở đây, cho dù sau này Tình Tình tiến vào ở, cũng không cần sợ.”

Lúc anh nói lời này, còn cố ý để ý vẻ mặt của cô. Mấy ngày nay, thuốc tiêu viêm đều đổ vào trong sữa tươi cho cô uống, nghe nói có thể giảm đau, hôm nay vừa mới ngừng, không biết có đau không. Con gái nạo thai, cho dù không đau thì cũng là nạo thai, rất tổn hại đến sức khỏe!

Lam Thiên Tình sưng sốt, gò má đỏ lên, cũng không nói chuyện nữa!

Đi qua nửa căn phòng lớn, rốt cuộc một nhà thủy tinh là nhà ẩm trồng hoa xuất hiện trước mặt. Quán gia mở cửa nhà kính, Kiều Nhất Phàm đang ngồi trên ghế trúc bên trong, trong phòng mở điều hòa không khí, nhiệt độ rất thoải mái. Hơn nữa ánh sáng mặt trời cũng bị thủy tinh phản xạ lại, ánh nắng tươi sáng, đồng thời không cần lo lắng vấn đề da bị tổn thương.

“Ha ha, Tình Tình tới rồi!”

Không đợi hai đứa nhỏ mở miệng, Kiều Nhất Phàm đã đứng lên, ông nhiệt tình chào hỏi thân thiết, sau đó nói quần gia lấy một cái nệm ấm, đặt lên ghế trúc đối diện với ghế của ông, sau đó chỉ vào ghế, nói với Lam Thiên Tình:

“Tình Tình, ngồi đi!”

“Cảm ơn ba!”

Kiều Nhất Phàm thân thiết như vậy, Lam Thiên Tình rất thụ sủng nhược kinh. Không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy Kiều Nhất Phàm cô luôn có một cảm giác muốn thân cận, giống như có một lực lượng vô hình kéo gần khoảng cách giữa bọn họ.

Có lúc Lam Thiên Tình nghĩ, có lẽ vì ông là ba của Kiều Âu, cho nên yêu ai yêu cả đường đi.

Kiều Âu cùng cô ngồi đối diện với Kiều Nhất Phàm, giữa bọn họ là một cái bàn mây, rất xứng với những sắc thái hoa trong phòng, nhìn rất hòa hợp.

Trên mặt bàn, là một ấm trà hoa, còn có một đĩa điểm tâm nhỏ.

Lam Thiên Tình suy nghĩ, đàn ông cũng thích uống trà hoa sao?

Làm sao cô có thể biết, Kiều Nhất Phàm đã sớm tìm hiểu, sau chuyện đó Lam Thiên Tình uống gì là thích hợp. Ông nghĩ cô sau khi phẫu thuật không nên uống lạnh, mấy cô gái nhỏ cũng không thích trà xanh cho nên ông nhờ một người bạn là thầy thuốc tư vấn, người bạn của ông nói trà hoa đào rất tốt với phụ nữ, bổ khí dưỡng nhan, hoạt huyết tiêu ứ, rất thích hợp uống trong thời gian thân thể bị hư.

“Tình Tình, uống chút trà hoa đào.”

Từ đầu tới cuối Kiều Nhất Phàm không nhìn Kiều Âu một cái, trong lòng Kiều Âu hiểu rõ, Kiều Nhất Phàm đang giận anh, không muốn để ý đến anh. Nhưng mà anh thấy kỳ quái, mỗi khi gặp phải chuyện Lam Thiên Tình, Kiều Nhất Phàm luôn đứng trên góc độ của cô mà suy nghĩ, hơn nữa phần quan tâm này không giống giả, có chuyện gì xảy ra?

“Tình Tình, chủ nhật trước, hạp phụ huynh của con, ba đã tham gia cho con.”

“Cha!”

Kiều Âu khó tin nhìn Kiều Nhất Phàm, từ nhỏ đến lớn hạp phụ huynh của anh và em gái đều là do quần gia tham dự, bởi vì thân phận của Kiều Nhất Phàm và Cung Bách Hợp là đặc biệt, không thích hợp tham dự, bọn họ chỉ tham dự một lần duy nhất, chính là năm Kiều Âu tốt nghiệp trường quân đội, Kiều Nhất Phàm tự mình đến nhìn.

“Ba? Ba nói là ba đi?”

40. Chương 40: Ngày Kết Hôn

Lam Thiên Tình cũng cực kỳ kinh ngạc, đôi mắt trừng lớn nhìn Kiều Nhất Phàm, sau đó lại nhìn thoáng qua Kiều Âu đang bên cạnh.

Kiều Nhất Phàm cười cười, nhìn Lam Thiên Tình thản nhiên nói:

“Ba mặc đồ thường đi, không mang theo thư ký và trợ lý, đi một mình, không ai biết ba là bộ trưởng bộ quốc phòng nước Hoa. Sau khi họp phụ huynh, ba còn nói chuyện rất lâu với chủ nhiệm lớp của con, về vấn đề lựa chọn trường đại học trọng điểm, con có ý kiến gì không?”

Nghe đến đó, Kiều Âu bỗng nhiên hiểu ra mục đích Kiều Nhất Phàm gọi bọn họ tới đây, hóa ra là sợ anh tự tiện làm chủ ép Lam Thiên Tình ở lại thủ đô, cho nên muốn đích thân nghe được ý nguyện của Lam Thiên Tình!

Đôi mắt phượng của anh nhú lại, tìm tòi nghiên cứu nhìn cha mình, đôi mắt dày dặn kinh nghiệm khi nhìn về phía Lam Thiên Tình, rõ ràng là cái nhìn ân cần và yêu thương của người lớn với con cháu, không hề có gì khác. Có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ bởi vì Lam Thiên Tình là con dâu của nhà họ Kiều cho nên cha mới quan tâm cô ấy như vậy?

“Ba, cái đó, anh có nói, con ở lại thủ đô học trường quân đội”.

Lam Thiên Tình nháy mắt mấy cái, rút cuộc dưới ánh mắt khích lệ của Kiều Âu, cô nói ra.

Kiều Nhất Phàm nghe vậy thì nhú mày lại, cười nhạt một tiếng:

“Tình Tình, con ở lại thủ đô học trường quân đội thì không thành vấn đề, nhưng mà con thật sự nguyện ý cả đời mặc quân trang sao? Ba chủ yếu muốn biết suy nghĩ của con, chỉ cần con muốn, ba sẽ ủng hộ con, không ai có thể ép buộc con”.

Lam Thiên Tình cười ngọt ngào:

“Ba, con thật sự muốn ở lại thủ đô”.

Chỉ cần được ở cùng một chỗ với Kiều Âu, cả đời mặc quân trang thì thế nào? Cô không thể quên được cảm xúc bị thương của anh khi Kiều Âu sợ cô sẽ đi học ở ngoại tỉnh, cô muốn anh vui vẻ. Hơn nữa, cô cũng không muốn rời khỏi anh.

Kiều Âu nghe được Lam Thiên Tình nói như vậy, tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng rơi xuống, khóe miệng anh khẽ cong lên, không e dè mà kéo tay Lam Thiên Tình, để trong lòng bàn tay mình.

“Tình Tình, anh biết là em không rời anh mà đi được”.

Về mặt Thư Tình, Kiều Nhất Phàm còn đang ngồi đối diện, Kiều Âu như vậy đúng là không kiêng kỵ gì? Ai ngờ Kiều Nhất Phàm chẳng qua chỉ tỏ ra không quan trọng cười cười, thậm chí ông còn nói một câu kinh động:

“Tình Tình, con xem, hôn lễ của con và Kiều Âu, tổ chức năm con tròn mười tám tuổi, hay là sau khi tốt nghiệp đại học?”

Ở nước Hoa, tuổi kết hôn theo pháp luật của con gái là mười tám tuổi, nói cách khác, còn thời gian là một năm nữa.

Lam Thiên Tình không thể tưởng tượng được ngẩng đầu lên nhìn Kiều Nhất Phàm, ý của ông là thừa nhận cô và Kiều Âu yêu nhau?

Nhưng mà với điều kiện của cô, cho dù là gia đình hay bối cảnh, đều không đủ tư cách?

“Ba?”

Đầu óc hơi mơ màng, cho đến khi bàn tay nhỏ bị Kiều Âu nắm hơi đau, cô mới nghi ngờ nhìn về phía Kiều Âu, đập vào mắt là đôi mắt phức tạp mà nghiêm túc của Kiều Âu, thâm thúy như vậy.

“Tình Tình, ba đang hỏi em kia, bao giờ thì chúng ta cử hành hôn lễ, là khi em tròn mười tám tuổi hay lúc tốt nghiệp đại học?”

Kiều Âu không chịu được bộ dạng giật mình của cô, giống như gả cho anh là một việc khó có thể tiếp nhận. Anh cứ nghĩ rằng mấy ngày nay họ ở chung, tình cảm giữa bọn họ đã nảy sinh, cho dù cha nói ra chuyện hôn lễ thì cô cũng chỉ xấu hổ đỏ mặt, nhưng không ngờ phản ứng của cô lại lớn đến vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn qua tái xanh.

Thấy cô như vậy, trong lòng Kiều Âu thở dài, nhìn thế này có vẻ chuyện hai tờ giấy hồng tam thời phải bỏ qua.

Kiều Nhất Phàm ngăm hiểu cười cười.

“Ha ha, nếu chưa nghĩ ra, vậy thì cứ nghĩ.”

Kiều Âu không theo, có thể để cho cha chủ động hỏi khi nào bọn họ tổ chức hôn lễ, cơ hội này khó có được, ai biết lần sau có được hay không, nhờ đâu về sau có biến cố gì, anh và Tình Tình phải xa nhau mấy năm thì làm sao giờ? Dưới tình thế cấp bách, anh bật thốt lên:

“Mười tám tuổi? Đợi Tình Tình mười tám tuổi, chúng ta sẽ cử hành hôn lễ?”

“Anh!”

Lam Thiên Tình cau mày nhìn về phía Kiều Âu, trong mắt dường như có bất đắc dĩ và hơi giận.

Cô không hiểu mình, vất vả lắm hạnh phúc mới đến, vì sao cô lại không dám. Có lẽ là sự tự ti trong lòng vẫn đang tác quái, có lẽ vậy, nhưng mà bây giờ cô thật sự không dám.

Kiều Âu xuất hiện giống như cả vùng đất lạnh lẽo có ánh nắng, khiến cho thế giới của cô thay đổi màu sắc, cô sùng bái anh, thích anh, lệ thuộc vào anh, nhưng nói phải gả cho anh, con người hoàn mỹ đó, có thể sao?

“Sau này hãy nói”.

Lam Thiên Tình nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, Kiều Âu bị dọa sợ, một tay bắt lấy bàn tay nhỏ của cô nắm trong lòng bàn tay mình, trong mắt anh là thiết tha kỳ vọng:

“Ngoan, Tình Tình đủ mười tám tuổi sẽ gả, được không?”

Lam Thiên Tình hơi giãy dụa, làm thế nào cũng không tránh được sự trói buộc của anh, cô khó xử nhìn anh:

“Anh, quá sớm! Mười tám tuổi quá sớm, em không muốn!”

Nghe cô nói không muốn, lòng Kiều Âu luống cuống, anh nhanh chóng kéo cô vào trong ngực mình, ôm thật chặt, không quản Kiều Nhất Phàm ở bên cạnh thấy thế nào, cẩn thận dè dặt nói:

“Tình Tình, vậy thì tốt nghiệp đại học, ngoan, tốt nghiệp đại học gả cho anh, có được hay không?”

Đối mặt với thâm tình của Kiều Âu, cô thật sự không đành lòng cự tuyệt, giọng nói của anh lúc này, giống như hôm trong ký túc xá quân đội, anh hèn mọn xin cô đừng nói để cho anh đi thích người con gái khác. Một khắc kia, thế giới của cô đất rung núi chuyển, còn vào giờ phút này, thế giới của cô long trời lở đất.

“Được”.

Gần như run rẩy nói một chữ “Được”, nói xong, nước mắt cô rơi xuống.

Bây giờ cách tốt nghiệp đại học còn rất nhiều năm, đến lúc đó nếu như Kiều Âu vẫn thích cô như bây giờ, muốn cưới cô, gả cho anh không phải không thể. Nhưng mà trong lòng cô thật sợ hãi, đều nói vào hào môn sâu tựa biển, mà Kiều Âu lại ưu tú như thế, cô thật sự sợ anh với tình yêu của mình, là không chịu cô đơn, hoặc trong nháy mắt lửa khói, nếu quả thật là như vậy, tương lai của cô sẽ rất thê thảm!

Hơn nữa, cô đang rất rối rắm, đêm đầu tiên của cô, cô đã không còn đêm đầu rồi!

Kiều Âu không rõ suy nghĩ trong lòng cô, anh vui mừng buông cô ra, lau nước mắt cho cô, nói trong lòng, bảo bối, anh xin lỗi, chỉ lần này thôi, anh ép em chỉ một lần này thôi.

“Được, vậy thì chờ Tình Tình tốt nghiệp đại học, ba sẽ tổ chức hôn lễ cho các con!”.

Kiều Nhất Phàm sáng khoái nói một câu, sau đó bưng chén trà uống một hớp.

“Hừ, sao, con trai của ông muốn kết hôn với con gái ông sao? Kiều Nhất Phàm, đầu của ông đúng là bị gì không chữa được!”.

Một giọng nói bén nhọn nghiêm nghị vang lên, Cung Bách Hợp đi giày cao gót mạnh mẽ vang dội đi vào, ánh mắt sắc bén lạnh lùng đảo qua người Lam Thiên Tình, Kiều Âu cau mày, lập tức ôm Lam Thiên Tình bảo vệ trong ngực.

41. Chương 41: Bệnh Viện Phụ Khoa Gọi Điện Tới

“Mẹ, cưới Tình Tình là chuyện con đã quyết định từ lâu, con đã nói với ba, lần này cho dù ai phản đối cũng không được!”.

Kiều Âu hơi nâng tay lên che lỗ tai Lam Thiên Tình, anh không hy vọng những tâm tình tối tăm nghiêm trọng của mình sẽ ảnh hưởng đến tâm hồn cô. Mà Lam Thiên Tình được anh bảo hộ trong ngực, hơi ngẩng đầu lên, nhìn bộ dạng toàn tâm bảo vệ cô, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Trong nhà kính thủy tinh xinh đẹp, xung quanh tràn ngập mùi hương hoa, thời gian buổi trưa vui vẻ cỡ nào, lại bị vẻ mặt xanh mét của Cung Bách Hợp phá hỏng khung cảnh xuân ý dồi dào thành từng mảnh.

Bà lạnh lùng nhìn Lam Thiên Tình, không để ý đến con trai mình, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Kiều Nhất Phàm, gần từng chữ:

“Kiều Nhất Phàm, tôi chỉ hỏi ông một câu, ông có dám ngay trước mặt mọi người, mang Lam Thiên Tình đi làm xét nghiệm DNA không?”.

Dám, hay không dám?

Đối với điệu bộ gây sự của Cung Bách Hợp, Kiều Nhất Phàm đột nhiên an tĩnh lại.

Loại an tĩnh ngăn ngui này làm trong lòng Kiều Âu chợt sinh ra một liên tưởng không tốt. Trước đó anh vẫn cảm thấy mẹ có khúc mắc với Lam Thiên Tình, hơn nữa kể từ khi cha biết có Lam Thiên Tình, mọi chuyện đều ưu tiên nghĩ cho Lam Thiên Tình trước tiên, quan tâm đến suy nghĩ của cô, lo lắng cho thân thể của cô, thậm chí còn phá lệ đồng ý cho hai người bọn họ lĩnh giấy hôn thú hợp pháp không thể lộ ra ngoài, điều này không thể tưởng tượng nổi!

Trong đầu giật mình một cái!

Kiều Âu chợt nhớ mùa đông năm mình chín tuổi, trước cửa lớn nhà họ Kiều có xảy ra một chuyện, chuyện đó cách bây giờ vừa đúng 16 năm, giống với tuổi của Lam Thiên Tình!

Đáy mắt xẹt qua một tia hoảng sợ, Kiều Âu cứng ngắc ôm chặt lấy Lam Thiên Tình, nghiêm túc nhìn Kiều Nhất Phàm:

“Ba, ba đừng làm con sợ!”.

Kiều Nhất Phàm bất đắc dĩ thở ra một hơi, cau mày nhìn Cung Bách Hợp, sau đó thản nhiên nhìn vào mắt Kiều Âu:

“Ba đã không có cách với mẹ con rồi, sao con cũng gây khó dễ cho ba? Kiều Âu, mẹ con chỉ vì Tình Tình giống một cô gái mà lúc trẻ ba thích, nên nhất định cho rằng Tình Tình là con gái riêng của ba, con nói xem, đó là chuyện gì? Lại còn làm thị trưởng, cũng không biết bà ấy làm thị trưởng như thế nào?”

Kiều Âu nửa tin nửa ngờ nhìn về phía Cung Bách Hợp:

“Mẹ, thật sự chỉ vì Tình Tình giống với người ba từng yêu, cho nên mẹ vu cho ba? Mẹ, chuyện này không thể nói giỡn được!”

Lúc nói những lời này, giọng của Kiều Âu khá là nghiêm khắc, thậm chí Lam Thiên Tình có thể cảm nhận được sự kêu gào trong máu, cô tuyệt đối tin tưởng, nếu như bây giờ có ai ngăn cản anh cưới cô, Kiều Âu nhất định sẽ gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật.

Bàn tay nhỏ lại có sức lực rất lớn, cô nhẹ nhàng đưa tay đặt vào gò má căng thẳng của Kiều Âu, khi anh kinh ngạc cúi đầu chớp mắt một cái, cô cười với anh một tiếng.

Cả người lẹ khí, trong nháy mắt bị nụ cười của cô gái trong ngực làm biến mất.

“Hừ, đừng có nói những lời vô dụng này với tôi, tôi đã sớm nói, tôi chỉ hỏi ông một câu, rốt cuộc ông có dám đi xét nghiệm DNA với Lam Thiên Tình không?”

Cung Bách Hợp từng bước ép lại, bà tiến lại gần Kiều Nhất Phàm một bước, cũng khiến tim Kiều Âu vọt lên hòng.

Kiều Nhất Phàm chợt thu lại vẻ mặt, đặt mông ngồi xuống, gơ tay bưng chén trà của mình uống một hớp, sau đó sắc mặt thản nhiên, không nhanh không chậm nói:

“Hừ! Bà trực tiếp cho Kiều Âu và Tình Tình đi nghiệm DNA không phải tốt hơn sao? Không phải bà nói hai đứa nó là anh em sao? Tôi đã giải thích vô số lần, bà không nghe, không nên đem ảo tưởng của mình thành thực tế, nếu đã như vậy thì để cho sự thật nói chuyện đi, để cho Kiều Âu và Tình Tình đi nghiệm DNA, kết quả của hai đứa sẽ nói.”

Nhìn cha nói năng hùng hồn, lòng Kiều Âu rốt cuộc cũng buông xuống.

Trong mắt nhìn người trong ngực một chút, Kiều Âu chợt bật cười, anh làm sao thế, Tình Tình làm sao có thể làm em gái anh được, cha rõ ràng nhất, nếu cha đã nói như vậy, hơn nữa còn đồng ý anh với Tình Tình, vậy thì nhất định không như mẹ nghĩ.

“Nhàm chán!”

Kiều Âu khẽ nói hai chữ, ôm ngang người trong ngực, cứ như vậy thoải mái nhẹ nhàng đi ra khỏi tầm mắt của cha mẹ. Lúc đi ra khỏi nhà kính, bên tai còn truyền đến giọng nói cuồng loạn của Cung Bách Hợp, nhưng Kiều Âu thấy phiền, thấy mệt mỏi.

“Tình Tình, mẹ anh có khúc mắc của bà, thêm việc bà hay suy nghĩ lung tung, cho nên em đừng để trong lòng. Sau này chúng ta ở riêng, nếu mẹ không thích em vậy thì chúng ta cũng không gặp bà. Không chọc được thì tránh, biết không?”

Kiều Âu nói những lời này với Lam Thiên Tình, ý ở ngoài lời chính là cho cô biết, sau này dù Cung Bách Hợp nói cái gì thì cứ coi như không nghe thấy, nếu ngoài ý muốn gặp Cung Bách Hợp, thì cũng đi đường vòng.

Lam Thiên Tình là cô gái huệ chất lan tâm, đương nhiên hiểu suy nghĩ trong lòng anh, cười ngọt ngào, gật đầu một cái.

Buổi tối, Kiều Âu lại bưng một cốc sữa tươi, Lam Thiên Tình cười cười, thuận miệng nói một câu:

“Anh, mỗi lần uống xong sữa bò anh pha, bụng của em đều hết đau”.

Kiều Âu hiểu, trong sữa có thuốc tiêu viêm, chẳng qua cô không biết mà thôi. Anh dịu dàng xoa xoa mái tóc cô, ánh mắt ôn nhu chuyên chú:

“Tình Tình ngoan, thân thể không thoải mái, uống nhiều sữa để bổ sung”.

Đợi đến khi Lam Thiên Tình uống xong sữa tươi, Kiều Âu nhận cái cốc không để lên tủ ở đầu giường, rất tự nhiên vén chăn chui vào. Mấy ngày nay Lam Thiên Tình tới cái đó, đều là Kiều Âu ngủ với cô. Dần dần, Lam Thiên Tình cũng có thói quen, phòng của cô, ngoại trừ thời gian thay quần áo, dường như cô đều không vào.

“Tình Tình có mệt không? Anh xoa xoa vai, hoặc đắp lưng cho em?”

Giống như trong một quyển sách anh đã đọc, thời gian phụ nữ ở cũ, phải cẩn thận bảo vệ thắt lưng, xương cổ cũng thế, một khi mệt nhọc thì sau này sẽ rất phiền toái.

“A?”

Lam Thiên Tình kinh ngạc nhìn anh, cô không phải bà lão bảy mươi tám mươi, không cần thiết.

“Reng reng, reng reng”.

Điện thoại trong nhà đột nhiên reo lên.

Kiều Âu nhìn chằm chằm điện thoại bên cạnh giường, nhũ mào, không nghĩ ai sẽ gọi điện thoại tìm anh. Nghĩ lại, trước kia em gái anh học cấp ba yêu sớm, chính là dùng điện thoại bàn, cậu con trai gọi điện tới nấu cháo điện thoại với em gái, cuối cùng bị Kiều Nhất Phàm phát hiện, mắng cho cô một trận.

Đôi mắt ranh mãnh lóe lên, chẳng lẽ con thỏ nhỏ cũng yêu sớm?

Lâu hơn một chút, anh bắt máy điện thoại, nhưng không nói gì.

“Alo, xin chào, đây là bệnh viện phụ khoa, xin hỏi Lam tiểu thư có ở đây không?”

Kiều Âu sững sốt, chẳng lẽ bệnh viện làm xong giải phẫu, vẫn liên hệ lại?

42. Chương 42

Kiều Âu sững sốt, chẳng lẽ đến bệnh viện làm giải phẫu xong, vẫn còn liên hệ lại? Nhưng trong đó anh và con thỏ nhỏ không nói chuyện này ra, như vậy, rõ ràng là con thỏ nhỏ không muốn cho anh biết.

Kiều Âu chớp mắt mấy cái, nghiêm mặt nói:

“Chuyện này tôi cũng biết rõ ràng, có cái gì cứ nói với tôi, cô ấy đã nói với tôi rồi.”

“Chuyện này, không tiện lắm?”

Kiều Âu dịch người sang bên cạnh, không muốn Lam Thiên Tình nghe được giọng nói trong điện thoại.

“Yên tâm, cô ấy đã nói hết với tôi, cái gì tôi cũng biết, bây giờ cô ấy không tiện, cô cứ nói đi.”

Nói đến lúc này, Lam Thiên Tình cũng tò mò nghiêng mắt nhìn theo, chẳng lẽ cú điện thoại này không phải là gọi cho anh sao? Nhưng mà trong nhà đầu có ai khác, hơn nữa nếu là Tư Đằng, cũng không gọi điện tới đây. Chẳng lẽ là tìm cô? Không thể nào, ngoại trừ gọi điện cho Kiều Âu, cô chỉ nhân lúc sáng nay Kiều Âu ra ngoài một lúc, cầm tờ giấy nhỏ gọi điện cho bệnh viện phụ khoa mà thôi.

Trong lòng kêu lên! Chẳng lẽ là?

Cô nhanh nhẹn vểnh tai lên nghe, nhưng mà Kiều Âu lại nghiêng người đưa lưng về phía cô, cô không nghe được gì cả, chỉ có thể vừa cầu nguyện vừa cẩn thận quan sát vẻ mặt anh.

“Lam tiểu thư không có ở đây sao, như vậy không được tốt lắm!”

“Thật sự là tôi đã biết, cô cứ nói với tôi đi, cũng giống nhau, tôi sẽ truyền đạt lại giúp cô!”

“Là thế này, sáng hôm nay Lam tiểu thư có gọi điện đến tư vấn chuyện liên quan đến chữa trị màng trinh, lúc ấy bác sĩ của chúng tôi không có ở đây, không thể trả lời kịp thời, lúc xế chiều có gọi điện tới nhưng không có ai nghe máy, cho nên buổi tối chúng tôi gọi điện tới.”

Thế giới yên tĩnh!

“Chữa trị màng trinh?”

Kiều Âu không dám tin lặp lại một lần, lời nói kinh ngạc khiến Lam Thiên Tình bị dọa sợ trợn tròn hai mắt, lập tức giống như thỏ nhảy từ trên giường xuống dưới!

Kiều Âu cảm nhận được phản ứng mạnh mẽ của cô, nghiêng đầu nhìn ra chỗ cô, cô đi chân không đứng trên sàn nhà, đáng vẻ hoảng sợ,

Kiều Âu hiểu ra. Anh không lằng nhằng với cú điện thoại kia nữa, cúp điện thoại, anh vội chạy lên xông về phía Lam Thiên Tình.

“Tình Tình, anh muốn nói chuyện với em một chút!”

“Không muốn!”

“Tình Tình!”

“Anh đừng tới đây!”

Vì vậy, dưới ánh đèn vàng mập mờ, một trò chơi mèo vờn chuột bắt đầu, trong lòng Kiêu Âu vừa tức lại vừa đau, cô bé này, đầu óc nghĩ thế nào, lại dám đi làm cái giải phẫu đó! Nó đau thế nào chứ!

Anh thấy cô đi chân đất trên sàn nhà, coi như thật sự không phải trong tháng sinh non, thì cô cũng vừa mới hết kỳ kinh nguyệt, con gái kiêng kỵ nhất là cảm lạnh, cô bé này, không biết đau lòng mình!

Trong lòng Kiêu Âu tức giận, cô lại còn trốn anh, nhảy lên nhảy xuống, còn cầm cả gối đập đầu anh!

“Tình Tình!”

Kiều Âu nổi giận, đôi mắt sắc bén chợt lóe, phát huy tác phong nhanh nhẹn dũng mãnh của phó đoàn trưởng đội lính đặc chủng, nhắm thẳng về phía cô, lao đến, khiến cô ngã nhào trên giường.

Đột nhiên mất trọng tâm, cộng thêm sức nặng trên người Kiêu Âu như cơn lốc quét tới, Lam Thiên Tình bị anh đè một cái không báo trước, không nhận được hô lên:

“A!”

Tư thế này thật mập mờ.

Lam Thiên Tình bị dọa sợ, không dám nói câu nào, không dám giải thích, không thể nào giải thích.

Cô sợ, anh sẽ không cần cô nữa, anh sẽ không đối tốt với cô nữa, sẽ không cho cô đi học nữa?

Hơi thở nặng nề của Kiêu Âu phun trên gò má cô, cô nghiêng mặt đi, nhắm chặt hai mắt, chờ đợi anh tuyên bố, hoặc trừng phạt,

Bên tai, quanh quẩn tiếng thở dài bất đắc dĩ của anh.

“Tình Tình ~ cái loại giải phẫu đó không phải người làm, bọn họ sẽ cắt một miếng thịt ở bên trong của em, sau đó vá bốn phía xung quanh rách, trong lúc giải phẫu sẽ tiêm thuốc tê cho em, đợi đến khi giải phẫu xong, sau khi em về đến nhà, sẽ cảm thấy cực kỳ đau đớn!”

Trong lòng Lam Thiên Tình cả kinh, cắn răng, vẫn không dám mở mắt như cũ.

Nhưng trong lòng cô mơ hồ cảm thấy quái lạ, tại sao anh không chất vấn cô, không phải tức giận, mà là giải thích loại giải phẫu này cho cô?

43. Chương 43: Có Thể Không

“Tình Tình, rốt cuộc trong đầu em đang nghĩ cái gì, làm sao lại đi làm những thứ này? Em có biết không, em không đau tiếc người của mình nhưng anh sẽ đau lòng? Ngày đó em trở lại, trên người có vết thương, tóc cũng bị người ta túm rơi, trong lòng anh đau gần chết, nhưng em không nói, anh lại không dám nói, chỉ sợ tổn thương lòng tự trọng của em, anh chỉ có thể cho Tư Đằng đi thăm dò, cái tên gọi là Trần Lượng, anh

đã cho người phé cậu ta ném vào sông, về phần cô chị của em, cả đời này cũng sẽ không xuất hiện. Anh đã nói với em, bất kể em gặp phải việc khó khăn gì, không nên giấu trong lòng, phải nói với anh, em phải tin tưởng anh có năng lực bảo vệ em, cho em dựa vào.”

Lam Thiên Tình từ từ quay đầu, ánh mắt sợ hãi dần mở ra:

“Anh, anh, anh không tức giận sao?”

Không được! Lam Thiên Tình sợ Kiều Âu sẽ trở mặt, nhưng mà biểu hiện ôn nhu, lời nói nhỏ nhẹ và sự kiên nhẫn, khiến Lam Thiên Tình có một dự cảm, Kiều Âu sẽ không vì chuyện này mà trở mặt với cô.

“Anh tức giận! Nhưng anh đau lòng nhiều hơn!”

Kiều Âu không khách khí nói với cô, sau đó cúi đầu hôn mạnh lên trán cô một cái.

“Tình Tình, không sao là tốt rồi, em không sao là tốt rồi!”

Kiều Âu chợt cười, đem gò má lê cần cổ của cô.

Anh tưởng rằng cô đi làm phẫu thuật nao thai, bây giờ mới biết chỉ là một chuyện hiểu lầm, trong lòng anh sáng tỏ ra. Anh tưởng rằng, đứa nhỏ thứ nhất của bọn họ cứ như vậy rời khỏi thế giời này, anh tiếc nuối, anh đau lòng, anh tự trách mình, làm sao lại khinh suất như vậy, quên mang cả bao!

Thì ra chân tướng sự thật là con thỏ nhỏ của anh muốn làm loại giải phẫu đó.

Hồi tưởng lại mọi thứ, trong lòng anh hồi hộp.

Con thỏ nhỏ của anh nhất định vì quan tâm anh, thích anh cho nên mới hoảng hốt lo sợ, muốn làm loại giải phẫu đó.

Cô làm thế vì không muốn mất anh!

Trong lòng Kiều Âu tràn đầy ngọt ngào.

Anh chợt ngược mắt, đặt trán của mình lên trán cô, ôn nhu nhìn cô.

“Tình Tình, có phải em định làm phẫu thuật cái đó xong sẽ ở cùng một chỗ với anh?”

Lúc anh nói chuyện, cánh môi mềm mại hơi quét lên cánh môi cô, mập mờ quyến rũ. Ánh mắt cô dời xuống, tình tường nhìn thấy vết hầu của anh giật giật, giống như nghĩ đến ăn món ăn ngon nào đó. Cô nuốt một ngụm nước bọt, không quá chắc chắn suy nghĩ của anh, cô hơi xoay người lại phát hiện, bụng dưới của anh dường như có vật gì đó rất cứng.

“Tình Tình, nếu như anh nói, anh không quan tâm, chỉ cần sau này Tình Tình ở bên anh, để cho anh yêu em, vậy thì Tình Tình có đồng ý bây giờ sẽ cho anh không?”

Lam Thiên Tình chớp mắt vài cái, không rõ lắm ý của Kiều Âu?

“Anh, anh thật sự, không quan tâm?”

“Không quan tâm! Anh chỉ để ý đến hiện tại và tương lai của Tình Tình!”

Kiều Âu cười như hồ ly, lần đầu tiên của cô là do anh lấy, tại sao anh phải để ý? Anh không nói bởi vì anh không muốn cô phát hiện bộ mặt giả nhân giả nghĩa, anh không nói vì anh muốn mượn chuyện này để Lam Thiên Tình cảm nhận được anh vô cùng khoan dung, để cho cô cảm động rồi tỉnh rồi mù, sau đó mềm lòng, sau đó.... cho anh.

Có lúc con thỏ nhỏ thật sự như ngựa thần lướt gió tung mây khiến sói sấm lớn không ứng phó kịp, nhưng cuối cùng sói sấm lớn vẫn điều tiết được, nắm giữ được tất cả.

“Có thể không? Tình Tình ~ có thể cho anh không?”

44. Chương 44: Kế Hoạch Hoàn Mỹ

Kiều Âu đang đương dần lên tai Lam Thiên Tình, ma sát qua lại.

Vành tai là nơi nhạy cảm, hơi ngứa, Lam Thiên Tình không nhịn được rút cổ một cái, động tác này rất dễ thương, rất xinh đẹp, Kiều Âu nhìn cô cười, hôn từ cằm lên đến khóe miệng cô, lại đặt lên đôi môi mềm mại.

Giữa hàm răng, anh say sưa quyến rũ.

“Tình Tình đừng sợ, trước tiên chúng ta cảm nhận một chút, coi như không làm, chúng ta cũng có thể cảm nhận một chút.”

Anh biết cô ngây ngô, nhạy cảm, biết cô khấn trương, hơn nữa anh biết lòng cô đều trên người anh, Kiều Âu không còn nóng nảy. Dù sao cô cũng là của anh, ngay cả tâm cũng xác định, ngay cả ngày hôn lễ cũng đã định, chẳng qua là chỉ thiếu cô tự thừa nhận thôi. Cô là của anh, vĩnh viễn sẽ là, còn nhiều thời gian, cho nên anh cũng không nóng vội.

Bây giờ Kiều Âu chỉ muốn cho cô biết, làm chuyện đó là thể nghiệm tốt đẹp cỡ nào, là chuyện có thể khiến cô nghiệm.

Nụ hôn triền miên, càng hôn càng sâu, kéo dài thật lâu cho đến khi cả người cô mềm nhũn, về ặtm đắm chìm trong đó, trong đôi mắt Kiều Âu hiện lên vẻ thực hiện được.

Môi của anh rời khỏi cánh môi cô, liên tục chiến đấu trên cổ, khê cắn rồi liếm, sau đó là xương quai xanh. Gương mặt của cô như trái táo chín, đỏ hồng, dễ thương, ánh mắt cô không có tiêu cự, hiển nhiên đã bị nụ hôn của anh làm cho mất phương hướng. Bàn tay tà ác cứ từng nút áo ngủ lộ ra cơ thể trắng nõn của cô. Kiều Âu ngốc trệ trong nháy mắt, anh chỉ cảm thấy máu toàn thân đều đang trào, cô bé này, không mặc áo lót!

Cơ thể mềm mại trắng nõn, lần đầu tiên Kiều Âu hiểu rõ đc cái gì là vẻ đẹp có thể thay cơm, anh nuốt một ngụm nước bọt, quanh quẩn bên mũi là mùi hương sữa tắm mát mẻ của cô, còn có cả nhiệt độ cơ thể. Ánh mắt rời đi, đôi mắt sâu thẳm không kiên nhẫn nhìn vào đôi mắt trong treo luống cuống của cô, yết hầu khô gọi giật giật, anh khàn giọng nói:

“Tình Tình, anh có thể không?”

Ngoài miệng thì đang trưng cầu ý kiến của cô, nhưng không đợi cô trả lời, một bàn tay đã đặt trên đôi gò bồng trắng, nóng bỏng hôn lên, chặn lại miệng anh đào của cô, nuốt tất cả đáp án của cô, ngay sau đó nhận được những tiếng “ưm” tinh tế mà ngây ngô của cô.

(Lược tính 1000 chữ)

Ngày hôm sau, Lam Thiên Tình ngủ thẳng đến trưa mới dậy, cô then thùng đỏ mặt, tối hôm qua thân mật, hình tượng Kiều Âu trong lòng Lam Thiên Tình lại cao hơn rất nhiều.

Cô lẳng lặng ngồi trước cửa sổ sát đất trong gian phòng rộng lớn của Kiều Âu, ngắm nhìn bóng cây ngoài cửa sổ, nhớ tới việc anh biết rõ mình không phải xử nữ nhưng vẫn yêu thương cô như trước, hơn nữa dường như còn yêu cô hơn trước.

Cô muốn nói, anh, sao anh lại đối xử tốt với em như vậy, khoan dung như vậy?

Con người trong trời được ánh mặt trời ấm áp vẫy lên, đột nhiên cô cảm giác được cuộc sống đầy hy vọng.

Bởi vì Kiều Âu biết chuyện Lam Thiên Tình nạo thai là chuyện hiểu lầm cho nên anh cũng không ngăn cô đi học nữa. Chẳng qua là trong ánh mắt tràn đầy vui vẻ, nói hay lắm, đợi cô tốt nghiệp trường quân đội bọn họ sẽ cử hành hôn lễ, nhưng anh sẽ âm thầm làm, vì như ở mấy ngày nghỉ hè, không cần học lớp mười hai, trực tiếp vào trường quân đội học, lại ví như, anh giúp cô liên hệ trong bộ binh chủng truyền tin chuyên nghiệp, anh bài xong cuộc sống đại học của cô, thậm chí còn giúp cô mời chuyên gia dạy thêm về nghiệp vụ cho cô, tất cả đều chuẩn bị để cô nhảy lớp trong trường.

Trong lòng càng nghĩ càng đẹp, một mình Kiều Âu ngồi trong xe cười ngốc, trường cấp ba ngảy một lớp, đại học nhảy một lớp nữa, anh có thể danh chính ngôn thuận cưới người mình yêu trước hai năm.

Dù sao Kiều Nhất Phàm đã đồng ý, sau khi Lam Thiên Tình tốt nghiệp thì hai người bọn họ sẽ cử hành hôn lễ, cũng không nói là Kiều Âu không được ăn gian. Huống chi, Kiều Âu chỉ giúp Lam Thiên Tình trải đường tốt mà thôi, anh tin rằng Lam Thiên Tình thông minh hiểu học, nhất định sẽ sớm hoàn thành nhiệm vụ, tốt nghiệp sớm.

Rất muốn nói với cả thế giới, anh yêu cô.

Suy nghĩ hạnh phúc như vậy tràn ngập trong đầu anh, không tiêu tan. Thậm chí, anh không thể chờ đợi muốn thấy bộ dạng cô hai tháng sau sẽ mặc quân trang rồi.

45. Chương 45: Trường Trung Học Đức Nặc

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Kiều Âu thân là phó đoàn trưởng trong quân đội, đương nhiên không thể ngày ngày không có việc gì làm chơi bởi lêu lổng, nhưng mỗi tuần anh có ít nhất bốn buổi tối nhất định sẽ ở nhà, mà cả bốn buổi tối đều là thời gian anh và Lam Thiên Tình cùng giường chung gối ngọt ngào.

Những ngày vui vẻ đều qua rất mau, trong nháy mắt, cuộc thi cuối kỳ của Lam Thiên Tình đã đến.

Kiều Âu đang suy nghĩ, phải nói chuyện với Lam Thiên Tình thế nào, để cô nhảy qua lớp mười hai trực tiếp vào trường quân đội, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng cô mở đèn chiến đấu ban đêm vì cuộc thi, anh vừa đau lòng lại không đành lòng.

Anh bưng cốc sữa tươi, nhẹ nhàng đi tới bên người cô, nhẹ giọng nói:

“Tình Tình, thật ra không cần khổ cực như vậy”.

Người ta đều nói, bỏ ra thì sẽ có hồi báo. Nhưng ở trong thế giới này, là thế giới của quyền lực và thực tế, có bối cảnh của nhà họ Kiều, đừng nói Lam Thiên Tình liên tục ở vị trí thứ nhất, cho dù thành tích của cô ở dưới đáy của trường học, cũng sẽ có thể có tiền đồ rực rỡ.

Lam Thiên Tình đương nhiên biết được suy nghĩ trong lòng Kiều u, cô nhận lấy cốc sữa, uống ực một hơi, liếm liếm đôi môi rồi cười cười với anh:

“Anh, em biết anh và ba rất tốt với em, cũng biết hai người nhất định sẽ an bài chút gì đó cho tương lai của em, nhưng mà em không muốn chỉ làm một bình hoa tốt mã dễ cùi, nhờ vào khả năng của hai người mà phát lên, em cũng muốn mình có thể trở nên lớn mạnh. Em nghĩ, ba có thể lên làm Bộ trưởng bộ quốc phòng, còn anh cũng có thể làm Phó đoàn trưởng, đây không chỉ có liên quan đến bối cảnh, trong đó có cả mồ hôi và sự cố gắng của hai người, đúng không?”.

Cô bé trước mắt nói chữ nào cũng đều có lý, nói cho Kiều Âu nhất thời cứng họng, lại càng ngày càng thưởng thức cô.

Nháy mắt mấy cái, Kiều Âu thử dò xét nói:

“Tình Tình, nếu như anh nói, để cho em tham gia xong cuộc thi lần này, không lên lớp mười hai nữa mà trực tiếp vào trường quân đội, em nghĩ sao?”.

Lam Thiên Tình chột há to miệng nhìn anh, không nói một lời.

Kiều Âu ngượng ngùng cười cười, lúc này đứng trước mặt cô, cầm lấy tay cô, vẽ mặt thâm tình:

“Tình Tình, mấy ngày nay anh đã dọn chỗ trong trường quân đội cho em, em đọc tin tức về hệ xây dựng, làm binh chủng thông tin, binh chủng này khi huấn luyện không cần quá nhiều thể lực, sau khi tốt nghiệp cũng là ngồi trong phòng làm việc.

Anh đã tìm một người có chuyên môn dạy thêm cho em, sau khi tan học em có thể học thêm, em thông minh như vậy, nhất định có thể thành công qua được cuộc thi nhảy lớp.”

Lúc nói tới chỗ này, Kiều Âu chợt dừng lại, dưới ánh đèn, ánh mắt anh tuần ôn nhu như vậy khiến Lam Thiên Tình cảm thấy an tâm.

Cô lẳng lặng nghe hết các tính toán của anh, trong lòng hiểu, anh muốn được cử hành hôn lễ sớm với cô, lấy cô về nhà.

Trong lúc Kiều Âu thấp thỏm, cô chợt cười

“Được!”

Kiều Âu có cảm giác như rơi vào sương mù, anh sửng sốt một chút, sau đó nhếch môi cười, bộ dạng vui vẻ như đứa trẻ có được đồ chơi yêu thích.

“Này, nếu anh muốn, sau này ở cùng với anh trong doanh trại, có được không?”

Lam Thiên Tình suy nghĩ một chút những ngày qua, kể từ khi khai trai tới nay, nộ dạng Kiều Âu luôn như chưa được thỏa mãn dục vọng, cô thở dài:

“Được”

Người đàn ông nào đó cười càn kích động, anh chỉ hận bây giờ không thể ôm cô lên giường gặm cắn một lần

“Vây, lần sau Tình Tình gặp ba, hãy nói với ba, nói em đổi ý, chờ em đủ 18 tuổi thì chúng ta sẽ cử hành hôn lễ được không?”

Kiều Âu nghĩ tới nghĩ lui, cho dù sắp xếp cho Lam Thiên Tình nhảy lớp, ít nhất phải 3 năm anh mới có thể tuyên bố với cả thế giới cô bé này là của mình, nhưng đủ 18 tuổi kết hôn, vậy thì không cần đến hai năm nữa.

Kể từ ngày nhìn Lam Thiên Tình càng ngày càng duyên dáng, yêu kiều, lại được thưởng thức qua vẻ đẹp và hương thơm của cô, đột nhiên anh cảm thấy cho dù đã nhận giấy hôn thú với cô, nhưng vẫn chưa có cảm giác an toàn, chỉ sợ cô bé là phượng hoàng giương cánh, đột nhiên bay mất.

Có lẽ đây chính là như người ta nói, trong tình yêu luôn lo được lo mất.

“Không được!”

Lam Thiên Tình chợt sững mặt lên, rút bàn tay nhỏ bé từ trong lòng bàn tay của Kiều Âu ra, lại cầm bút viết viết lên bài tập.

“Anh, anh mau đi ngủ đi, em còn muốn học bài một lát, cho dù không lên lớp 12, em vẫn muốn cuộc thi cuối cùng này, nộp lên một bài thi tốt nhất.”

Trái tim có chút mất mát, nhưng nhớ Lam Thiên Tình đồng ý trực tiếp vào trường quân đội, trong lòng anh vẫn vui vẻ.

“Tình Tình mau lên, anh đi làm ấm giường cho Tình Tình.”

Giống như con dâu nhỏ xấu hổ đứng dậy, Kiều Âu sải ba bước tới giường, mở chăn chui vào. Lam Thiên Tình không tự chủ được, ngược mắt nhìn sang, anh còn cố ý nằm trên giường, ném mị nhãn cho cô.

Người đàn ông này, Lam Thiên Tình vây vây đầu, tránh để anh ảnh hưởng tới cô, nghiêm túc làm bài tập.

Không cần suy nghĩ nhiều, thành tích của cuộc thi cuối kỳ này, Lam Thiên Tình lại xếp thứ nhất. Đây gần như là chuyện thường xuyên kể từ khi Lam Thiên Tình tiến vào học trường trung học Đức Nặc, cho dù là thành tích của cuộc thi nào, cũng đã không còn chuyện thấp thỏm chờ mong.

Nhưng khi lấy được phiếu điểm, nước mắt Lam Thiên Tình lại rơi xuống.

Cô hít hít mũi, không nói gì, lấy trong túi sách cuốn sổ lưu niệm, bắt đầu từ tổ thứ nhất trong lớp học để cho các bạn học của mình lưu lại những ký ức quý giá và những lời chúc phúc.

Thật ra thì, cô vẫn bận rộn việc học tập, bạn bè cũng không nhiều lắm, thậm chí người bên ngoài nhìn vào, cô có vẻ là một cô bé có chứng tự bế. Trước kia cô ăn mặc đồ cũ, thành tích tốt, tất cả mọi người lên lút nói, đứa bé nhà nghèo sớm làm việc nhà, cho nên khắc khổ. Về sau, tin đồn cô được bao dưỡng nổi lên bốn phía, đồ cô mặc cũng sáng sủa hơn nhưng mọi người vẫn nói, không chừng cô lập tức sẽ biến chất.

Khi đó, Lam Thiên Tình luôn cười trừ với những chuyện này, cô nghĩ, mặc cho mọi người muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, dù sao sau này tốt nghiệp, mọi người sẽ đường ai nấy đi, tán lạc tứ phương, ai còn biết ai?

Nhưng khi Kiều Ân nói với cô chuyện sẽ vào trường quân đội, cô thực sự có chút nhớ những người bạn cùng học đã lâu.

Trong lòng cô hiểu, đó không phải là vì quan tâm nhiều đến họ, mà là những người này đã cùng cô vượt qua những gian nan nhất trong đời và lần lút xác rục rở nhất.

Chẳng qua cô không biết, lần lút xác rục rở nhất, không phải trong thời gian cô mới quen Kiều Ân, mà là sau này khi tiến vào quân đội. Nhưng những điều này đều nói sau.

Khi chủ nhiệm lớp tuyên bố kỳ nghỉ hè chính thức bắt đầu, cũng nói với các bạn trong lớp chuyện Lam Thiên Tình sắp rời khỏi trường trung học Đức Nặc. Chủ nhiệm lớp biết cô vào trường quân đội nhưng chỉ nói là chuyển trường, cách nói này là do Kiều Nhất Phàm giao phó

Các bạn học hai mặt nhìn nhau, đều không thể giải thích được, trường trung học Đức Nặc là trường cấp 3 tốt nhất cả nước, với thành tích của Lam Thiên Tình, còn có thể chuyển đi nơi nào?

Lam Thiên Tình chỉ khẽ mỉm cười, giấu kín cảm giác ưu thương khi biệt ly, cất xong sổ lưu niệm mọi người viết, rời đi trước.

Bởi vì, Tư Đằng đang đợi cô ở bên ngoài, đợi đưa cô đến phòng làm việc của Kiều Nhất Phàm.

46. Chương 46: Cắt Tóc?

Từ trường trung học Đức Nặc ra, cô lập tức lên xe, cùng Tư Đằng đến phòng làm việc của Kiều Nhất Phàm, ghi tài liệu nhập học kỳ mới, đo quân trang, thành lập hồ sơ nhập học trong quân đội vân vân, thậm chí, một tuần lễ sau mọi người đều đang nghỉ hè, cô sẽ học bài phụ đạo mà Kiều Ân sắp xếp cho cô.

Kiều Ân nói, với sự thông minh của cô, hai tháng nghỉ hè nhất định sẽ học xong kiến thức của năm thứ nhất, nói như vậy là sau khi trường quân đội chính thức mở khóa mới, các tiết lý thuyết cô sẽ học cùng các đàn anh đàn chị năm hai, các tiết thực tế và thể năng, cô sẽ học cùng với các học sinh năm nhất.

Đối với sự sắp xếp của Kiều Ân và Kiều Nhất Phàm, Lam Thiên Tình đều mỉm cười chấp nhận.

Cô hiểu, mình một chữ cũng không biết về chuyện bộ đội, mà Kiều Ân lại yêu cô sâu sắc như vậy, những bước anh sắp xếp cho cô nhất định là đường ít quanh co nhất, có hiệu quả nhất cũng nhẹ nhàng nhất.

Đối với cha con nhà họ Kiều, Lam Thiên Tình thỏa mãn mà cảm ơn. Cô thường xuyên nghĩ, nếu như cuộc sống kinh nghiệm gian khó trong 16 năm qua mới có thể đổi lấy hạnh phúc hôm nay, nếu như từ đầu một lần nữa lại phải trải qua gian khổ ở nhà họ Lam, cô cũng sẽ không oán hận, cũng sẽ không rơi nước mắt. Cô sẽ ngoan ngoãn chờ đợi, chờ Kiều Ân tới đón cô.

“Lam tiểu thư, đã đến.”

Tư Đằng dừng xe trước cửa lớn bộ quốc phòng, nơi này chỉ có một số biển xe cố định có thể dừng lại, ví như chiếc xe mà Lam Thiên Tình đang ngồi.

Một Thượng úy đang đứng ở cửa đường như đã đợi lâu, anh ta vừa nhìn thấy Tư Đằng, vội vàng bước từ trên thềm đá xuống, tự mình mở cửa xe cho Lam Thiên Tình.

“Xin chào thiếu phu nhân!”

Chàng trai đột nhiên đứng thẳng tắp, làm quân lễ với Lam Thiên Tình, hơn nữa còn dùng khí thế gào lớn một câu, dọa cho Lam Thiên Tình sợ đến nỗi đang định đứng lên lại đặt mông ngồi xuống.

“A, cái đó... anh không cần phải nghiêm túc như vậy đâu.”

Cô phát khiếp nhìn anh, ánh mắt con thỏ nhỏ vô tội mềm mại, lại nhận được một câu gào khác của Thượng úy:

“Vì nhân dân phục vụ!”

“Xi!”

Tư Đằng cười nghiêng ngả, anh liếc nhìn biểu tình bị hù dọa của Lam Thiên Tình trong kính chiếu hậu, sau đó lắc lắc đầu, mở cửa xe lôi vị Thượng úy nào đó đi, mỉm cười nói với Lam Thiên Tình.

“Đừng để ý đến cậu ta, cậu ta cả người cơ bắp, để anh dẫn em lên.”

“Vâng”.

Gật đầu một cái với Tư Đằng, rốt cuộc Lam Thiên Tình lại đưa chân ra ngoài.

Thật ra trong quân đội Tư Đằng cũng có cấp bậc, nhưng điều này đều để tiện cho anh chăm sóc Kiều Ân, vì vậy với địa vị hiện giờ của nhà họ Kiều, đưa Lam Thiên Tình đi làm quân tịch, phân chia cấp bậc, chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Nhưng mà Kiều Ân lại quá hiểu Lam Thiên Tình, cô có kiêu ngạo của cô, mà Kiều Nhất Phàm cũng hi vọng Lam Thiên Tình có thể duy trì ý chí vươn lên trong nghịch cảnh. Đặc điểm này trên người cô lại rất thích hợp làm quân nhân.

Trong phòng làm việc của Kiều Ân đang cầm bút trong tay, điền từng điều theo mẫu mà Kiều Nhất Phàm đã tự mình làm mẫu điền giúp cô một số phiếu.

Ánh mắt Kiều Nhất Phàm an tĩnh nhìn bộ dạng Lam Thiên Tình nghiêm túc viết, trong lòng đau như bị cứa.

Ánh mắt nhìn vào chữ viết của cô, xinh đẹp như những giọt nước, lại có sự trong trẻo không câu nệ. Khoan hãy nói, cô bé này, không chỉ xinh đẹp, học tập tốt mà chữ cũng đẹp.

Rất giống với mẹ của con bé.

“Ba, con điền xong rồi, ba nhìn xem có được không?”

Lam Thiên Tình cong miệng thổi mực trên giấy, đây là thói quen mỗi lần cô giao bài thi. Cô cảm thấy bề mặt sạch sẽ một chút thì giáo viên chấm bài mới có thể khá được, lúc phải tính điểm, mới có thể cho cô điểm số cao hơn.

Bàn tay dày của Kiều Nhất Phàm nhận lấy xem từng tờ một, nhìn một chút, ông hài lòng gật đầu.

“Ừ, được rồi, tiếp theo là chụp hình, còn cả kiểm tra sức khỏe. Để Tư Đằng đưa con đi, ba đã sắp xếp xong xuôi rồi, con có thể trực tiếp qua đó.”

Nói xong, nhân viên bảo vệ ngoài cửa đi vào, trong tay cầm một bộ quân phục mới tinh.

“Tư Đằng, con đưa Tình Tình đi cắt tóc, sau đó đổi quân trang rồi đi chụp ảnh.”

Lam Thiên Tình sững sốt, còn phải cắt tóc?

47. Chương 47: Anh, Anh Thật Là Buồn Nôn

Cô bắt lấy lọn tóc dài đen nhánh trước ngực, suy nghĩ một chút, cuối cùng khẽ cắn răng, Lam Thiên Tình vẫn theo chân Tư Đằng đi.

Đợi đến khi làm xong hết tất cả các thủ tục, Lam Thiên Tình đã mệt không muốn nói chuyện.

Cô về đến nhảy vọt thẳng vào phòng tắm rửa, mặc đồ ngủ, lau mái tóc ngắn còn ướt đi ra từ trong phòng tắm, trong lòng vẫn tiếc nuối vì mái tóc dài cô nuôi đã nhiều năm.

Hơn nữa trong cô đầu sẽ nhớ tới, mỗi lần tắm xong ra ngoài, Kiều Ân sẽ giúp cô sấy tóc, đó là một cách anh yêu thương cô, còn có mỗi lần làm chuyện thân mật trên giường, lúc triền miên, Kiều Ân sẽ cầm lọn tóc dài của cô hôn lên, một lần lại một lần dịu dàng hoặc điên cuồng gọi tên cô.

Thở dài, cô mở cửa phòng tắm ra, lại phát hiện Tư Đằng vẫn còn bận trong phòng bếp, vì vậy tự mình lấy máy sấy, sấy khô tóc.

Chạng vạng, khi Tư Đằng và Lam Thiên Tình đang cùng xem một bộ phim truyền hình của Hàn, rốt cuộc Kiều Ân cũng trở lại.

Anh vừa thấy Lam Thiên Tình mặc áo T-shirt rộng thùng thình của mình vùi người trên ghế salon, mái tóc ngắn nhẹ nhàng thoải mái, hai mắt anh tỏa sáng, quên cả đổi giày, ba bước xông tới kéo cô hôn rồi lại hôn.

Trên mặt tràn đầy vui vẻ:

“Bảo bối, thủ tục làm xong rồi sao?”.

Lam Thiên Tình cảm nhận sự ấm áp từ anh, gật đầu một cái:

“Vâng, chỉ tiếc mái tóc”.

Kiều Ân cười, an ủi nói:

“Không có chuyện gì, chỉ là học sinh năm nhất đều phải cắt tóc ngắn, đây là quy củ không ai có thể phá vỡ, sau này nuôi lại dần là được.”

Lam Thiên Tình thở dài, gò má tinh xảo vùi trong lồng ngực anh, thấp thỏm nỉ non:

“Nhưng mà, có thể vì mái tóc của em, mà anh không còn yêu em như trước kia không? Dù sao thì anh cũng đã nói...”

Kiều Ân đã nói qua, tóc của cô là nơi quyến rũ hồn phách anh nhất, mê ly mà xinh đẹp.

“Đứa ngốc, Tình Tình của anh vì anh mà bỏ đi cơ hội học lớp mười hai, bỏ qua cơ hội đi học những trường đại học trọng điểm ngoài tỉnh, đồng nghĩa với việc bỏ qua hết những cơ hội biết đến những nơi phồn hoa bên ngoài, lựa chọn ở lại bên cạnh anh, phần tâm ý như vậy, ngoại trừ cảm động ra, anh không biết phải nói gì cho tốt. Tóc cũng chỉ là vật ngoài thân, lại nói, Tình Tình cũng vì phải vào trường quân đội mới cắt tóc, anh chỉ biết bởi vì tóc em ngắn đi, anh sẽ càng yêu thương em, cưng chiều em, làm sao lại không yêu em như trước kia được?”

“Khụ, tôi đi xối cơm.”

Thật đau xót, Tư Đằng chịu đựng, không biết làm sao quay mặt đi chỗ khác, cũng không nhìn được nữa, không nghe được nữa.

Từ lần trước Kiều Ân nói muốn chuyển Thính Vũ Hiên trên núi Tương Quân dưới tên của Lam Thiên Tình, Tư Đằng đã biết, Lam Thiên Tình chính là tính mệnh cả đời của Kiều Ân.

Kỳ nghỉ hè khá dài bắt đầu, mỗi ngày Lam Thiên Tình sẽ được Tư Đằng đón đi học ở nơi cô sắp chính thức học ‘Đại học khoa học Kỹ thuật Quân Giải Phóng’, trước khai giảng nói trước những kiến thức lý luận.

Không thể không nói, ý định của Kiều Ân rất tinh tế, trường quân đội là lò khoa học tự nhiên tốt nhất cả nước, rất thích hợp với Lam Thiên Tình là học sinh của khoa khoa học tự nhiên, hơn nữa về vị trí, lại đối diện với chỗ ở của Kiều Ân trong quân khu.

Lần đầu tiên Lam Thiên Tình tới đây, theo đường đi của Tư Đằng, cô còn nghĩ rằng sau này sẽ đi học từ nhà của Kiều Ân. Đến khi Tư Đằng dừng xe trước cửa đại học khoa học kỹ thuật quân giải phóng đối diện với doanh trại, Lam Thiên Tình dính đầu vào cửa kính xe, liếc về cửa sắt lớn của quân khu cách một con đường, lại lần nữa nhìn về biển hiệu trường đại học, cô bật cười.

Ý định của Kiều Ân, sao cô lại có thể không biết?

Tối hôm đó, Kiều Ân đáp ứng Lam Thiên Tình, phải về nhà ở cùng cô.

Tâm tình Kiều Ân rất tốt, anh nhận được điện thoại của thầy giáo dạy thêm cho Lam Thiên Tình, ông ấy nói Lam Thiên Tình trong thời gian nửa tháng đã học được hết kiến thức lý thuyết của năm thứ nhất, hơn nữa bài thi làm cũng rất tốt, có thể nghỉ ngơi ở nhà mười ngày, chuẩn bị chính thức nhập học.

Trong tay xách theo bánh mouse vị xoài mà cô yêu thích, Kiều Ân mở cửa nhà liền tiến đến ôm Lam Thiên Tình đang ngồi trên ghế salon xem phim Hàn vào ngực, hôn từ mặt mày đến chóp mũi, khoe miệng và cái lưỡi, tất cả đều như được một cơn lốc cuốn qua một lần, sau đó vẽ mặt thâm tình nhìn đáng vẻ cô thở hổn hển trong ngực mình.

“Tình Tình, em luôn có thể khiến anh vui mừng, anh định cho em học lớp hai tháng, em lại hoàn thành nhiệm vụ trước mười ngày. Tình Tình của anh thật tuyệt vời!”

Lam Thiên Tình cong cong khoe miệng cười:

“Anh, là những thầy giáo đó dạy rất chậm, lúc anh không ở nhà, em đã xem qua những nội dung đó một lần, sau đó hỏi các thầy những vấn đề không hiểu, thúc các thầy đẩy nhanh tiến độ lên, nếu không thì còn lâu!”

Kiều Ân gơ tay vuốt chóp mũi của cô:

“Em đó, càng ngày càng không hiểu được khiêm nhường!”

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng trong ánh mắt nhìn cô là cưng chiều và vẻ mặt đắc ý, trong lòng Kiều Ân mềm mại.

Anh vẫn còn nhớ rõ, lúc vừa bắt đầu nhận nuôi cô, cô luôn an tĩnh mà kỳ lạ, anh hỏi một câu cô đáp một câu, trong lòng dựng lên một bức tường cao với anh, kéo chuông cảnh giác. Khi đó trong lòng cô đề phòng với anh như vậy!

Mà bây giờ cô đã có thể chủ động nói đùa cùng anh, từ bắt đầu cẩn thận biến thành bây giờ, nghiêm nhiên đã có tư thái của nữ chủ nhân, tự ti trên mặt cô đã chuyển thành tia sáng tự tin, sáng rực rỡ, lung linh nhiều màu, mê hoặc Kiều Ân nhìn không chớp mắt.

“Tình Tình, anh yêu em!”

Yêu cô đã đón nhận anh, yêu cô rất cuộc đã mở lòng với mình.

Thật ra thì Kiều Ân nói những lời này còn có một mục đích, anh muốn nghe chính miệng cô đáp lại một câu: Anh, em cũng yêu anh.

Mặc dù tâm ý tương thông nhưng ba chữ, em yêu anh, Lam Thiên Tình chưa bao giờ nói với Kiều Ân. Trời mới biết, anh rất muốn nghe được chính miệng cô nói một câu.

Nhưng mà, Lam Thiên Tình lại nhìn sâu vào anh, bàn tay nhỏ bé đặt lên gò má anh, vẻ mặt không thay đổi nói một câu:

“Anh, anh rất buồn nôn!”

“.....”

Trên đỉnh đầu người đàn ông nào đó một đám quạ bay qua, suy nghĩ bay theo gió.

48. Chương 48: Yêu Cầu Gian Ác

Tắm, đổi quần áo, Kiều Ân kéo bàn tay nhỏ bé của Lam Thiên Tình, cưng chiều nói:

“Tình Tình, chúng ta ra ngoài hẹn hò đi. Làm tất cả những việc mà các cặp đôi yêu nhau khác cũng làm, ví như ăn cơm, xem phim, dạo phố, mua quần áo...”

Sắp bắt đầu kiếp sống khắc nghiệt trong trường quân đội, mặc dù Kiều Âu có cách lén đưa cô từ trong trường ra nhưng anh cũng hiểu Lam Thiên Tình còn nhỏ, cô cần phải hiểu được thế giới đầy màu sắc này, cần hưởng thụ được sự ngọt ngào của tình yêu. Mặc dù trong lòng anh rất muốn nhanh chóng được làm hôn lễ với cô, mặc dù đã nhận được giấy hôn thú cùng cô, nhưng mà những gì cô gái khác được hưởng thụ, anh cũng muốn cho Tình Tình của anh nhận được không thiếu thứ gì.

Tóm lại, Kiều Âu không ngừng tự nhủ với mình, sẽ cố gắng làm tốt hơn, muốn cho cuộc sống từ 16 tuổi trở đi, Lam Thiên Tình sẽ không có gì tiếc nuối! Từ Đẳng dừng xe ở cửa lối vào tàu điện ngầm, Kiều Âu dắt bàn tay Lam Thiên Tình xuống xe ở đó. Hai người mặc bộ quần áo đôi lần đó Lam Thiên Tình mua về mà Kiều Âu không chịu mặc – Áo T-shirt sợi tổng hợp cổ tròn, một là con sói xám, một là con sói hồng.

Bọn họ bỏ xuống ánh hào quang con nhà giàu, những đồ trên người không có gì là đắt giá xa xỉ, bọn họ làm tất cả những việc mà cặp đôi khác sẽ làm, một đường đi nắm chặt tay, một đường đi nói cười đùa giỡn, ngọt ngào, kề vai với người bên cạnh.

Lam Thiên Tình cầm trong tay một cây kẹo đường lớn mềm mại, giống như chủ nhân trêu đùa vật cứng, đưa từng miếng đến bên khóe miệng Kiều Âu, rồi mỗi lần Kiều Âu há mồm lại nhanh chóng rút lại, vài lần thành công khiến tâm tình cô rất tốt.

“Không ngờ, phó đoàn trưởng của đoàn phi báo, cũng có lúc ngựa mất vó như vậy!”

Đôi mắt ti hí tràn đầy sự khiêu khích, Lam Thiên Tình nói xong, há mồm cắn một miếng kẹo đường mềm nhũn, sau đó nhắm mắt lại, cố ý làm bộ tư thái hưởng thụ:

“Ăn ngon thật!”

Một giây sau, vòng eo mảnh khảnh đã bị hai bàn tay Kiều Âu giữ chặt, đôi môi nóng bỏng che lên, lưỡi tiến vào, khuấy động trong miệng cô, hòa tan miếng kẹo đường còn chưa tan hết, tùy ý đoạt đi ngọt ngào trong miệng cô. Vào lúc này, Kiều Âu không thể nào ngừng được.

Đợi đến khi Lam Thiên Tình hoàn toàn mềm nhũn người, Kiều Âu nheo mắt lại, bức mình phải rời khỏi cánh môi cô, rồi lại không nhận được đến gần vành tai cô, cọ cọ nỉ non:

“Tình Tình, anh muốn, chúng ta về nhà đi!”

Lam Thiên Tình, ánh mắt cô lặng lẽ nhìn khắp nơi, đây là khu náo nhiệt, bọn họ vừa mới từ nhà ra ngoài, còn chưa kịp ăn cơm đâu!

“Anh, không phải anh nói muốn hẹn hò với em sao, bụng em rất đói, khuya về nhà có được hay không? Tối nay, em nhất định sẽ thỏa mãn anh!”

Bị anh dây dưa không có cách khác, Lam Thiên Tình chỉ có thể nói một câu, nhất định sẽ thỏa mãn anh.

Ai ngờ ánh mắt Kiều Âu còn sáng chói hơn cả ánh sao trên bầu trời, anh không chớp mắt nhìn bộ dạng thẹn thùng của cô, nuốt ngụm nước bọt, được voi đòi tiên nói:

“Tình Tình, vậy anh có thể như vậy không, anh muốn được như vậy”.

Nói xong, Kiều Âu chợt tà ác đưa một đầu ngón tay của mình nhét vào trong miệng Lam Thiên Tình, dưới con mắt kinh ngạc của cô, dùng hành động giải thích ngầm cho lời của anh: Ngón tay anh quấy đảo trong miệng cô, lại mập mờ tà ác ra vào mấy lần.

Lam Thiên Tình nhất thời hiểu rõ ra, bị dọa sợ lùi về sau hai bước, sau đó nhìn Kiều Âu như nhìn quái vật.

Hai gò má tuấn mỹ vô song đỏ lên, ánh mắt cô hoảng hốt, không thể tin được người anh mình vẫn sung bái, tại sao lại biến thành bộ dạng này.

Kiều Âu vẽ mặt bi thương, nhìn ánh mắt hoảng hốt sợ hãi trên mặt bảo bối của mình, chỉ hận không thể cho mình một bạt tai!

Cô mới 16 tuổi, tại sao anh lại có thể tà ác để cho cô làm chuyện như vậy!

“Tình Tình, anh, xin lỗi, vừa rồi anh chỉ giỡn với em, Tình Tình~”

Anh bước từng bước về phía cô, lại ôm cô vào trong ngực, vừa trấn an, cẩn thận vỗ vỗ sau lưng cô.

Chợt Lam Thiên Tình giãy ra, gơ một bàn tay sờ lên trán anh, sau đó suy nghĩ nói:

“Không nóng, không phải nóng rần lên, chẳng lẽ cảm nắng? Không đúng!”

“Khụ khụ, Tình Tình muốn ăn cái gì, ở phía trước có không ít nhà hàng”

Giờ phút này Kiều Âu chỉ hận không thể đào lỗ để vùi mình vào, anh chỉ có thể nhanh chóng kéo bàn tay cô, sau đó cầu nguyện gió đêm hè có thể thổi tan trí nhớ về những việc vừa phát sinh trong đầu Lam Thiên Tình.

*

Sau khi ăn xong một bữa mỳ rất bình thường nhưng lại ngọt ngào, Lam Thiên Tình vui vẻ nhếch miệng cười:

“Sao, ăn một tô mỳ mười mấy đồng, có gì khác so với một tô mỳ mấy trăm đồng không?”

Kiều Âu dặt tay cô đi về phía rạp chiếu phim, cười ha hả:

“Thật ra thì ăn cái gì, đi chỗ nào cũng được, quan trọng là ai ở bên cạnh anh”

Nói xong, anh đưa bàn tay nhỏ bé của Lam Thiên Tình đến khoe môi hôn, thâm tình mà quyến luyến:

“Vợ à, cảm ơn em đã ở bên cạnh anh”.

Nói xong, Lam Thiên Tình hoàn toàn bối rối, vội vàng đưa tay che miệng Kiều Âu, nhìn dòng người tấp nập quanh bọn họ, cau mày oán trách:

“Không được gọi! Không được gọi! Không được gọi cái đó!”

Kiều Âu cười xấu xa, kéo bàn tay nhỏ bé của cô xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô hồng như sắp nở ra máu, tâm tình anh rất tốt, cố ý tới bên tai thấp giọng trêu đùa cô:

“Nhưng mà sớm hay muộn đều như thế, tại sao không thể gọi, hả vợ?”.

“Ghét, ghét! Anh thật đáng ghét! Không được gọi!”.

Quả dấm nhỏ của Lam Thiên Tình như mưa rơi vào ngực anh, cuối cùng then thùng vùi mặt vào ngực anh, giấu khuôn mặt nhỏ nhắn đi, không cho anh nhìn, cũng không cho người khác nhìn.

“Ha ha”.

Kiều Âu không cách nào nói rõ hạnh phúc đang ngập tràn trong lòng, anh ôn nhu ôm lấy cô, cảm nhận sự then thùng của cô, cánh môi khô gọi vẫn nhếch lên không khép lại.

Anh biết, có cô làm bạn, cuộc đời này không hối tiếc.

49. Chương 49: Ngay Giữa Mi Tâm

Sau khi xem phim xong, đi dạo phố, còn ăn cả bữa đêm, rạng sáng hai người mới về đến nhà.

Lam Thiên Tình mệt không muốn động, Kiều Âu lại nói:

“Ngoan, mệt mỏi nhưng vẫn phải đi tắm, tắm xong rồi ngủ tiếp!”.

Cô chu cái miệng nhỏ nhắn lên, vẻ mặt không tình nguyện:

“Hò, anh tắm trước đi, em muốn đi nghỉ một chút! Bây giờ không thể cất bước được!”.

Kiều Âu lắc đầu, bất đắc dĩ nhìn cô, mới vừa rồi lúc đi dạo phố, cô đi mệt mỗi nên đều do anh cõng, tính ra chính cô đi không tính là nhiều mà lại mệt mỗi thành ra như vậy, may mà lúc đăng ký bình chủng truyền tin, nếu là lính đặc biệt thì không phải là khiến cái mạng nhỏ của cô huấn luyện chết mất?

Anh xoay người đi vào gian phòng, không để ý tới cô nữa, chẳng qua lúc anh đi ra lần nữa, trên người chỉ mặc một cái quần lót?

Lam Thiên Tình trừng mắt lớn nhìn anh bước từng bước về phía mình, miệng cười nhạt. Cô nhớ lại động tác anh đưa ngón tay vào trong miệng cô lúc ở trên đường, “A!”, cô hét to một tiếng, sau đó cầm cái gối ôm trên ghế salon ném về phía anh.

Kiều Âu cho là cô xấu hổ, sải bước nhảy tới, hai ba lần đã hôn cô chóng mặt, sau đó đợi đến khi Lam Thiên Tình phản ứng kịp thì quần áo trên người đã bị lột ra từng món một, ném trên ghế salon, trên thảm nhà, chỗ nào cũng có.

Ánh đèn sáng ngời, Lam Thiên Tình hơi sợ, làm chuyện thân mật trên ghế salon, là lần đầu kể từ khi cô và Kiêu Âu khai trai tới nay.

Cái đầu tóc xù chôn trước ngực cô, anh tham lam thưởng thức hương vị đẹp đẽ của cô, trong lòng mơ hồ cảm giác mình hơi bệnh hoạn, rõ ràng trời rất nóng, ở bên ngoài đi dạo lâu như vậy, nhưng mồ hôi trên người Lam Thiên Tình, anh liếm vào trong miệng lại cảm thấy rất ngọt.

Một đầu ngón tay tà ác thăm dò nơi đó, Lam Thiên Tình cả người khẽ run, hơn nữa không thể ức chế tiếng than nhẹ mê người.

Trong đôi mắt sâu thẳm của Kiêu Âu xét qua một tia giao hoạt, cúi đầu khẽ nuốt hết những tiếng ưm tình tế, thất lựm nhần một cái, thay thế cho vị trí ngón tay.

Khoảng chừng nửa tiếng sau, anh vô lực nằm trên người Lam Thiên Tình, mồ hôi hai người hòa vào cũng một chỗ, vị trí trên ghế salon cũng thấm ướt một mảng, Lam Thiên Tình hoàn toàn nhắm mắt lại, cũng không muốn nói chuyện nữa, có lẽ, cô đã thỏa mãn ngủ thiếp đi.

“Cô bé hư đốn, mỗi lần thỏa mãn đều ngủ, cũng không để ý đến anh!”.

Anh hơi nhồm người dậy nhìn cơ thể mềm mại phía dưới nhuộm màu hồng, Kiêu Âu nuốt một ngụm nước bọt, cẩn thận bò từ trên người cô xuống, ôm cô cùng đi vào phòng tắm.

Cô đã từng là cô bé lọ lem ở tầng chót của xã hội, lắc mình một cái nhận được vô hạn yêu thương, nếu như nói là tình cờ, quả thật chỉ là tình cờ. Nhưng tình cờ kỳ ngộ không phải ai cũng có thể gặp, vì vậy mới có thể cảm nhận trân quý, mới có thể khiến cho Lam Thiên Tình và Kiêu Âu càng quý trọng đối phương hơn.

Nhưng nếu nói, Bùi Thanh Đình từ khi ra đời đã ngậm chìa khoá vàng lớn lên, đương nhiên sẽ hâm mộ, ghen tỵ và hận Lam Thiên Tình, đây thực sự là một ý tưởng vụn vặt trong lòng cô ta.

Đối với thiên kim hào môn, cô ta chỉ nhìn thấy những gì mà đối thủ đang có, vĩnh viễn không thấy những gì đối thủ đã phải trải qua.

“Phát súng kia, là ngay giữa mi tâm sao?”.

“Vâng, là bị người ném vào sông, trong xác chết còn một khối đá lớn, chẳng qua là bị thuyền câu vớt lên. Ngư dân đã báo cảnh sát!”.

Ngón tay Bùi Thanh Đình sơn vằn da báo, nhẹ nhàng khuấy muống cà phê màu bạc, lưỡi biếng khuấy khuấy mấy lần, ánh mắt phức tạp, lưỡi biếng liếc mắt về phía trợ thủ Lara thay thế cho Yo Yo.

“Chuyện này có quan hệ gì với Kiêu Âu?”

50. Chương 50: Sinh Nhật Anh?

Lara tiến tới từng bước, giọng nói được giảm xuống:

“Dường như hai tháng trước có một tên lưu manh sau khi Lam Thiên Tình tan học thì đùa giỡn cô ta, chẳng qua là bị con riêng của nhà họ Cung, cũng là bạn học của Lam Thiên Tình cứu được. Đêm đó Tư Đằng đã đi thăm dò chuyện này, hôm sau liền bắt được, nghe nói tên côn đồ đó tên là Trần Lượng, người bị hành hạ thể thảm không nổi nhìn, hôn mê nhiều lần, nhưng Kiều thiếu lại phân phó nhất định phải chết trong tay cậu ấy, nửa đêm Kiều thiếu chạy tới, một phát chết ngay”.

Bùi Thanh Đình nghe đến đó, lông mày nhướn lên một chút:

“Cô nói là, Kiều Âu tự mình nổ súng giết chết Trần Lượng?”.

Lara cười xấu xa:

“Không chỉ như vậy, trước khi tên Trần Lượng đó chết, còn nói điều kiện với Tư Đằng, nói là trước đây không lâu Lam Thiên Tình bị Chu Tuấn, ông chủ của Bích Hải Hoàng Đình làm tể vật đưa cho một vị thiếu gia con nhà lãnh đạo cấp cao của thủ đô, làm lại nhiều lần suốt cả buổi chiều và buổi tối.

Nghe đến đó, khóe miệng Bùi Thanh Đình cong lên, trong mắt lóe ra một ngọn lửa nhỏ.

Kiều Âu là ai? Anh ta chưa bao giờ dùng cách như thế tiếp cận với bất kỳ cô gái nào, điều này thì tất cả người trong nước Hoa đều biết. Anh ta thanh tâm quả dục, không gần nữ sắc, trừ khi Chu Tuấn muốn chết không có chỗ chôn, nếu không tuyệt đối không dám đem người mang lên giường Kiều Âu.

Như vậy thì người đàn ông ngày đó ngủ với Lam Thiên Tình tuyệt đối không phải là Kiều Âu.

Nói cách khác, đối với Kiều Âu chuyên bắt bẻ các cô gái, cuối cùng lại chọn một cô gái bị người khác ngủ qua, một cô gái cơ thể dơ bẩn.

“Đây đúng là một tin tức tốt, đi, đi theo tôi đến siêu thị đi dạo một chút, sau khi dạo xong, đi gặp mặt mẹ chồng tương lai của tôi”.

Khóe miệng cong lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Thanh Đình giống như nở hoa, đặt chén cà phê xuống, đứng dậy đi.

—Ngày mai sẽ là ngày chính thức tựu trường quân đội.

Kiều Âu có chuyện ở trong quân doanh không thể đi được, anh giao cho Tư Đằng dẫn Lam Thiên Tình đi dạo ở siêu thị trung tâm, mua chút đồ yêu thích. Sau khi vào trường, tuy rằng anh có thể dẫn Lam Thiên Tình ra ngoài đi dạo thả lỏng một chút, nhưng học sinh mới được huấn luyện trong hai tháng đầu tuyệt đối không thể phá lệ, Lam Thiên Tình nhất định sẽ ngoan ngoãn tuân theo sự huấn luyện. Hơn nữa trong hai tháng này, nhiều nhất Kiều Âu chỉ có thể mỗi ngày nhìn thấy cô, không thể đưa cô về ở cũng kỳ tặc xá, hoặc là đặc biệt chăm sóc cho cô.

Phải nói, Kiều Âu có khí phách và kiên trì của quân nhân từ trong xương.

Cho dù là cô gái mình yêu thích, nhưng một khi đã mặc quân trang, những quy tắc nhỏ nhỏ anh có thể bao dung nhưng anh không thể chấp nhận việc nguyên tắc kỷ luật tác phong quân đội bị phá vỡ.

Ngồi trong xe, lam Thiên Tình mặc một bộ áo liền váy màu nước biển, mái tóc cắt ngắn, càng lộ vẻ xinh đẹp mà có linh khí. Đôi mắt lưu ly tròn vo chuyển động, cô nghiêng thân về phía ghế ngồi ở đằng trước, vẻ mặt tươi cười không tìm không phổi:

“Anh Tư Đằng ~ anh cũng lớn bằng anh Kiều Âu phải không? Anh có bạn gái không?”.

Mấy ngày nay, độ thân mật giữa Lam Thiên Tình và Kiều Âu vô cùng nóng bỏng đồng thời tình hữu nghị giữa cô và Tư Đằng cũng được tốt hơn.

“Ha ha, người đàn ông của em không nói cho em biết? Đời này, cho tới chết, tôi cũng không thể nói chuyện yêu đương và kết hôn sao?”.

Tư Đằng cười, từ ngữ thản nhiên mà bình bình tĩnh, dường như là vui vẻ đón nhận kết quả như thế cũng không cảm thấy có chỗ nào không ổn.

Trên thực tế, trước khi họ Kiều quyết định nuôi dưỡng Tư Đằng, đã hỏi anh có đồng ý cả đời này không kết hôn, không có con, dâng cả đời của mình cho Kiều Âu.

Khi đó Tư Đằng còn nhỏ, không hiểu rất nhiều chuyện, anh chỉ biết là, đi với người nhà họ Kiều, anh có thể thoát khỏi số phận cô nhi, có thể ăn uống ngon, có Kiều Âu làm bạn, có những quần áo đẹp, xe đẹp, có thể ở trong những căn phòng lớn.

Sau khi quản gia nhà họ Kiều dắt tay Tư Đằng rời khỏi cô nhi viện, Kiều Âu chính là một đời một kiếp của Tư Đằng.

Bây giờ nghĩ lại, Tư Đằng cũng không hối hận.

Lam Thiên Tình cau mày, cô không hiểu tình huống đó, một nhân tài có thể không nói chuyện yêu đương, kết hôn, có con. Hơn nữa Tư Đằng là đàn ông, còn là đứa nhỏ lớn lên trong cô nhi viện, có thể có đứa con của riêng mình, giống như trên đời này có một người thân chân chính, cảm giác như vậy, Lam Thiên Tình rất hiểu.

“Ha ha”.

Tư Đằng cười cười liếc mắt nhìn vẻ mặt rối rắm của Lam Thiên tình trong kính chiếu hậu, chợt nghĩ đến cái gì, thử dò xét nói:

“Ngày mai là sinh nhật Kiều thiếu. Hình như, Kiều thiếu đã đặc biệt chuẩn bị một bữa tối dưới anh nển”.

Bóng hình xinh đẹp sau xe ngấn ra, hai mắt lập tức sáng lên:

“Cái gì? Ngày mai là sinh nhật của anh ấy? tại sao bây giờ mới cho em biết?”.

Tư Đằng cười khỏ, sáng sớm anh đã muốn nói, nhưng mà Kiều Âu không cho. Kiều Âu còn nói, không bằng không nói, tránh cho con thỏ nhỏ của cậu ấy hao tổn tâm trí vì chuyện này, nếu nghĩ đến đau đầu thì cậu ấy sẽ đau lòng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-linh-dac-chung-xinh-dep>